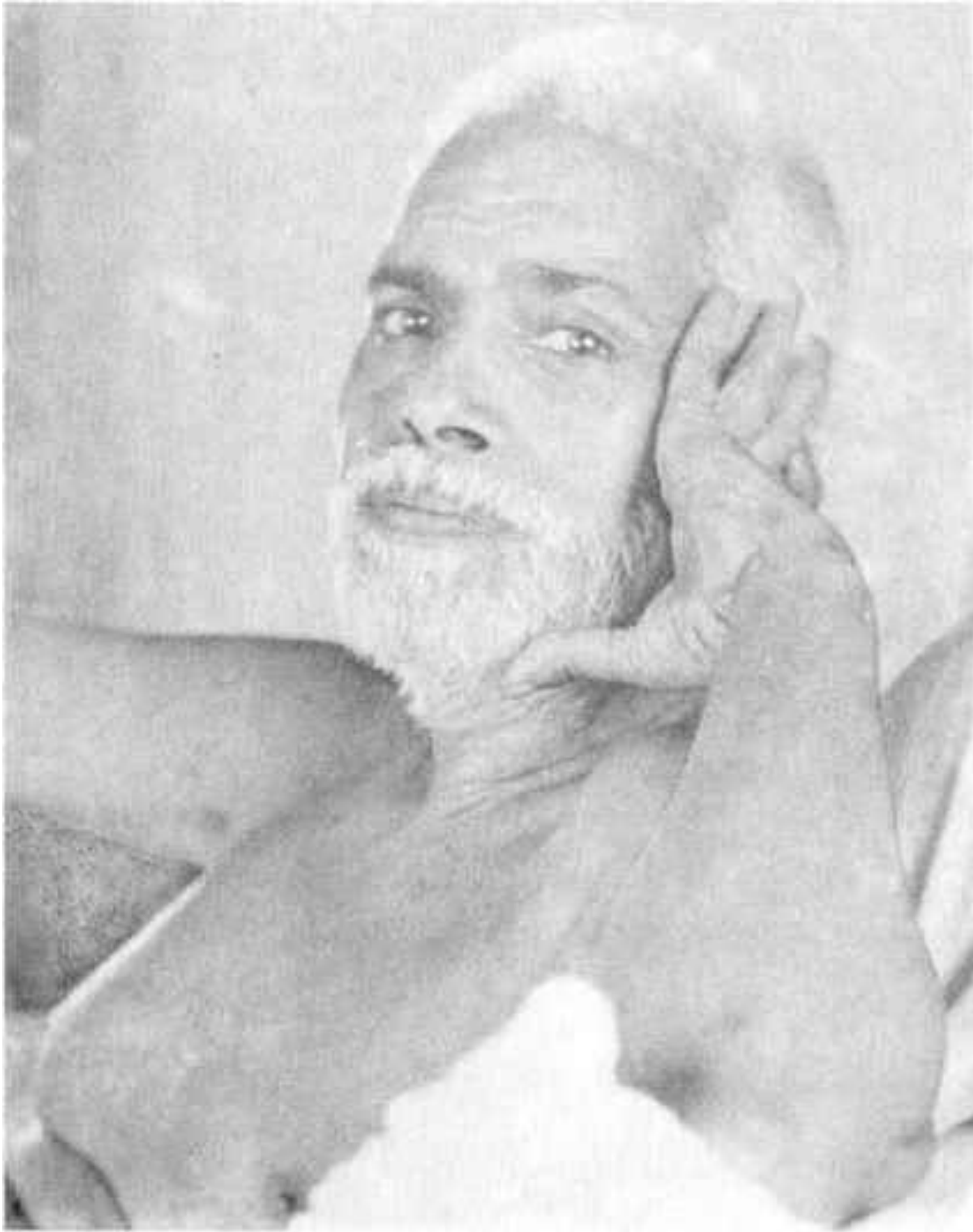
RAMANA MAHARSHI

ÎNVĂȚĂTURA

Live - 2009

Cuprins

Principala învăţătură a lui Sri Ramana constă în introspecţie şi se face cu ajutorul întrebarii "Cine Sunt Eu?".
Ajati oferă mai jos câteva instrucţiuni legate de aplicarea metodei Atmavichara (Introspecţia în natura Sinelui).
Pune patru întrebări pregătitoare înaintea întrebării "Cine sunt Eu?"
1) - Cine va întreba? EU.
2) - Cine va răspunde? EU.
3) - Cine e cel prin care întreb? EU.
4) - Cine e cel prin care răspund? EU.
După ce toata atenţia Eului a fost focalizata asupra Eului pune întrebarea finala "Cine Sunt Eu?" o singura dată.
Nu aştepta răspuns sub forma de gânduri, emoţii, sentimente, senzaţii, percepţii, etc.
Imediat după terminarea întrebării se va lăsa Tăcerea:
1) - Tăcerea Eului-Egoului (rezultata din faptul ca el nu exista) şi
2) - Tăcerea Sinelui (pentru ca e singurul care exista dar nu se manifesta decât prin tăcere).
Această Tăcere este adevăratul răspuns la întrebarea "Cine Sunt Eu?".

Fii mulţumit(ă) doar cu aceasta si cu nimic altceva. Nu aştepta si nu căuta nimic altceva. Daca reuşeşti ... atunci asta Eşti.

INTROSPECTIA

Toate fiintele vii doresc sa fie mereu fericite, sa traiasca fara sa sufere. La fiecare fiinta se poate constata o suprema iubire de sine, si numai fericirea este cauza acestei iubiri. Pentru a dobândi aceasta fericire absoluta care este natura proprie oricarei creaturi si care este experimentata în starea de somn profund fara vise, când mintea obisnuita dispare, trebuie sa ne cunoastem Sinele-Esenta. Pentru a obtine aceasta, calea cunoasterii, cautarea interioara de forma "Cine sunt eu?" este principalul mijloc.

1. Cine sunt eu?

Nu sunt corpul fizic, care este alcatuit din cele sapte umori (dhatus).

Nu sunt cele cinci organe de simt - aspectele mentale ale organelor fizice: urechi, piele, ochi, limba si nas care îsi au fiecare obiectele lor specifice - esentele subtile: sunet, atingere, culoare (forma), gust si miros, respectiv; nu sunt cele cinci organe de actiune - corespondentul subtil, launtric al organelor fizice: coardele vocale, mâini, picioare, sex si anus, care îndeplinesc functiile specifice de vorbire, apucare, locomotie, procreatie-creare a placerii erotice si excretie.

Nu sunt cele cinci sufluri vitale: prana, apana, samana, udana, vyana, care realizeaza functiile specifice de inspiratie (asimilare), excretie, digestie, vorbire si circulatie a sângelui si a fluidelor vitale.

Nu sunt nici chiar mintea care gândeste; si de asemenea, nici necunoasterea care este înzestrata numai cu impresiile reziduale ale obiectelor si în care nu exista nici obiecte si nici functii.

2. Daca nu sunt nimic din toate acestea, atunci cine sunt eu?

Dupa negarea si transcenderea tuturor lucrurilor mentionate mai înainte, ca ne fiind eu-însumi (neti, neti), numai acea Constiinta care ramâne singura, aceasta sunt eu.

3. Care este natura Constiintei Supreme?

Natura Constiintei Supreme este pura existenta - pura constiinta - pura beatitudine (Sat - Chit - Ananda).

4. Când va fi obtinuta Realizarea Sinelui-Esenta?

Când lumea vizibila va fi transcensa, atunci va fi realizat Sinele-Esenta, care este vazatorul, constiinta martor.

5. Nu poate avea loc revelarea Sinelui chiar daca lumea vizibila nu este transcensa, fiind considerata în continuare drept reala?

Nu, nu se poate.

6. De ce?

Vazatorul si obiectul vazut sunt precum frânghia si sarpele, atunci când în întuneric confundam înspaimântati frânghia cu un sarpe veninos. Întocmai cum cunoasterea frânghiei, care este substratul real al experientei, nu survine pâna când falsa cunoastere a sarpelui iluzoriu nu dispare, tot astfel Realizare Sinelui, care este substratul esential al fiintei, nu se va produce pâna când nu este îndepartata convingerea ca lumea vizibila este reala.

7. Când va fi transcensa lumea (care reprezinta de fapt obiectul vazut) ?

Atunci când mintea, care este cauza tuturor perceptiilor si actiunilor, devine linistita si imobila, lumea este transcensa.

8. Care este natura mintii?

Ceea ce este numit "minte" este o uimitoare putere ce rezida în Sinele Suprem. Aceasta provoaca aparitia oricarui gând. Fara gânduri nu exista minte. Astfel, gândul este natura mintii. Fara gânduri nu exista nici o entitate independenta numita "lume". În starea de somn profund fara vise nu exista gânduri si nu exista nici lumea exterioara pentru subiect. În starea de veghe si în starea de vis exista gânduri si de asemenea exista si o lume exterioara. Exact asa cum paianjenul îsi întinde pânza, scotând-o din el însusi si si-o retrage apoi în el însusi, tot asa si mintea proiecteaza lumea în afara sa si o resoarbe apoi din nou în ea însasi. Când mintea iese din interiorul Sinelui, se naste lumea exterioara. Prin urmare, când lumea exterioara ne apare ca fiind

reala, Sinele Suprem nu mai este vazut. Iar când Sinele straluceste în constiinta noastra, lumea exterioara dispare. Când cineva îsi pune cu perseverenta întrebari despre natura mintii, mintea ca un reziduu, va sfârsi prin a parasi Sinele.

Ceea ce noi numim Sine este de fapt Atman. Mintea exista întotdeauna doar depinzând de ceva grosier; ea nu poate exista singura. Mintea formeaza este ceea ce numim corpul subtil sau (jiva).

9. În ce fel trebuie sa ne punem întrebari pentru a întelege natura mintii?

Ceea ce apare în acest corp ca fiind "eu-l" (ego-ul) este mintea. Daca cineva se întreaba unde apare prima data în corp ideea de "Eu" va descoperii ca ea apare în Inima. Acesta este locul de origine al mintii. Chiar si daca cineva gândeste constant "Eu", "Eu", va fi condus catre acel loc. Din toate gândurile care apar în minte, gândul "Eu-lui" este primul. Numai dupa aparitia primului pronume personal, cel de-al doilea si al treilea pronume personal pot sa apara. Fara primul pronume personal nu pot exista al doilea si al treilea.

10. Cum va putea deveni mintea linistita?

Prin întrebarea "Cine sunt eu?", gândul "Cine sunt eu?" va distruge toate celelalte gânduri si precum batul folosit pentru a aprinde un rug de foc, el însusi în final va fi distrus. Atunci va înflori Realizarea de Sine.

11. Ce rost are pastrarea în permanenta în minte a gândului "Cine sunt eu" ?

Când alte gânduri apar, ele nu trebuie urmate ci trebuie sa ne întrebam "Cui îi apar aceste gânduri?". Nu are importanta câte gânduri apar. De fiecare data când un gând apare trebuie sa ne întrebam cu seriozitate "Cui i-a aparut acest gând?". Raspunsul care va veni va fi "Mie". Apoi daca se pune întrebarea "Cine sunt eu?", mintea se va întoarce la sursa sa, iar gândul care a aparut se va linisti. Printr-o practica repetata realizata în aceasta maniera, mintea îsi va dezvolta capacitatea de a ramâne permanent cufundata în propria sa sursa. Când mintea, care este de natura subtila se exteriorizeaza prin intermediul creierului si a organelor de simt, apar numele grosiere si formele. Când ea ramâne în Inima, numele si formele dispar. A nu lasa mintea sa se exteriorizeze si a o pastra interiorizata în Inima, este ceea ce se numeste

interiorizare (Antar-Mukha). A lasa mintea sa mearga în afara Inimii este cunoscut ca fiind exteriorizare (Bahir-Mukha). Astfel, când mintea sta în Inima, "eu-l" (ego-ul) care este sursa tuturor gândurilor va fi eliminat si Sinele care exista de-a pururi va stralucii. Orice ar face un asemenea om, el nu va fi impulsionat de ideea egotica de "Eu". Daca cineva actioneaza în acest fel, toate îi vor apare ca fiind de natura lui Shiva.

12. Mai exista oare si alte metode pentru a linisti mintea?

Alte metode decât acest fel de a ne întreba nu reprezinta metode adecvate. Daca prin intermediul altor metode se va încerca un control al mintii, mintea ne va parea ca este controlata, dar va continua sa existe si mai departe. Prin controlul respiratiei, de asemenea, mintea va deveni linistita. Dar ea va fi linistita doar atât timp cât respiratia ramâne controlata. Când respiratia va fi reluata, mintea de asemenea va reîncepe sa se miste si va hoinari, împinsa fiind de impresiile reziduale care se afla în ea.

Sursa este aceeasi atât pentru minte cât si pentru respiratie. Într-adevar, gândul este natura reala a mintii. Gândul de "Eu" este primul gând din minte si cu el apare ego-ul. Acolo de unde ego-ul îsi trage originea, respiratia de asemenea îsi trage originea. Deci când mintea devine linistita, respiratia este controlata si când respiratia este controlata, mintea devine linistita. Dar în starea de somn profund fara vise, desi mintea devine linistita, respiratia nu se opreste. Aceasta se întâmpla datorita vointei lui Dumnezeu, pentru a putea fi pastrat corpul fizic si pentru ca ceilalti oameni sa nu traiasca cu impresia ca fiinta a murit. În starea de veghe si în samadhi, atunci când mintea devine linistita, respiratia este controlata. Respiratia este forma grosiera a mintii. Pâna în momentul mortii, mintea pastreaza respiratia în corp; când corpul moare, mintea îsi ia si respiratia odata cu plecarea ei. Deci exercitiul de control al respiratiei este doar un sprijin pentru a face mintea sa devina linistita; acest exercitiu nu va distruge mintea. Întocmai precum practica controlului respiratiei, meditatia facuta pe formele lui Dumnezeu, repetarea de mantre, postul alimentar, etc. nu sunt decât ajutoare pentru a face mintea linistita. Prin intermediul meditatiei asupra formelor lui Dumnezeu si prin repetarea de mantre, mintea devine focalizata. De obicei, mintea hoinareste în permanenta. Dupa cum atunci când unui elefant îi este data o frânghie pe care sa o apuce cu trompa el va începe sa mearga dupa noi tinându-se de frânghie si de nimic altceva, tot astfel, când mintea este ocupata cu un nume sau cu o forma ea se va "apuca" doar de aceasta. Când mintea se diversifica sub forma nenumaratelor gânduri, fiecare gând devine lipsit de forta; când însa

gândurile se dizolva, mintea devine focalizata si puternica. Pentru o asemenea minte, cautarea Sinelui prin intermediul întrebarii "Cine sunt eu?" devine usoara. Dintre toate regulile restrictive ce ajuta la linistirea mintii, cea în legatura cu consumarea în exclusivitate a hranei sattvice în cantitati moderate este cea mai importanta. Respectând aceasta regula, calitateasattvica a mintii va creste si acest lucru va fi foarte util în cautarea Sinelui prin intermediul întrebarii "Cine sunt eu?".

13. Impresiile reziduale (gândurile) despre obiecte apar fara sfârsit, precum valurile unui ocean. Când vor fi eliminate toate aceste gânduri?

Pe masura ce meditatia asupra Sinelui ajunge la nivele din ce în ce mai înalte, gândurile vor fi treptat distruse.

14. Este posibil ca aceste impresii reziduale ale obiectelor, care provin chiar din alte existente, dintr-un timp fara început, sa fie dizolvate astfel încât fiinta sa ramâna cufundata în puritatea Sinelui?

Fara a-ti mai pune problema daca "Este posibil sau nu?" trebuie sa te pastrezi cu perseverenta într-o stare de meditatie asupra Sinelui. Chiar daca cineva este un mare pacatos, el nu va trebui sa se îngrijoreze plângându-se "Vai, sunt un pacatos, cum as putea atinge eu eliberarea?"; el va trebui sa renunte complet la gândul "Sunt un pacatos" si sa se daruiasca cu fervoare în meditatia asupra Sinelui. Cu siguranta, astfel va reusi sa atinga Realizarea Ultima. Nu exista doua minti - una buna si una rea. Impresiile reziduale sunt de doua feluri - pozitive si negative. Când mintea este sub influenta impresiilor pozitive este numita buna, iar când este sub influenta impresiilor negative este considerata rea.

Nu va trebui sa-i permitem mintii sa se îndrepte catre obiectele lumesti si catre lucrurile care îi preocupa pe oamenii ignoranti. Oricât de rau ar fi omul de lânga tine, nu trebuie sa îndrepti ura asupra lui. Atractia posesiva si ura vor trebui sa fie amândoua evitate. Tot ceea ce o fiinta da celorlalti, ea da Sinelui sau Suprem. Daca acest adevar este înteles, cine va mai putea sa nu daruiasca totul celorlalti? Când Sinele se dezvaluie, totul se dezvaluie; când mintea devine linistita totul devine linistit. Pe masura ce ne purtam cu mai multa umilinta, vom putea genera din ce în ce mai mult bine. Daca mintea devine tacuta putem trai fericiti oriunde.

15. Cât timp va trebui practicata introspectia, calea de evolutie spirituala prin întrebarea "Cine sunt eu"?

Atât timp cât în minte se mai pastreaza impresii ale obiectelor exterioare sau interioare, întrebarea "Cine sunt eu?" este necesara. Pe masura ce gândurile rasar, ele vor fi distruse imediat, chiar în locul lor de origine, prin intermediul acestei întrebari. Daca ne pastram în contemplarea Sinelui neîntrerupt pâna ce Sinele a fost recunoscut, doar atunci putem renunta la aceasta întrebare. Atâta timp cât mai exista dusmani în interiorul fortaretei, ei vor continua sa atace fortareata, dar daca ei sunt distrusi imediat ce apar, fortareata va fi în totalitate sub stapânirea noastra.

16. Care este natura Sinelui?

Ceea ce exista cu adevarat este doar Sinele. Lumea si sufletul individual apar în acest Sine (precum sideful în scoica ce va naste o perla); lumea si sufletul individual apar si dispar în acelasi timp. Sinele este acolo unde în mod absolut nu exista nici un gând despre "Eu". Acesta (Sinele) este numit (Tacere). Sinele însusi este lumea, Sinele însusi este "Eu-l", Sinele însusi este Dumnezeu; totul este Shiva, totul este Sine.

17. Nu este totul lucrarea lui Dumnezeu?

Fara dorinta sau efort, soarele rasare; si numai în prezenta acestuia, pietrele pretioase stralucesc, lotusul înfloreste si apa se evapora; oamenii îsi realizeaza diferitele lor activitati si apoi se odihnesc. Precum pilitura de fier se misca si se ordoneaza în prezenta magnetului, doar în virtutea prezentei lui Dumnezeu, sufletele guvernate de cele trei functii cosmice sau de încincita activitate divina îsi realizeaza actiunile si apoi se odihnesc, în concordanta cu karma proprie. Dumnezeu nu impune; nici o karma nu Îl poate atinge. Este la fel cum actiunile lumesti nu afecteaza soarele sau precum activitatea celorlalte patru elemente (pamânt, apa foc, aer) nu afecteaza eterul atotcuprinzator.

18. Dintre toti cei ce se daruiesc prin devotiune lui Dumnezeu cine este cel mai de admirat?

Cel care este daruit Sinelui care cu adevarat este Dumnezeu, este cel mai devotat lui Dumnezeu. A te darui lui Dumnezeu înseamna a ramâne mereu cufundat în Sine fara a lasa sa apara nici un alt gând în afara de gândul fata

de Sine. Oricâte probleme i-am lasa lui Dumnezeu, El le suporta pe toate. Din moment ce puterea Suprema a lui Dumnezeu face toate lucrurile sa se miste, de ce oare noi, fara a ne supune Lui, ne preocupam în mod constant de gânduri de genul "ce ar trebui facut si cum si ce nu ar trebui sa facem si cum sa nu facem?". stim ca un tren cara toate bagajele, asa ca, dupa ce ne-am urcat în el, de ce ar mai fi necesar în continuare sa ne caram pe cap cu efort micul nostru bagaj, în loc sa îl punem jos în tren si sa ne simtim astfel usurati?

19. Ce este nonatasamentul?

A distruge gândul în momentul în care acesta apare, fara ezitare, fara a mai lasa vreun reziduu, chiar în locul în care gândul îsi are originea, aceasta înseamna nonatasament. La fel cum un cautator de perle îsi agata la brâu o greutate si se scufunda pâna pe fundul marii si de acolo aduna perle, tot astfel fiecare dintre noi trebuie sa fie înzestrat cu nobila calitate a nonatasamentului pentru a se cufunda astfel în interiorul sau de unde sa obtina Perla Sinelui.

20. Este posibil pentru Guru sa realizeze prin propria sa vointa eliberarea unui discipol?

Guru nu va face decât sa arate calea catre eliberare; el nu va aduce prin el însusi un suflet la starea de eliberare.

Într-adevar, Dumnezeu si Guru nu sunt diferiti. La fel cum prada cazuta în ghearele tigrului nu are nici o scapare, tot astfel cei care intra în sfera privirii pline de gratie a unuiGuru vor fi eliberati cu ajutorul Guru-lui si nu se vor mai rataci; totusi fiecare va trebui sa-si urmeze prin propriul sau efort calea revelata de Dumnezeu sau Guru si sa atinga eliberarea. Nimeni nu se poate autocunoaste decât prin proprii sai ochi ai cunoasterii si nu cu ai altora. Cel care este Rama solicita oare ajutorul unei oglinzi pentru a sti ca el este Rama?

21. Este necesar pentru cel care cauta eliberarea sa cerceteze natura categoriilor fundamentale ale manifestarii?

La fel precum cel care vrea sa arunce gunoiul nu are nevoie sa îl analizeze si sa vada cum este, tot astfel cel care vrea sa cunoasca Sinele nu are nevoie sa tina cont de numarul de tatve sau sa le cerceteze caracteristicile; tot ceea ce trebuie sa faca este sa elimine împreuna toate tatvele care îi ascund Sinele. Lumea trebuie sa fie considerata iluzorie precum un vis.

22. Exista vreo diferenta între starea de veghe si starea de vis?

Stare de veghe dureaza mai mult timp, iar visul este mai scurt; în afara de aceasta diferenta nu mai exista o alta. La fel cum starea de veghe pare a fi reala când suntem treji, tot astfel se întâmpla sa ni se para într-un vis atunci când visam. În vis mintea ia un alt corp. Atât în starea de veghe cât si în cea de somn gândurile, numele si formele apar simultan.

23. Pentru cei ce cauta eliberarea este util sa citeasca carti?

Toate textele sacre afirma ca pentru a atinge eliberarea trebuie ca mintea sa devina linistita; deci concluzia acestor învataturi este ca mintea va trebui facuta sa devina linistita; odata ce acest lucru a fost înteles nu mai este nevoie sa citim la nesfârsit. Pentru a linisti mintea nu trebuie decât sa cautam în interiorul nostru ceea ce este Sinele; cum ar putea fi facuta aceasta cautare citind carti? Trebuie sa ne cunoastem propriul Sine cu propriul ochi al întelepciunii. Sinele este în interiorul celor cinci învelisuri (corpul fizic, corpul eteric, corpul astral, corpul mental si corpul cauzal), în timp ce cartile sunt în afara lor. Deoarece Sinele trebuie cautat prin eliminarea celor cinci învelisuri (corpuri), este inutil sa-l cautam în carti. Vine un timp când fiecare trebuie sa uite tot ceea ce a învatat.

24. Ce este fericirea ?

Fericirea este însasi natura Sinelui; fericirea si Sinele nu sunt diferite. Nu exista fericire în obiectele lumii. Datorita ignorantei noastre ne imaginam ca primim fericire de la obiectele exterioare. Când mintea se îndreapta catre exterior noi nu experimentam decât suferinta. Într-adevar, când dorintele ei sunt împlinite, ea se reîntoarce în propriului ei loc si se bucura de fericirea ca este Sinele. Tot astfel, în starile de somn,samadhi si lesin (pierderea cunostintei) si când obiectul dorit este obtinut sau obiectul neplacut este eliminat, mintea devine orientata catre interior si se bucura de pura fericire a Sinelui. Astfel, mintea se misca fara odihna plecând de la Sine si întorcându-se catre aceasta în mod repetat. Sub copac, la umbra este placut, dar sub cerul liber caldura este insuportabila. O persoana care a calatorit prin arsita soarelui simte bucuria racorii când ajunge la umbra. Cel care continua sa mearga de la umbra la Soare si apoi iar la umbra si iar la Soare este un ignorant. Un întelept sta în permanenta la umbra. În mod similar, mintea celui care cunoaste adevarul ultim nu îl paraseste pe Brahman (Divinitatea). Mintea

unui om ignorant din contra se îndreapta catre lume, sufera si apoi pentru o scurta perioada se întoarce catre Brahman pentru a experimenta fericirea. De fapt ceea ce este considerata a fi lumea, nu este decât gând. Când lumea dispare, adica atunci când nu exista gânduri, mintea traieste fericirea; când lumea apare mintea se îndreapta catre suferinta.

25. Ce este întelegerea (viziunea, patrunderea) întelepciunii (Jnana-Drsti)?

A ramâne linistit este ceea ce este numit Jnana-Drsti. A ramâne linistit înseamna a-ti stabili ferm mintea în Sine. Telepatia, cunoasterea întâmplarilor din trecut, prezent si viitor si clarviziunea nu constituie Jnana-Drsti.

26. Care este relatia dintre starea fara dorinte si întelepciune?

Starea fara dorinte este întelepciune. Cele doua nu sunt diferite, sunt unul si acelasi lucru. Starea fara dorinte înseamna a stapâni mintea, împiedicând-o sa se orienteze catre obiecte. Întelepciunea înseamna aparitia a ceea ce nu este obiect. Cu alte cuvinte, a nu cauta nimic altceva decât Sinele înseamna detasare sau stare fara dorinte; întelepciunea înseamna a nu parasi Sinele.

27. Care este diferenta dintre metoda autoanalizei (prin întrebarea "Cine sunt eu?") si meditatie ?

Metoda autoanalizei (prin întrebarea "Cine sunt eu?") consta în a-ti retrage mintea în Sine. Meditatia consta în a trai faptul ca Sinele este Brahman, pura existenta, pura constiinta, pura beatitudine.

28. Ce este eliberarea ?

A realiza o cautare profunda asupra naturii Sinelui care este ascuns în ignoranta si a-i întelege adevarata sa natura înseamna a atinge eliberarea.

TACERE SI SINGURATATE

Discipolul: Este bine sa faci legamantul tacerii?
Maestrul: Tacerea interioara inseamna renuntarea la tine insuti. Adica vietuirea in afara egoului.

Discipolul: Singuratatea este o necesitate pentru un sanyasin?

Maestrul: Singuratatea se afla in inima omului. Poti trai in iuresul lumii si, cu toate acestea, sa-ti pastrezi o deplina serenitate a mintii, Aceasta inseamna ca traiesti in singuratate. Un altul traieste in padure, dar nu este in stare sa-si tina in frau mintea; nu se poate spune despre el ca traieste in singuratate.

Singuratatea este o atitudine mentala. Fiinta legata de lucrurile acestei lumi nu poate s-o obtina, indiferent unde s-ar afla; dar acela care este detasat de lume, traieste in singuratate, oriunde s-ar afla.

Discipolul: Ce este mauna?

Maestrul: Mauna este starea care transcende vorbirea si gandirea. Este meditatia in care nu exista activitate mentala. Ea consta in supunerea mintii. Meditatia profunda este o vorbire fara de sfarsit. Tacerea vorbeste neincetat, este un etern torent de "limbaj". Acesta se opreste atunci cand incepem sa vorbim, caci vorbele pun stavila acestui "limbaj" mut. Discursuri si conferinte pot sa-i captiveze pe oameni ore intregi, fara sa le fie de vreun folos. Tacerea insa este permanenta si face ca intreaga umanitate sa evolueze. Tacerea este insasi elocventa. indrumarile verbale nu sunt niciodata atat de elocvente ca tacerea. Ea insasi este o continua elocventa. Este cel mai bun limbaj. Exista o stare in care cuvintele inceteaza, facandu-i loc tacerii.

Discipolul: Dar atunci, cum ne-am mai putea exprima gandurile pentru a comunica intre noi?

Maestrul: Aceasta nu este o necesitate decat atunci cand exista simtul dualitatii.

Discipolul: De ce nu merge Bhagavan sa propovaduiasca adevarul tuturor oamenilor de pe Pamant?

Maestrul: De unde stii ca n-o fac? A propovadui inseamna a transmite Cunoasterea; aceasta nu se poate face cu adevarat decat in tacere. Ce-ai zice despre un om care asculta o predica timp de o ora si pleaca fara sa fi ajuns sa-si schimbe viata? Comparati-l cu acela care se aseza la picioarele unei Sfinte Prezente si duce cu sine, intorcandu-se acasa, un mod de a gandi cu totul nou. Ce este mai bine: sa predici cu glas tare dar fara efect, sau sa ramai tacut, revarsand razele fortei launtrice in jurul tau?

Gandeste-te si la originea vorbirii. La inceput este cunoasterea abstracta, din care purcede ego-ul. La randul sau, acesta zamisleste gandirea, iar gandirea da nastere cuvintelor. Prin urmare, cuvantul este stranepotul Izvorului originar. si daca el este atat de eficient, gandeste-te de cate ori trebuie sa fie mai puternica propovaduirea prin tacere! Dar oamenii nu inteleg acest adevar simplu si limpede, adevarul experientei lor de zi cu zi, vesnic, mereu prezent. Acest adevar este cel al Sinelui.

Exista oare cineva care sa nu aiba cunostinta de Sine? Dar oamenilor nu le place sa auda vorbindu-se despre acest adevar. Ei au nevoie de lumea de dincolo, de cer, de infern si de reincarnare. Pentru ca iubesc mai mult misterul decat Adevarul, religia le da ceea ce isi doresc, in speranta de a-i aduce in cele din urma in Sine; atunci de ce sa nu ne statornicim in El, chiar de acum, aici, in clipa aceasta? Pentru a fi martor altor lumi, sau pentru a face speculatii pe seama lor, Sinele este absolut necesar; Acestea nu sunt diferite de El. Chiar si atunci cand cel ignorant crede ca vede obiectele, el nu vede altceva decat Sinele.

DISCIPLINA MENTALA

Discipolul: Cum pot sa-mi disciplinez mintea?

Maestrul: Nici o minte nu trebuie disciplinata daca realizezi Sinele. Sinele straluceste atunci cand mentalul dispare. Indiferent daca mintea unui realizat este activa sau nu, doar Sinele exista (cu adevarat) pentru el, caci mintea, corpul si lumea nu sunt despartite de Sine. Ar putea oare toate acestea sa fie altceva decat Sinele? Atunci cand esti constient de aceasta, cand ai inteles acest adevar, pentru ce ti-ai mai face griji din pricina acestor umbre zadarnice? Cum ar mai putea ele sa afecteze Sinele?

Discipolul: Dar daca mentalul nu este decat o umbra, cum vom putea cunoaste Sinele?

Maestrul: Sinele este insasi Inima ce straluceste prin propria ei lumina. Iluminare vine din Inima si se indreapta spre creier, sediul mentalului. Noi privim lumea cu mintea, deci prin lumina reflectata a Sinelui. Lumea este perceputa printr-un act al mintii. Atunci cand mintea este iluminata, ea este constienta de lume; dar atunci cand mintea este in intuneric, nu este constienta de nimic. Daca iti indrepti mintea spre interior, catre izvorul iluminarii, cunoasterea obiectiva inceteaza si in Inima va straluci numai

Sinele.

Luna straluceste pentru ca reflecta lumina soarelui. Atunci cand soarele asfinteste, luna ne ajuta sa distingem obiectele, datorita luminii pe care o reflecta. Dar atunci cand soarele rasare din nou, nimeni nu mai are nevoie de luna, al carei disc se vede totusi pe cer.

Mintea si Inima nu se pot compara. Mintea ne este de folos datorita luminii pe care o reflecta. O folosim pentru a vedea obiectele. Cand o intoarcem spre interior, ea se cufunda in Izvorul iluminarii, care straluceste prin el insusi. Atunci mintea este ca luna in timpul zilei. Cand este intuneric, ai nevoie de o lampa ca sa faci lumina. Dar atunci cand soarele a rasarit, orice lampa devine inutila, caci obiectele sunt vizibile. Pentru a vedea soarele nu ai nevoie de nici o lampa, ajunge numai sa-ti indrepti privirea spre astrul luminos al zilei.

Tot astfel, pentru a vedea obiectele, ai nevoie de lumina pe care o reflecta mintea. Pentru a vedea insa Inima, este de ajuns ca toata atentia sa se indrepte catre ea. Atunci mintea nu mai conteaza, si Inima va straluci in toata splendoarea, prin propria ei lumina.

Discipolul: Dupa ce am parasit ashramul, in octombrie, m-am simtit invaluit, timp de vreo zece zile, de aceasta pace care domneste in jurul Dumneavoastra. in fiecare clipa, chiar si in timpul celei mai intense activitati cotidiene, simteam in adancul meu aceasta pace in sanul unitatii; era ceva asemanator cu dedublarea constiintei, care apare atunci cand motai in timpul unei conferinte plicticoase. Apoi totul disparea si ma intorceam la obisnuitele fleacuri stupide. Munca nu ne lasa suficient timp pentru meditatie. Ajunge oare sa ma gandesc neincetat ca "Eu sunt" in timp ce muncesc?

Maestrul: (dupa un scurt moment de tacere): Daca iti intaresti spiritul, aceasta pace va continua fara incetare. Durata ei este proportionala cu forta mentala dobandita printr-o practica asidua. O minte astfel "imbaiata" ajunge repede in stare sa urmeze cursul raului. in acest caz, indiferent daca te afli sau nu in activitate, raul nu va fi nici deviat, nici intrerupt. Nu munca este adevaratul obstacol, ci ideea ca tu esti cel care o face.

Discipolul: Trebuie sa facem meditatii special ca sa ne intarim mintea?

Maestrul: Nu, daca pastrati mereu in minte ideea ca nu este vorba de munca voastra personala. La inceput trebuie sa faceti eforturi ca sa fiti constienti de

aceasta tot timpul, dar mai tarziu devine un lucru firesc si continuu. Atunci munca se va face de la sine si pacea launtrica isi va pastra intreaga puritate.

Meditatia este adevarata voastra natura.

Acum o numiti meditatie pentru ca sunteti distrati de alte ganduri. Dar atunci cand acestea sunt eliminate, ramaneti singuri - adica in starea de meditatie, eliberati de orice gand. Iar ceea ce incercati sa dobanditi prin eliminarea gandurilor este adevarata voastra natura. Aceasta inlaturare a gandurilor parazite, voi o numiti meditatie. Dar atunci cand practica ajunge sa se aseze pe baze solide, adevarata natura se manifesta in toata splendoarea, si descoperim ca aceasta este adevarata meditatie.

Discipolul: Cu cat incercam mai mult sa meditam, cu atat mai puternice devin gandurile parazite!

Maestrul: Da, tot felul de ganduri apar in timpul meditatiei. Este un lucru firesc, pentru ca tot ce este ascuns in voi iese atunci la lumina. Daca toate acestea n-ar fi aduse la suprafata, cum am mai putea sa le distrugem? Gandurile apar oarecum spontan, pentru ca, in cele din urma, sa dispara, intarind astfel mentalul.

Discipolul: Exista momente in care persoanele si lucrurile capata o forma vaga, transparenta, ca intr-un vis. Nu ne mai dam seama ca ele vin din afara; suntem constienti in mod pasiv de existenta lor, fara sa le mai raportam la noi insine. Atunci spiritul se scalda intr-o pace profunda. Oare in astfel de momente suntem pregatiti sa ne cufundam in Sine? Sau o astfel de stare e nesanatoasa, provenind dintr-un fel de auto hipnoza? E bine sa o intretinem datorita pacii temporare pe care o aduce?

Maestrul: Exista in noi o stare de constiinta asociata unei linisti launtrice; este exact starea in care trebuie sa ajungem. Dar faptul de a pune intrebari cu privire la aceasta fara a fi inteles ca e vorba despre Sine, arata ca starea experimentata nu e stabila, ci intamplatoare.

Verbul "a se cufunda" se potriveste atunci cand este vorba despre tendinte extrovertite. Mentalul trebuie dirijat si introvertit, in asa fel incat sa se cufunde la o adancime mai mare decat cea a aparentelor exterioare. Dar atunci cand pacea domneste ca o regina, fara sa umbreasca totusi constiinta, mai e oare nevoie sa ne cufundam? Atat timp cat nu intelegem ca e vorba

despre Sine, efortul pentru a ajunge in aceasta stare se poate intr-adevar numi o "Scufundare". In acest sens putem folosi verbul "a se cufunda" in loc de "a realiza". in aceasta lumina intrebarea pe care ati pus-o nu-si mai are rostul.

Discipolul: Mintea mea continua sa aiba o preferinta pentru copii, poate din cauza ca forma unui copil este adeseori folosita pentru a personifica Idealul. Cum sa fac sa depasesc aceasta preferinta?

Maestrul: Fixeaza-te asupra Sinelui. De ce sa te mai gandesti la copii si la reactiile tale fata de ei?

Discipolul: Mi se pare ca a treia mea vizita la Tiruvannamalai mi-a intensificat simtul egoismului si m-a facut sa meditez mai greu. E intamplator sau ar fi mai bine sa evit astfel de locuri pe viitor?

Maestrul: E imaginar. Acest loc, sau indiferent care altul, se afla in tine insuti. Trebuie sa pui capat unor astfel de scorneli; caci locurile, sa-ti fie clar, n-au nimic de-a face cu activitatile spirituale. Asta e valabil si pentru mediul tau inconjurator. Tu nu te afli in el ca urmare a unei alegeri personale. El apare in mod natural si iti este impus intr-o oarecare masura. Trebuie sa te ridici deasupra, fara sa te lasi prins in capcana lui. (Un baiat de opt ani si jumatate vine si se aseaza in camera unde se intalneau discipolii pe la ora cinci seara, pe cand Bhagavan era plecat pe Munte. Cat timp a lipsit el, baietelul a vorbit despre Yoga si despre Vedanta intr-o tamila pura, simplu si literar, cu numeroase citate din invataturile Sfintilor si din Scripturile Sacre. Atunci cand Sri Bhagavan, care lipsise vreo trei sferturi de ora, s-a intors, o liniste deplina domnea in incapere. Copilul a ramas douazeci de minute in prezente lui Sri Bhagavan fara a scoate o vorba, dar si fara a-si mai lua privirea de la el. Apoi au inceput sa-i curga lacrimi din ochi. Le-a sters cu mana si a plecat la putin timp dupa aceea, spunand ca mai are inca de asteptat Realizarea Sinelui).

Discipolul: Acest copil este extraordinar! Cum se explica aceasta?

Maestrul: Caracteristicile ultimei sale vieti sunt foarte marcante la el. Dar oricat de puternica ar fi amprenta lor, ele nu se pot manifesta decat cand mintea este calma si impacata. Toata lumea stie ca atunci cand te straduiesti sa-ti trezesti memoria, te confrunti deseori cu un esec, in timp ce alte ori esti pur si simplu strafulgerat de amintiri daca mintea ramane linistita.

Discipolul: Cum putem face ca mintea rebela sa devina calma si linistita?

Maestrul: intoarceti-va la izvorul ei ca s-o faceti sa dispara, sau practicati o renuntare totala ca s-o infrangeti total. Acest sacrificiu este echivalentul Cunoasterii Sinelui.Ambele cai implica in mod necesar propria voastra disciplinare. Ego-ul nu se supune decat atunci cand recunoaste prezenta Puterii Supreme.

Discipolul: Cum as putea sa scap din Samsara, ce pare a fi adevarata cauza a agitatiei noastre mentale? Renuntarea nu este oare un mijloc eficient pentru a obtine linistea spiritului?

Maestrul: Samsara nu exista decat in mintea voastra. Ati auzit vreodata ca lumea sa strige: "Iata-ma, sunt eu, lumea!"? Dac-ar fi asa i-am simti neincetat prezenta, chiar si in timpul somnului. Dar cum ea nu exista de fapt in timp ce dormim, inseamna ca nu e permanenta. Iar ceea ce nu e statornic n-ar putea avea nici un fel de substanta. Intrucat lumea n-are nici un fel de realitate in afara Sinelui, acestuia ii e usor sa o supuna. Doar Sinele e permanent. Renuntarea consta in a nu confunda Sinele cu non-Sinele. Indata ce ignoranta care face ca acestea sa para identice este distrusa, non-Eul inceteaza de a mai exista. Abia atunci apare adevarata renuntare.

Discipolul: Putem munci in lume in mod detasat chiar si in absenta unei astfel de renuntari?

Maestrul: Numai un Atma-Jnani poate fi un bun Karma-Yoghin.

Discipolul: Bhagavan condamna filosofia Dvaita?

Maestrul: Dvaita presupune confuzia intre Sine si non-Sine. Advaita inseamna non-identificarea acestora.

BHAKTI SI JNANA

Bhakti = Adorare sau devoţiune, o dăruire ardentă către un ideal spiritual.
Jnana = „Cunoaşterea" veritabilă - a experimenta în mod continuu că „Eu sunt Brahman", „totul este Sinele".

Discipolul: Sri Bhagavata ne-a învăţat o metodă pentru a-l găsi pe Krishna în adâncul Inimii noastre: aceea de a ne închina în fata a tot ceea ce exista si a privi totul ca fiind însusi Dumnezeu. Poate fi acesta drumul care sa duca la Realizarea Sinelui? Nu este mult mai usor sa-l adoram pe Bhagavan în tot ceea ce mintea noastra descopera în interiorul si în afara noastra, decât sa investigam supra mentalul prin întrebarea „Cine sunt eu?"

Maestrul: Vă gândiţi la Dumnezeu atunci când Îl vedeţi în tot ceea ce există? Cu siguranţă că vă gândiţi la El dacă îl vedeţi pretutindeni în jurul vostru. Păstrându-L pe Dumnezeu în inima voastră ajungeţi la dhyana; dhyana este etapa care precede Realizarea ultimă. Nu există decât o singură Realizare: aceea a Sinelui, în Sine. Ea nu poate să fie exterioară Sinelui,
iar dhyana precede această Realizare. Este absolut lipsit de importanţă dacă practicaţi dhyana (meditaţia) asupra lui Dumnezeu sau asupra Sinelui, deoarece scopul ultim este acelaşi. În nici un fel nu puteţi scăpa de Sine. Dacă vreţi să-L vedeţi pe Dumnezeu în tot, nu Îl veţi vedea, de asemenea, şi în voi înşivă? Dacă totul este Dumnezeu, nu sunteţi şi voi incluşi în El? Voi înşivă sunteţi Dumnezeu. Este atât de surprinzător faptul că totul este Dumnezeu? Această metodă este indicată înSri Bhagavata si în alte carti. Totodata însa, chiar si aceasta disciplina spirituala presupune existenta unui martor sau gânditor. Cine este acesta?

Discipolul: Cum poate fi văzut Dumnezeu imediat în toate lucrurile?

Maestrul: A-L vedea pe Dumnezeu înseamnă a fi Dumnezeu. Nu există un „tot" care să fie în afara lui Dumnezeu, în care El ar putea să fie imanent. Numai El există.

Discipolul: Este necesar să citim Bhagavad Gita din când în când?

Maestrul: Mereu.

Discipolul: Care este relaţia dintre Bhakti si Jnana?

Maestrul: Starea eternă, constantă şi naturală, care constă în a rămâne în Sine,

se numeşte Jnana. Dar pentru a rămâne în Sine trebuie să iubeşti Sinele. Dumnezeu fiind Sinele, iubirea Sinelui echivalează cu iubirea de Dumnezeu. Numai această iubire esteBhakti. Jnana si Bhakti sunt deci unul şi acelaşi lucru.

Discipolul: Atunci când recit Nama-Japa (repetarea unui nume divin) timp de o oră sau mai mult, intru într-o stare comparabilă cu cea a somnului. Apoi mă trezesc şi constat că Japa s-a întrerupt, şi reîncep să o repet.

Maestrul: „Comparabila cu somnul". Expresia este corecta. Aceasta este starea naturala. Deoarece deocamdata va identificati cu ego-ul, considerati ca aceasta stare naturala care survine în timpul tehnicii de Japa este ceva care vă întrerupe lucrul cumantra. Trebuie deci să repetaţi această experienţă până când veţi ajunge să înţelegeţi că prin această trăire vă cufundaţi de fapt în starea voastră naturală. Veţi descoperi atunci că Japa nu este indispensabilă, dar ea va putea continua totodată, într-un mod automat. Nelămuririle actuale provin dintr-o identificare greşită: vă identificaţi cu mentalul care repetă Japa. Japa semnifică a te raporta la un singur gând, eliminând toate celelalte gânduri. Acesta este scopul său şi raţiunea sa de a exista. Ea (Japa) conduce ladhyana, iar aceasta sfârşeşte prin Realizarea Sinelui în Jnana.

Discipolul: Cum trebuie să practicăm Nama-Japa?

Maestrul: Nu trebuie niciodată să repetăm numele lui Dumnezeu mecanic şi intr-un mod superficial, fără a avea în adâncul inimii iubirea de Dumnezeu. Repetând numele Său, trebuie să Îl invocăm cu fervoare şi să ne abandonăm fără rezerve. Numai după acest sacrificiu Numele lui Dumnezeu rămâne constant în om.

Discipolul: De ce folos este atunci să ne dăruim unei căutări spirituale (Vichara) (Investigaţia lucrurilor profunde printr-o metodă raţională)?

Maestrul: Abandonul nostru în Dumnezeu nu are un efect total decât atunci când este realizat într-o deplină cunoaştere a cauzei. Dar o asemenea înţelegere nu apare decât după o căutare spirituală şi după reflecţie. Ea se termină invariabil printr-o renunţare totală. Nu există nici o diferenţă între Jnana si sacrificiul absolut de sine pentru Dumnezeu: în gânduri, în cuvinte si în actiuni. Pentru a fi complet, acest abandon trebuie sa fie neconditionat, deoarece cel ce Îl iubeste pe Dumnezeu nu cere nici o favoare si nu negociaza cu El. Un asemenea abandon cuprinde totul. Este în acelasi

timp Jnana,Vairagia (detaşarea completă, abandonarea tuturor dorinţelor), devoţiune şi iubire.

PACEA SI FERICIREA

Discipolul: Cum pot sa obtin pacea? Am impresia ca nu o pot obtine prin Vichara (investigarea adevarurilor profunde printr-o metoda rationala).

Maestrul: Pacea este starea ta naturala. Mentalul este cel care creeaza obstacolele. Vichara ta a fost in intregime o creatie a mentalului. Cauta natura spiritului, si vei vedea ca mentalul va disparea. Caci nu exista nimic din toate acestea, decat un mental fara ganduri. Deoarece gandurile apar totusi fara incetare, tu le atribui o origine pe care o numesti spirit sau mental. Dar atunci cand cauti natura acestuia din urma, sfarsesti prin a descoperii ca el nu exista. Cand mentalul dispare astfel, te cufunzi in pacea eterna.

Discipolul: Prin poezie, muzica, Japa Bhajana, peisajele minunate pe care le vedem, lectura unor poezii religioase, etc., se intampla sa constientizam un veritabil sens al Unitatii. Acest sentiment de pace profunda si preafericita (in care eul personal nu ocupa nici un loc) este totuna cu acea cufundare in Inima despre care vorbeste Bhagavan? Practica spirituala indreptata catre asemenea stari va pute conduce la un Samadhi (stare de fuziune cu Divinul) mai profund si pana la urma la deplina si totala viziune a Realului?

Maestrul: Fericirea exista atunci cand mentalul se afla in prezenta unor lucruri placute. Aceasta este fericirea inerenta a Sinelui; nici o alta fericire nu exista. Fericirea nu este nici straina, nici indepartata. in aceste ocazii pe care le gasesti placute, de fapt te cufunzi in Sine. Aceasta cufundare prilejuieste o fericire neconditionata care exista prin ea insasi. Dar diferitele asociatii de idei te fac sa atribui aceasta fericire altor lucruri sau altor evenimente, pe cand, de fapt, fericirea se afla in tine. intr-o asemenea situatie te cufunzi in Sine, cu toate ca o faci in mod inconstient. Daca ajungi sa o faci in mod constient, cu convingerea venind din experienta ca esti identic cu Realitatea, atunci o numesti Realizare. Vreau ca tu sa te cufunzi in mod constient in Sine, adica in Inima.

JNANI SI LUMEA

Discipolul: Jnani (cel eliberat) percepe lumea?

Maestrul: De la cine vine o asemenea întrebare? De la un Jnani sau de la un Ajnani (om ignorant)?

Discipolul: Admit ca de la un Ajnani.

Maestrul: Încearca lumea sa afle daca într-adevar exista? Îndoiala se ridica în tine însuti. Afla mai întâi cine este cel ce se îndoieste si vei fi liber apoi sa apreciezi daca lumea este reala sau nu.

Discipolul: Ajnani vede si cunoaste lumea si obiectele ei, care îi afecteaza simturile: auzul, gustul, etc. Jnani experimenteaza în acelasi fel lumea?

Maestrul: Vorbesti despre a vedea si despre a cunoaste lumea. Ori, tu te ignori pe tine însuti (desi tu esti subiectul care cunoaste si care este indispensabil cunoasterii obiectului). Cum vei putea întelege natura adevarata a lumii care constituie obiectul de cunoscut? Fara îndoiala ca obiectele afecteaza corpul si organele de simt; dar oare corpul tau este cel care pune întrebarea? Declara oare corpul tau: "Simt acest obiect, el este real?", sau vine oare lumea sa-ti spuna: "Eu, lumea, sunt reala?"

Discipolul: Încerc doar sa înteleg punctul de vedere al unui Jnani despre lume. Lumea mai poate fi perceputa dupa ce s-a obtinut Realizarea Sinelui?

Maestrul: De ce sa te framânti în legatura cu lumea si cu ceea ce survine dupa Realizarea Sinelui? Realizeeaza mai întâi Sinele. A percepe sau a nu percepe lumea - acestea nu au nici o importanta. În timpul somnului tu nu percepi universul material si vice-versa, pierzi ceva în acest moment pentru ca percepi obiectele exterioare? Este un fapt cu totul lipsit de importanta, atât pentru Jnani cât si pentru Ajnani daca ei percep sau nu lumea. Amândoi o vad, dar punctul lor de vedere difera.

Discipolul: Daca Jnani si Ajnani percep lumea în aceeasi maniera, prin ce difera ei?

Maestrul: Vazând lumea, Jnani vede Sinele care formeaza substratul acestei lumi.Ajnani, fie ca vede, fie ca nu vede lumea, îsi ignora fiinta lui adevarata, Sinele.

Ia exemplul imaginilor care se misca si care se vad pe ecran în timpul unui film la cinema. Ce exista în fata ta înainte de a începe filmul? Numai ecranul.

Pe pânza vezi derulându-se în întregime filmul; în aparenta, scenele acestea sunt reale. Dar încearca sa te duci si sa le prinzi! Ce-ti ramâne între degete? Numai ecranul, pe care personajele pareau atât de reala. Dupa prezentarea filmului, când imaginile dispar, ce mai ramâne? Din nou, doar ecranul.

La fel este si cu Sinele. El singur exista; imaginile se duc si vin. Daca esti mereu concentrat asupra Sinelui, nu esti înselat de aparenta spectacolului si pentru tine nu are importanta daca el apare sau dispare. Ignorând Sinele, Ajnani gândeste ca lumea este reala, tot asa cum, ignorând ecranul, el vede numai scenele filmului, ca si cum ele ar exista în afara pânzei. Când vei constientiza faptul ca fara martor nimic nu poate fi perceput, tot asa cum nu pot exista imaginile fara ecran, atunci nu vei mai comite erori.Jnani si-a dat seama odata pentru totdeauna ca ecranul, cu imaginile care se vad pe el, nu este nimic altceva decât Sinele. Când nu exista spectacol, Sinele se manifesta fara imagini, El ramâne ne manifestat. Jnani ramâne indiferent la formele sub care poate sa se prezinte Sinele: El este mereu Sinele. Dar Ajnani îl vede pe Jnani în plina actiune si nu-i poate întelege natura.
Discipolul: Exact acest lucru m-a facut sa pun prima mea intrebare: cel ce a realizat Sinele percepe lumea ca si noi? Daca asa stau lucrurile, mi-ar place sa stiu ce parere aveti Dumneavoastra despre disparitia misterioasa a acelei fotografii, ieri?

Maestrul: (surazand): Faci aluzie la fotografia templului din Madura. (Cu cateva minute mai inainte trecea din mana in mana printre vizitatorii care o priveau, fiecare cand ii venea randul. Probabil ca din neatentia cuiva, fotografia alunecase intre paginile vreunei carti pe care ei tocmai o consultau in acel moment).

Discipolul: Da, tocmai la acest incident ma gandesc. Care este punctul Dumneavoastra de vedere? Fotografia a fost cautata peste tot si in final nu a mai fost regasita. Cum explicati dumneavoastra aceasta misterioasa disparitie, chiar in momentul cand toata lumea voia sa o vada?

Maestrul: Imagineaza-ti ca in vis m-ai luat cu tine in patria ta indepartata, Polonia. Te trezesti si imi spui: "Am visat una si alta. Ai avut acelasi vis cu mine, si ti-ai dat seama ca eu te luam cu mine in Polonia?" Aceasta cercetare nu are pentru tine nici cea mai mica importanta.

Discipolul: Dar in ceea ce priveste fotografia pierduta, incidentul s-a desfasurat sub ochii dumneavoastra.

Maestrul: Fotografia care a fost vazuta, apoi pierduta, cat si intrebarea ta despre ea, toate acestea nu reprezinta, de fapt, decat o simpla operatiune a mentalului tau.

Purana ne povesteste o intamplare care ilustreaza acest punct de vedere. Cand Sitapleca din manastire, in padure, Rama incepu sa o caute, strigand-o pe nume cat putea de tare: "Oh Sita, Sita!" Parvati si Parameswara vazura din inaltul cerului ce se petrecea in padure. Parvati isi exprima surpriza catre Shiva, spunandu-i: "L-ai laudat pe Rama si l-ai considerat ca fiind perfect. Totusi vezi cum se poarta, cum se tanguie pentru pierdereaSitei!"

"Daca ai indoieli in privinta perfectiunii lui Rama", raspunse Shiva, "pune-l tu insati la incercare. Prin virtutea Yoga - Mayei tale ia-ti infatisarea Sitei si apari dinaintea lui".Parvati se supuse si aparu inaintea lui Rama sub trasaturile exacte ale Sitei; dar, spre marea sa surprindere, Rama nu-i lua in seama prezenta si continua sa strige: "Oh, Sita,Sita!", ca si cand ar fi fost orb.

Discipolul: Nu inteleg morala acestei intamplari.

Maestrul: Daca Rama ar fi cautat intr-adevar prezenta corporala a Sitei, ar fi recunoscut-o pe Sita pe care o pierdu-se, in persoana care se afla dinaintea lui. Dar nu, pentru el Sita disparuta era la fel de ireala ca si cea care tocmai aparuse in fata ohilor lui. Rama nu era cu adevarat orb; dar pentru el, un Jnani, plecarea Sitei in sihastrie, disparitia sa, cautarile pe care le facuse, ca si aparitia lui Parvati sub trasaturile Sitei, totul era la fel de ireal. intelegi, acum, incidentul cu fotografia disparuta?

Discipolul: N-as putea spune ca-mi este foarte clar. Lumea pe care o vedem, o simtim si o percepem in atatea moduri este, deci, o iluzie, un vis?

Maestrul: Daca tu cauti adevarul, nu ai decat o alternativa, si aceasta este acceptarea irealitatii lumii.

Discipolul: De ce?

Maestrul: Dintr-un motiv simplu: daca tu nu abandonezi ideea ca lumea este reala, spiritul tau este continuu atasat de aceasta lume. Daca iei aparenta drept realitate, nu vei cunoaste niciodata Realitatea, desi numai Realitatea singura exista. Acest lucru este ilustrat prin analogia cu sarpele si franghia. Daca tu

vezi sarpele, nu poti vedea franghia, cu toate ca ea exista. sarpele inexistent devine real in ochii tai, in timp ce franghia reala pare a fi, in intregime, inexistenta.

Discipolul: E usor sa accepti la modul intelectual ipoteza ca lumea nu este reala, dar este greu sa ai convingerea ca ea este, realmente, ireala.

Maestrul: Pentru tine, universul visului tau este perfect real atunci cand visezi. Atat timp cat dureaza iluzia, tot ceea ce vezi, simti, etc. in aceasta lume a visului iti pare real.

Discipolul: Atunci inseamna ca lumea nu este nimic altceva decat un vis?

Maestrul: Pui tu oare la indoiala realitatea perceptiilor tale atunci cand visezi? Tu poti visa ca faci lucruri cu totul imposibile, de exemplu ca tocmai discuti, vesel, cu o persoana, in realitate, defuncta. Pentru cateva clipe ai putea avea o indoiala in vis si atunci iti spui: dar credeam, totusi, ca el este mort. Apoi mentalul tau pare ca se impaca cu aceasta idee. Prietenul tau decedat sfarseste prin a fi perfect viu pentru tine, in vis. Cu alte cuvinte, visul, atunci cand este trait, nu-ti permite nici o indoiala asupra realitatii sale.

in acelasi fel, iti este imposibil sa pastrezi cea mai mica suspiciune cu privire la realitatea lumii percepute in starea de veghe. Cum ar putea mentalul, care el insusi a creat lumea, sa admita irealitatea ei? Aceasta este semnificatia comparatiei facuta intre lumea experimentala in starea de veghe si lumea visului. Amandoua sunt creatii ale mentalului. in timp ce acesta se complace intr-una sau in cealalta, el este incapabil sa nege realitatea lumii visului atunci cand viseaza, si a lumii starii de veghe atunci cand este in stare de veghe. Daca, dimpotriva, iti retragi complet mintea fata de lume, o intorci catre interior si ramai in aceasta stare, adica daca esti mereu concentrat asupra Sinelui, care este substratul intregii experiente, vei descoperi ca lumea, care pentru moment iti este perceptibila intr-un singur fel, este la fel de ireala ca aceea pe care o traiesti in vis.

Discipolul: Cum am spus deja, noi vedem si simtim lumea intr-o multime de feluri. Aceste senzatii sunt reactii la obiectele vazute, simtite etc. si nu sunt creatii mentale ca cele din vis, care difera nu numai de la o persoana la alta, ci chiar si pentru aceeasi persoana. Aceasta nu dovedeste realitatea obiectiva a lumii?

Maestrul: Tot ceea ce spui despre atributele si contradictiile lumii visului le declari in acest moment, cand esti treaz. in timp ce visezi, totul pare perfect coerent. Aceasta revine la a spune ca daca iti este sete in vis, vei bea in mod iluzoriu apa iluzorie, care-ti va potoli setea iluzorie. Toate acestea pentru tine sunt reale. Ele nu au nici o legatura cu iluzia, atat timp cat nu stii ca visul insusi este o iluzie. La fel este cu lumea perceputa in timpul starii de veghe: senzatiile pe care le ai in acest moment sunt perfect coordonate si astfel iti dau impresia ca lumea este reala.

Daca, dimpotriva, lumea este o realitate care exista prin ea insDiscipolul: intr-adevar, eu nu neg ca lumea exista atunci cand dorm. Ea exista pe intreaga durata a somnului meu. Daca in acel moment eu nu o vad, totusi, cei care sunt in starea de veghe, sunt constienti de ea.

Maestrul: Pentru a declara ca existi in timp ce esti adormit, ai avut nevoie sa-i chemi pe ceilalti drept marturie pentru a ti-o dovedi. De ce cauti marturia lor acum? Acesti ‚altii' nu pot sa-ti spuna ca au vazut lumea (in timpul somnului tau) decat atunci cand tu insuti esti treaz. Din contra, in ceea ce priveste propria-ti existenta, lucrurile stau cu totul altfel. Trezindu-te, declari ca ai dormit bine, si astfel afirmi ca ai fost constient de tine insuti, pe durata celui mai profund somn in care totusi n-ai avut nici cea mai mica notiune despre existenta lumii. Acum, in acest moment, chiar daca esti treaz, lumea este cea care iti declara: "Eu sunt real", sau tu esti cel care afirma aceasta?

Discipolul: Bine-inteles ca cel care afirma sunt eu, dar o spun in legatura cu lumea.

Maestrul: Ei bine, atunci aceasta lume pe care o calific drept reala isi bate joc, de fapt, de tine, caci tu incerci sa-i dovedesti realitatea in timp ce nu-ti cunosti propria ta Realitate.

Vrei sa dovedesti intr-un fel sau altul ca lumea este reala. Dar care este criteriul Realitatii? Real este doar ceea ce exista prin sine insusi, care se reveleaza prin sine insusi si care este etern si imuabil.

Lumea exista prin sine insasi? A fost ea vreodata vazuta altfel decat cu ajutorul mintii? in somn, nu exista nici mental, nici lume. in starea de veghe, exista mental si de aceea exista si lumea. Ce inseamna aceasta continua alternanta? Te-ai familiarizat cu principiile logicii inductive, considerate a fi insasi baza investigatiei stiintifice. De ce nu incerci sa rezolvi problema

realitatii lumii folosindu-te de aceste principii universale de logica.

Cu de la tine putere, poti declara "exist". Aceasta inseamna ca existenta ta nu este o existenta obiectiva, ci ca ea este existenta de care esti constient. in mod real, ea este Existenta pura care este identica cu Constiinta.

Discipolul: Lumea poate sa nu fie constienta de sine insasi, totusi ea exista.

Maestrul: Constiinta nu este altceva decat constiinta Sinelui. Fiind constient de ceva, esti esentialmente constient de tine insuti. O existenta care ar fi inconstienta de ea insasi, iata o formulare care ascunde in sine o contradictie in termeni. Aceasta nu ar fi deloc o existenta, ci un atribut, pe cand adevarata Existenta, Sat nu este un atribut, ci insasi Substanta. Aceasta este Vastu. Realitatea este in consecinta cunoscuta ca Sat -Cit, Fiinta - Constiinta si niciodata numai una sau cealalta. Lumea nu exista de la sine si nu este cu mult mai constienta de propria ei existenta. Cum poti trage concluzia ca o astfel de lume este reala?

Care este natura lumii? Este o schimbare perpetua, un talaz continuu, interminabil. O lume dependenta (de cel care o percepe), inconstienta de sine insasi si mereu schimbatoare, nu poate fi reala.

Discipolul: Nu numai stiinta experimentala occidentala considera lumea ca reala, dar siVedele, etc., dau o descriere cosmologica complicata a universului si a originii lui. De ce ar face-o daca universul ar fi ireal?

Maestrul: Scopul esential al Vedelor, ca si al tuturor celorlalte texte, este de a-ti conferi invataturi despre natura lui Atman nepieritorul, si de a declara cu fermitate: "Tu esti Acela".

Discipolul: De acord. inteleg. Dar de ce prezinta aceste texte asemenea descrieri cosmologice, atat de vaste si detaliate, daca pe de alta parte ele nu considera lumea ca reala?

Maestrul: Adopta in practica ceea ce accepti teoretic si lasa la o parte restul. Shastreletrebuie sa ghideze toate tipurile posibile de cautatori ai Adevarului, de aceea ele nu au toate acelasi continut. Ceea ce nu poti accepta ca adevarat, trateaza-l ca fiindarthavada, sau argument auxiliar.asi, ceea ce in mod evident tu vrei sa afirmi atunci cand vorbesti despre obiectivitatea ei, ce

o impiedica sa se reveleze in timpul somnului? Nu spui niciodata ca nu existi in timpul somnului tau.

REALIZAREA SINELUI

Discipolul: Cum poti obtine Realizarea Sinelui?

Maestrul: Realizarea Sinelui nu este un lucru care trebuie sa fie obtinut. El este deja in noi. Tot ceea ce trebuie sa facem este sa eliminam ideea "eu nu L-am realizat". Linistea si pacea inseamna Realizarea Sinelui. Nu exista nici un moment in care Sinele sa nu fie prezent. Atat timp cat mai exista indoieli sau avem sentimentul ca nu L-am realizat, trebuie sa facem eforturi sustinute pentru a elimina complet aceste ganduri. Ele sunt datorate faptului ca realizam o confuzie intre Sine si ceea ce nu este Sinele. Atunci cand aceasta din urma dispare, Sinele ramane singur. Pentru a-I face loc, este suficient sa elimini din mintea ta aglomeratia. Nu este nevoie sa aduci spatiul necesar luandu-l din alta parte.

Discipolul: Deoarece Realizarea nu este posibila fara Vasanakshaya (anihilareaVasanas-urilor - tendintelor, latente psihice ce provoaca aparitia dorintelor), cum ar trebui sa realizez aceasta stare in care Vasanas-urile sunt efectiv distruse?

Maestrul: Sunteti in aceasta stare chiar in acest moment.

Discipolul: Aceasta semnifica faptul ca, cufundandu-ma in Sine, Vasanas-urile vor fi distruse pe masura ce ele se prezinta?

Maestrul: Ele se distrug prin ele insele daca veti ramane in starea naturala a cufundarii in Sine.

Discipolul: Cum pot obtine Realizarea Sinelui?

Maestrul: Nu este vorba de a obtine Sinele. Daca ar fi fost ceva care ar fi trebuit cucerit, acest lucru ar fi insemnat ca el nu se gaseste deja aici, acum si de-a pururi. Prin urmare, el nu este permanent. Merita sa depunem atatea eforturi pentru ceva care nu dureaza? De aceea eu spun ca Sinele nu se cucereste. Sunteti Sinele, sunteti deja Acela. in realitate va ignorati starea naturala de preafericire. Aceasta ignoranta va domina si pune un voal peste Sinele pur care este beatitudine. Eforturile voastre trebuie in mod unic dirijate

catre eliminarea acestui voal care este identificarea Sinelui cu corpul, cu mentalul, etc. Ignoranta trebuie sa dispara pentru a lasa loc Sinelui. Realizarea este accesibila tuturor. Ea nu face nici o diferenta intre aspiranti. Singurele obstacole provin din indoielile referitoare la capacitatile voastre si din convingerea ca trebuie sa spuneti "eu nu am realizat". Trebuie sa eliminati in intregime aceste obstacole.

Discipolul: Ce se intampla in starea de Samadhi? Mai subzista gandirea in aceasta stare?

Maestrul: Doar Shamadhi ne permite sa descoperim adevarul. Gandurile arunca un voal asupra Realitatii pe care, de aceea, este imposibil sa o atingem in intregime in alte stari decat aceea de Samadhi. in Samadhi nu mai supravietuieste decat un singur si unic sentiment: "Eu sunt" care exclude orice alt gand. "Eu sunt" inseamna "a ramane mereu in pace".

Discipolul: Ce trebuie sa fac .pentru a obtine din nou starea de Samadhi si pentru a regasi Pacea pe care o simt aici?

Maestrul: Experienta prezenta este datorata influentei ambiantei in care sunteti integrat aici. Regasiti aceeasi stare atunci cand sunteti departe? Aceasta este, pentru moment, o stare tranzitorie, iar practica este indispensabila pentru ca ea sa devina permanenta.
Discipolul: Exista momente in care stralucesc bruste lumini pe fondul unei constiinte al carei centru este la exteriorul eu-lui obisnuit si care pare sa cuprinda totalitatea. in mod independent de orice concept filosofic, cum ma sfatuiti sa actionez pentru a obtine, mentine si accentua aceste mult prea rare iluminari? Abhyasa (practica spirituala) pentru atingerea unor asemenea experiente implica in mod obligatoriu retragerea (izolarea)?

Maestrul: La exterior. Cine traieste experienta unui exterior si a unui interior? Ele sunt concomitente in existenta subiectului si a obiectului. Dar, cine din nou, este constient de acestea din urma? Dupa un examen profund veti descoperii ca ele n-au fost niciodata decat unul singur: subiectul. Cautati atunci cine poate fi acest subiect unic. Aceasta analiza va sfarsi prin a va conduce catre pura constiinta, dincolo de subiect. Ceea ce numiti "eul obisnuit" este mentalul. Stramtele limitari cuprind acest mental in timp ce constiinta pura este dincolo de orice limitare. Putem ajunge la ea printr-o cautare de felul celei pe care eu deja am mentionat-o.

A obtine - Sinele este mereu acolo. N-aveti decat un singur lucru de facut, acela de a elimina valul care il ascunde.

A mentine - Sinele, din momentul in care a fost realizat, devine experienta noastra directa si imediata.

Retragerea - A ramane in Sine inseamna singuratate. Nimic nu este strain Sinelui. Retragerea implica trecerea intr-un loc sau dintr-o stare in alta. Dar nici una nici alta nu pot fi exterioare Sinelui. Totul este Sine; retragerea este imposibila pentru ca este de neconceput.

Abhyasa - inseamna a nu lasa sa vina in minte nimic care sa perturbe pacea inerenta a Sinelui. Dar, sunteti mereu in aceasta stare naturala, fie ca practicati sau nu Abhyasa. A ramane asa cum sunteti, fara intrebari si indoieli, aceasta va este starea naturala.

Discipolul: atunci cand este traita starea de Samadhi, pot fi obtinute in acelasi timp siSiddhis-urile?

Maestrul: Pentru a manifeste Siddhis-urile trebuie ca alte persoane sa le recunoasca. Orice persoana care isi arata astfel (fara discernamant) puterile sale, nu poate fi unJnani (eliberat) Prin urmare, Siddhis-urile nu merita nici macar umbra unui gand. Jnana(cunoasterea ultima), trebuie sa fie unicul scop al cautarii voastre.

Discipolul: Realizarea mea ii ajuta pe ceilalti?

Maestrul: Da, acesta este serviciul cel mai mare pe care puteti sa li-l faceti. Cel care a descoperit mari adevaruri a ajuns in profunzimile tacute ale Sinelui. Dar nu exista nici un "altul' care trebuie sa-l ajute. Fiinta realizata vede doar Sinele, precum aurarul nu este atent decat la aurul bijuteriilor ornate cu pietre pretioase care i se dau pentru evaluare. Atunci cand va identificati cu corpul, sunteti de asemenea in mod fatal constient de nume si forme. Dar atunci cand transcendeti corpul, dispare, de asemenea, si ideea de "ceilalti." Fiinta Realizata vede ca lumea nu difera de ea insasi.

Discipolul: Nu ar fi preferabil ca sfintii (fiintele realizate) sa traiasca in prezenta celorlalti?

Maestrul: Pentru ei nu exista "altul" langa care sa poata trai. Sinele este unica

realitate.

Discipolul: dar nu trebuie sa incerc sa ajut lumea care sufera?

Maestrul: Forta care va creat, a creat de asemenea si lumea. Daca ea are grija de voi, ea poate tot atat de bine sa aiba grija si de lume. Deoarece Dumnezeu a creat lumea, este treaba Lui sa se ocupe de ea, nu a dumneavoastra.

Discipolul: si datoria noastra de patrioti?

Maestrul: datoria voastra consta in A FI si nu in a fi ceva sau altceva. "Eu sunt cel care sunt" - iata esenta intregului adevar. Metoda poate fi rezumata la fraza: "A ramane in Pace". si ce semnifica pacea? Ea vrea sa spuna "Distruge natura ta inferioara", deoarece fiecare nume si fiecare forma sunt o cauza de tulburare a pacii. "Eu-Eu" este Sinele. "Eu sunt aceasta" este ego-ul. Atunci cand "Eu-l" ramane singur si unic, el este Sinele. Atunci cand se uita pe sine si spune "Eu sunt acesta sau acela, eu sunt ca acesta sau acela", atunci este ego-ul.

Discipolul: Atunci cine este Dumnezeu?

Maestrul: Sinele este Dumnezeu. Sentimentul "Eu sunt" este Dumnezeu. Daca Dumnezeu ar fi exterior Sinelui, ar fi existat un Dumnezeu lipsit de Sine, si un Sine lipsit de Dumnezeu, ceea ce este absurd. Tot ceea ce este necesar pentru Realizarea Sinelui este de A FI IMPACAT. Ce poate fi mai usor? De aceea Atma-Vidya este calea cea mai usor de urmat.

SINELE SI INDIVIDUALITATEA

Discipolul: Moartea dizolva complet personalitatea unei fiinte, astfel incat ea sa nu mai aiba o noua nastere, la fel ca raurile ce se varsa in ocean pierzandu-se complet in acesta?

Maestrul: Apele se evapora si se reintorc pe coline sub forma de ploaie, pentru a curge in rauri care se varsa din nou in ocean; tot astfel, fiinta isi pierde in timpul somnului profund starea sa de fiinta separata de Tot, pentru a o regasi cand se trezeste, conformsamskaras-urilor sau tendintelor datorate trecutului. (Latentele psihice al caror fascicol provoaca aparitia spectacolului lumii). La fel se intampla si la moarte. Individualitatea unei persoane care mai are inca samskarasuri nu se pierde.

Discipolul: Cum este posibil acest lucru?

Maestrul: Priveste un copac ale carui ramuri au fost taiate: el reinmugureste. Atata vreme cat radacinile sale nu sunt moarte, copacul continua sa creasca. in acelasi fel,samskaras-urile, care plonjeaza pur si simplu in Inima in momentul mortii, dar care prin aceasta cufundare nu sunt distruse, determina reincarnarea atunci cand soseste momentul potrivit. Astfel renaste Jiva.

Discipolul: Dar cum acesti Jiva nenumarati si universul imens a carui existenta o insoteste pe-a acestora, pot sa izbucneasca din aceste samskaras-uri atat de subtile care s-au cufundat in Inima in momentul mortii?

Maestrul: Banyanul (arbore foarte mare) se naste dintr-o samanta minuscula; tot astfel, Jivasii si universul intreg cu nume si forma germineaza si cresc plecand de lasamskaras-uri imateriale.

Discipolul: Cum emana individualitatea din Sinele Absolut si cum este posibila reintoarcerea sa in Sine?

Maestrul: La fel cum o scanteie porneste din foc, tot astfel individualitatea emana din Sinele Absolut. Scanteia este ego-ul. in cazul lui Ajnani (omul ignorant) ego-ul se identifica cu obiectul chiar in momentul aparitiei acestuia. El nu poate subzista fara aceasta relatie cu obiectele; ea este datorata lui Ajnana (ignoranta) a carei distrugere este chiar scopul eforturilor spirituale. Daca aceasta tendinta de a te identifica cu lucrurile este distrusa, ego-ul devine atat de pur incat el sfarseste prin a se uni cu Sursa sa. Falsa identificare de sine cu corpul se numeste Devatma-Buddhi sau ideea ca "Eu sunt corpul." Aceasta idee trebuie sa dispara pentru a putea realiza un progres pe calea spirituala.

Discipolul: Cum trebuie sa procedam pentru a dezradacina aceasta idee ca "eu sunt corpul"?

Maestrul: in Sushupti sau somnul profund fara vise existati fara ca aceasta existenta sa fie asociata corpului sau mentalului, desi o asemenea relatie exista in celelalte doua stari de constiinta. Daca ati fi una cu corpul, cum ati putea exista fara el in Sushupti? Va puteti separa de ceea ce este exterior, dar nu va puteti desparti de cele cu care sunteti indisolubil unit. Deci nu sunteti una cu corpul. Trebuie sa ajungeti sa intelegeti aceasta in starea de veghe.

Studiem cele trei stari (de veghe, de somn cu vise, de somn fara vise) pentru a dobandi aceasta cunoastere.

Discipolul: Cum ego-ul, care se manifesta doar in limitele celor doua stari, poate totusi sa incerce sa realizeze Sinele care inglobeaza toate cele trei stari?

Maestrul: Traim experienta ego-ului pur in intervalele dintre doua stari sau intre doua ganduri. Ego-ul se aseamana cu o omida care nu paraseste o frunza decat dupa ce s-a agatat de o alta. ii putem cunoaste adevarata sa natura numai atunci cand am pierdut orice contact cu obiectele sau cu gandurile. Trebuie sa intelegem ca in acest interval se manifesta Realitatea constanta si imuabila, adevarata noastra fiinta, datorita convingerii pe care ne-o da studiul celor trei stari: Jagrat, Swapna, Sushupti.
Discipolul: As putea ramane in Sushupti cat timp vreau si as putea intra in aceasta stare la vointa, asa cum fac in cazul starii de veghe? Cum experimenteaza un Jnanin(eliberat) aceste trei stari?

Maestrul: Sushupti exista de asemenea in starea ta de veghe. in acest moment, de exemplu, esti in Sushupti. Trebuie sa deveniti constienti de ea voluntar in timp ce sunteti treji. De fapt, nu exista un "a intra" si un "a veni" intre starea de veghe si Sushupti. A fi constient de aceasta din urma in starea de Jagrat se numeste "Jagrat-Sushupti": acesta este Samadhi.

Ajnani nu poate sa ramana mult timp in Sushupti deoarece natura sa il obliga sa iasa de acolo. Ego-ul sau nu este mort si reapare in mod constient. Din contra Jnani (cel eliberat) elimina ego-ul chiar de la sursa acestuia. El poate parea uneori ca are ego, ca si cum ar fi impins de Prarabdha. Aceasta semnifica faptul ca in viata curenta a unui Jnani,Prarabdha poate sa para ca mentine sau sustine ego-ul, cum se intampla in cazul unuiAjnani. Dar exista intre cei doi o diferenta fundamentala. Ego-ul unui Ajnani atunci cand se manifesta (de altfel el nu dispare niciodata in afara starii de somn profund) isi ignora complet Sursa. Cu alte cuvinte, Ajnani nu este constient de starea sa de Sushupti in starea de veghe si in cea de somn cu vise. in cazul unui Jnani, din contra, aparitia sau existenta ego-ului nu sunt decat aparente. El se bucura de existenta sa continua si transcendentala in pofida acestei existente aparente a ego-ului. El isi pastreaza atentia (Lakshya) fixata continuu asupra Sursei. Acest fel de ego nu mai poate face rau. Este precum scheletul unei franghii putrezite: isi pastreaza forma dar nu mai poate sa lege. Pastrand in mod constant atentia asupra Sursei, ego-ul sfarseste prin a se dizolva, precum se dizolva o papusa de sare in apa marii.

Discipolul: Ce semnifica Crucificarea?

Maestrul: Corpul este crucea. Isus, fiul omului este ego-ul, cu alte cuvinte ideea ca "eu sunt corpul". Atunci cand fiul omului este crucificat, ego-ul dispare. Doar Fiinta Absoluta mai supravietuieste; atunci este momentul invierii Sinelui Glorios, a invierii lui Christos - Fiul lui Dumnezeu.

Discipolul: Dar cum putem justifica crucificarea? Aceasta omorare nu este o crima oribila?

Maestrul: intreaga lume este vinovata de sinucidere. Starea naturala de eternitate si binecuvantare este sufocata de ignoranta. Astfel, viata prezenta provine dintr-un asasinat, cel al Existentei eterne. Nu este aceasta o sinucidere? La ce bun sa va framantati in problema mortii si a crimei?

Discipolul: Sri Ramakrishna afirma ca Nirvikalpa Samadhi nu poate dura mai mult de 21 de zile; daca ea continua, fiinta moare. Este aceasta afirmatie adevarata?

Maestrul: Atunci cand Prarabdha este consumata ego-ul se dizolva complet fara a lasa cea mai mica urma. Aceasta este Eliberarea Ultima, Nirvana. Dar atata timp catPrarabdha nu este distrusa, ego-ul revine, mentinand in continuare fiinta in viata, asa cum este in cazul unui Jivanmukta (eliberat in viata).

AHAM SI AHAMVRITTI

Discipolul: Cum o cautare realizata prin intermediul egoul-ui ne poate revela faptul ca el este ireal?

Maestrul: Existenta egoului face parte din lumea fenomenelor. il putem transcende absorbindu-ne in sursa de unde se ridica Ahamvritti (sentimentul de „Eu", care este permanent la omul obisnuit).

Maharishi afirma ca aceasta „forma mentala" (a eului Ahamvritti) este sursa tuturor celorlalte forme mentale, adica a intregii experiente in lumea manifestata.

Discipolul: Ahamvritti (sentimentul egoului) nu este totodata una din cele trei

forme sub care se manifesta egoul? Yogavasishtha, ca de altfel si alte texte stravechi, vorbesc despre trei forme ale egoului.

Maestrul: Este adevarat. Au fost descrise „trei corpuri” ale egoului: material, subtil (astral) si cauzal. Aici nu este vorba decat de o analiza. Daca metoda folosita pentru a face aceasta analiza ar fi trebuit sa depinda de forma egoului, puteti fi siguri ca niciodata, nici o cautare adevarata nu ar fi fost posibila: formele pe care le poate lua egoul sunt multe. Atmavichara (investigarea de sine, introspectia, cautarea in sine insusi a Realitatii Absolute, realizata dupa o metoda rationala) cere ca voi sa o realizati cu o singura forma a egoului, adica cu Ahamvritta.

Discipolul: E posibil totodata ca ea sa ramana incapabila sa realizeze Jnana(cunoasterea; a experimenta continuu starea „Eu sunt Brahman (Supremul Absolut)”, „Totul este Sinele”)?

Maestrul: Cautarea Sinelui, al carui fir conducator este Ahamvritti, este comparabila cu cautarea unui caine care isi gaseste stapanul gratie mirosului sau. Stapanul se poate gasi intr-un loc indepartat, necunoscut. Totusi aceasta nu-l impiedica cu nimic pe caine sa revina langa el. Mirosul stapanului este pentru animal un indiciu infailibil. Nimic altceva: vesmantul sau, statura – nu conteaza pentru caine. Cainele se ataseaza fara greseala mirosului, in timp ce isi cauta stapanul si in final el reuseste sa il regaseasca.

Discipolul: Ramane totusi intrebarea: De ce trebuie sa cautam sursa lui Ahamvrittiexcluzand toate celelalte Vrittisuri (turbion mintal, orice fapt psihic, orice idee, orice sentiment, orice nuanta afectiva) pentru a ajunge la realizarea Sinelui?

Maestrul: Cuvantul Aham este prin el insusi foarte sugestiv. Cele doua litere care il compun, A si ha, sunt prima si ultima litera a alfabetului sanskrit. Acest cuvant ne sugereaza ca totul este inclus in el. De ce? Pentru ca Aham semnifica existenta in ea insasi. Desi conceptul de „Eu” sau de „Eu sunt” este desemnat de obicei prin termeniiAhamvritti, el nu se aseamana totusi cu celelalte Vrittisuri (fenomene psihice) ale mentalului. Spre deosebire de acestea din urma care nu sunt legate in mod esential unele de altele, Ahamvritti este legat in mod egal, prin insasi natura sa, de fiecare din celelalte Vrittisuri. El difera deci de celelalte intr-un mod fundamental. Cautarea sursei din care se naste Ahamvritti nu vrea deci doar sa duca la fundamentele unei forme de ego ci chiar la sursa din care emana eu, atunci

cand acesta ia forma de Ahamvritti, implica in mod necesar sa fi fost transcens egoul sub toate celelalte forme.

Discipolul: Admitand ca Ahamvritti include in esenta sa toate formele de ego, de ce trebuie totusi sa alegem acest Vritti si nu un altul atunci cand cautam Sinele?

Maestrul: Deoarece el este continutul ireductibil al tuturor experientelor voastre; deoarece cautand sursa sa adoptati singura metoda care poate fi utilizata pentru a ajunge la Sine. Se spune ca egoul poseda un corp cauzal. Cum credeti ca puteti sa faceti din el obiectul investigatiei voastre? Atunci cand el se afla in aceasta forma, voi sunteti cufundati in tenebrele somnului.
Discipolul: Ego-ul sub formele sale imateriale si cauzale nu devine intangibil, astfel ca nu mai putem sa-l sesizam cautând sursa lui Ahamvritti în timpul starii de veghe?

Maestrul: Nu. Aceasta cautare duce la însasi existenta egoului. Imaterialitatea acestuia din urma nu trebuie sa ne deruteze.

Discipolul: Singurul scop adevarat este acela de a realiza fiinta pura si neconditionata a Sinelui, care nu depinde deloc de ego. La ce-ar putea folosi o cautare centrata pe ego în forma sa de Ahamvritti?

Maestrul: Ego-ul nu se caracterizeaza decât printr-o singura functie esentiala (deoarece el este evanescent, conteaza mai putin faptul ca îl înfatisam aici sub forma sa, sub activitatea sa sau în orice alt fel). El este un nod care leaga Sinele (constiinta pura) de corpul fizic care este inert si lipsit de capacitatea de a simti. De aceea egoul este numitCid Jada Granthi (nodul dintre constiinta si ceea ce este ne animat), eul, aparatul psihic. Cautând sursa lui Ahamvritti veti sesiza numai aspectul esential al egoului, Cit(constiinta, vazuta ca o caracteristica a Realitatii Ultime). Din acest motiv aceasta analiza trebuie sa va conduca la realizarea purei Constiinte de Sine.

Discipolul: Ce relatie exista între Constiinta pura realizata de Jnani si "Eu", acceptat ca experienta esentiala si primordiala?

Maestrul: Constiinta nediferentiata a fiintei pure este Inima, Hridayam, ceea ce sunteti cu adevarat, asa cum însusi cuvântul o exprima (Hrit + Ayam = inima, aceasta). Din inima emana eul. Aceasta este experienta primordiala. Acest Eu are caracterul deShuddha Sattva (Sattva pura). Cu aceasta calitate

de Shuddha Sattva Svarupa (a carei natura proprie este Sattva pura, adica neatins de Rajas si Tamas) Eul pare sa subziste laJnani (eliberat).

Discipolul: La Jnani (omul eliberat) egoul subzista sub forma Sattvaica si prin urmare el pare a fi real. Este adevarat?

Maestrul: Nu. Existenta ego-ului, sub orice forma ar fi, este ea însasi o aparenta, atât laJnani (omul eliberat) cât si la Ajnani (omul ignorant). Dar acesta din urma este dominat de iluzia ca starea de veghe si lumea sunt reale; egoul îi pare a fi real. Vazând un Jnani(om eliberat) actionând ca celelalte persoane, se va simti obligat sa-i atribuie si lui o individualitate.
Discipolul: Atunci care este rolul lui Ahamvritti la Jnani (omul eliberat)?

Maestrul: El nu are rol. Caracteristica unui Jnani este Inima însasi. El este unit, identificat cu aceasta pura Constiinta nediferentiata pe care Upanishadele o desemneaza sub numele de Prajnana (constiinta care cunoaste). În Aitareyaupanishad exista una din cele patru mari afirmatii ale Upanishadelor: "Brahman este Prajnana". Prajnana este cu adevarat Brahman; nu exista alt Brahman (Suprem Absolut) decât Prajnana."

Discipolul: Cum este posibil atunci ca Ajnani (omul ignorant) sa traiasca în aceasta nefericita ignorare a singurei si unicei Realitati?

Maestrul: Deoarece el nu-si percepe decât propriul mental care nu face decât sa reflecte lumina raspândita de Constiinta Pura care emana din Inima. De aceasta Inima,Ajnani (omul ignorant) nu are cunoastere. De ce? Pentru ca mentalul sau este extravertit si nu si-a cautat niciodata sursa.

Discipolul: Ce împiedica aceasta lumina infinita si nediferentiata a Constiintei care emana din Inima sa se reveleze unui Ajnani (om ignorant)?

Maestrul: Precum apa dintr-un vas reflecta imensul soare în limitele strâmte ale recipientului, tot astfel Vasanasurile sau tendintele latente ale individului reflecta, precum oglinzile, lumina universala si infinita a Constiintei emanând din Inima, prezentând sub forma de reflexie, fenomenul pe care noi îl numim mental. Cum el nu vede decât aceasta reflectie, Ajnani (omul ignorant) ajunge sa se creada o fiinta finita, un Jiva(individualitate). Daca mentalul se introverteste cautând sursa lui Ahamvritti,Vasanasurile se sting. Absenta lor antreneaza disparitia fenomenului de reflexie, adica a mentalului care se resoarbe atunci în lumina Realitatii Unice, Inima. Aici se afla rezumatul si

esenta a ceea ce un aspirant la desavârsire trebuie sa cunoasca. Datoria sa imperioasa consta în a cauta cu fervoare si concentrare sursa lui Ahamvritti.

Discipolul: Dar eforturile pe care el le poate face se limiteaza la starea de veghe. Cum o cautare realizata într-o singura stare din cele trei ale mentalului, poate sa distruga mentalul?

Maestrul: Fara îndoiala, Sadaka începe sa caute sursa lui Ahamvritti când este în starea de veghe. Nu se poate spune atunci ca mentalul sau a fost distrus. Dar însusi procesul de cautare a Sinelui reveleaza aspirantului ca alternanta sau transmutarea celor trei stari ale mentalului, ca de altfel a celor trei stari în sine, face parte din lumea fenomenala care nu ar trebui sa afecteze ardenta sa cautare interioara. Cautarea Sinelui prin intermediul autoanalizei nu este posibila de fapt decât daca se realizeaza cu o deosebit de intensa introvertire a mintii. Scopul final al unei asemenea cautari este cu adevarat Inima, Lumina Nediferentiata a Constiintei Pure, în care stralucirea reflectata a mentalului este complet resorbita.
Discipolul: Nu exista deci nici o distinctie pentru un Jnani între cele trei stari ale mentalului?

Maestrul: Cum ar putea sa existe din moment ce mentalul însusi este dizolvat si pierdut în Lumina Constiintei? Pentru Jnani cele trei stari sunt la fel de ireale. Ajnani este incapabil sa înteleaga aceasta deoarece, pentru el, starea de veghe este modul prin care el atinge realitatea, în timp ce Jnani recunoaste Realitatea prin realitatea însasi. Pura Constiinta este eterna prin însasi natura sa. Ea subzista imuabil în starea de veghe, în vis si in somnul profund. În ochii celui care s-a absorbit în aceasta Realitate nu exista nici mental, nici vreuna din stari si prin urmare nici introvertire nici extrovertire. El este starea permanent treaza deoarece el este trezit fata de Sinele etern.

El este starea de vis perpetuu deoarece pentru el lumea nu este alt lucru decât un vis constant repetat.

El este starea de continua adormire deoarece este în orice moment eliberat de constiinta lui "Eu sunt corpul".

Discipolul: Trebuie deci sa consider ca va aflati într-o stare de trezire - visare - adormire în timp ce îmi vorbiti?

Maestrul: Cum experienta voastra constienta se limiteaza doar la momentele

de extrovertire a mentalului, voi numiti momentul prezent stare "de veghe". Dar sunteti în acest moment adormiti fata de Sine, ceea ce face din voi oameni care dorm perpetuu.

Discipolul: Somnul nu este pentru mine decât o simpla vacuitate.

Maestrul: Gânditi astfel deoarece starea voastra de veghe consta într-o constanta efervescenta a mentalului vostru agitat.

Discipolul: Prin vacuitate înteleg ca în timpul somnului nu am, ca sa spun asa, cunostinta de nimic. Pentru mine e ca si cum nu as exista.

Maestrul: Dar totusi existati atunci când dormiti.

Discipolul: Este posibil, în orice caz eu nu-mi dau seama.

Maestrul: Eu sper ca glumiti. Vreti sa spuneti ca nu existati în timpul somnului? Va numiti domnul X când adormiti, iar când va treziti descoperiti ca ati devenit domnul Y?

Discipolul: Dar eu nu sunt constient de aceasta continuitate atunci când dorm.

Maestrul: Nu. Dar cine declara în acest moment ca nu a fost constient? Bine-înteles, mentalul tau. Puteti sa afirmati ca nu mai exista mental atunci când dormiti. Dar ce valoare poate avea marturia pe care o aduce mentalul vostru asupra existentei voastre si asupra a ceea ce traiti în timpul somnului? A cauta sprijinul mentalului pentru a nega existenta voastra sau constiinta în aceasta stare de somn, este ca si cum ati cere fiului vostru sa se îndoiasca de propria voastra nastere. Aduceti-va aminte, v-am mai spus-o, ca existenta si constiinta nu sunt doua lucruri diferite. Ele sunt identice si daca, dintr-un anumit motiv, va simtiti obligati sa admiteti ca existati atunci când dormiti, fiti sigur ca aveti, de asemenea, constiinta ca existati. Constiinta pe care o pierdeti în timpul somnului este cea a existentei voastre corporale. Confundati, pentru moment, veritabila constiinta a Sinelui care este eterna. Prajnana (constiinta care cunoaste), sursa lui ,Eu', subzista întotdeauna si nu este afectata de nici una din cele trei stari trecatoare ale mentalului.

Prajnana va permite sa va pastrati identitatea. Prajnana provine de dincolo de cele trei stari si poate sa subziste dincolo de ele si indiferent de ele. Va trebui

sa cautati aceasta realitate în timpul a ceea ce voi numiti starea de veghe, urcând de la Ahamvritti pâna la sursa sa. Aceasta cautare, intens practicata, va va revela faptul ca mentalul si cele trei stari ale sale sunt ne reale. Veti descoperii ca sunteti Constiinta eterna, infinita a fiintei Pure: Sinele, Inima.

INIMA ESTE SINELE

Discipolul: Sri Bhagavan vorbeste despre Inima ca fiind sediul Constiintei si ca fiind identica cu Sinele. Ce semnifica în mod exact „Inima”?

Maestrul: Îmi puneti aceasta întrebare despre Inima deoarece sunteti interesat de izvorul constiintei. Cercetarea „Eu-lui” si a naturii sale exercita asupra oricarui spirit profund o fascinatie irezistibila. Fie ca îl numiti Dumnezeu, sau Sinele, sau Inima, sau locul Constiintei, acest lucru nu are nici cea mai mica importanta. Punctul pe care trebuie sa-l percepem si pe care de aceea îl numim Inima, semnifica centrul cel mai profund al fiintei noastre, fara de care nimic nu ar fi putut exista.

Discipolul: Totusi Sri Bhagavan a indicat pentru Inima un anumit loc în corpul fizic, adica în regiunea pieptului, la doua degete în dreapta sternului.

Maestrul: Da, acolo este, asa cum afirma înteleptii, centrul experientei spirituale. Acest centru este spiritual; el nu are nici o legatura cu inima fizica, cea care face ca sângele sa curga si care este denumita cu acelasi nume. Centrul spiritual al Inimii nu este un organ corporal. Nu se poate spune despre Ea decât un singur lucru, ca ea constituie chiar sursa fiintei noastre. Este cea cu care sunteti identic (cum o indica literar si numele în sanskrita), fie ca sunteti treziti, adormiti, visând, absorbiti în munca, sau cufundati în Samadhi.

Discipolul: În acest caz, cum poate fi localizata într-o parte a corpului? Fixând un loc precis Inimii, se pare ca atribuim limite fiziologice pentru ceva ce este dincolo de spatiu si timp.

Maestrul: Este adevarat. Dar persoana care pune aceasta întrebare despre pozitia Inimii considera, de asemenea, ca ea exista cu sau în corpul sau. Dumneavoastra, cel care ma întrebati în acest moment aveti impresia ca doar corpul dumneavoastra se afla aici si ca de fapt îmi vorbiti de undeva din spatiu? Nu, bine-înteles, deoarece admiteti existenta voastra corporala. Pentru ca pornim din acest punct de vedere putem vorbi despre corpul fizic.

La drept vorbind, Constiinta Pura este indivizibila. Ea nu se poate împarti în parti. Ea nu poseda nici forma, nici „interior”, sau „exterior”, nici „dreapta”, sau „stânga”. Constiinta Pura, care este deci Inima, include în ea tot ceea ce exista. Nimic nu-i poate fi exterior. Acesta este Adevarul Ultim. Pornind de la acest punct de vedere absolut, este evident imposibil sa asociem vreun loc fizic Inimii, Sinelui sau Constiintei. De ce? Deoarece corpul este o simpla proiectie a mentalului care la rândul sau este o umila reflectie a Inimii luminoase. Cum ceea ce contine totul ar putea fi marginita în acest spatiu minuscul al corpului fizic, când acest corp însusi nu reprezinta decât o infima manifestare fenomenala a Realitatii Ultime? Dar cine în aceasta lume va întelege asta? Oamenii nu pot sa gândeasca decât în termenii corpului fizic si ai universului senzorial. Sa luam un exemplu: Dumneavoastra spuneti: „Am parasit îndepartata mea tara, situata dincolo de Himalaya, pentru a veni în acest Ashram”, dar acest lucru nu e adevarat. Ce reprezinta „a merge’, ce reprezinta „a te întoarce”, ce reprezinta orice miscare pentru Spiritul unic si universal care sunteti? Voi sunteti acolo unde întotdeauna ati fost. Corpul vostru este cel care si-a schimbat locul si s-a transportat dintr-o tara în alta pâna a ajuns la Ashram. Acesta este simplul adevar. Totusi pentru o persoana care se considera a fi un subiect ce traieste într-o lume obiectiva, aceasta este o propozitie care pare de domeniul imaginatiei. Deci, coborând la nivelul de întelegere obisnuit, i se asociaza Inimii un loc determinat în corpul fizic.
Discipolul: Dar cum as putea întelege atunci acea afirmatie a lui Bhagavan, conform careia experienta centrului Inimii se poate realiza într-un loc anume din zona pieptului?

Maestrul: Atunci când ati admis în mod real ca din punctul de vedere veritabil si absolut Inima (sau Constiinta Pura) se gaseste dincolo de spatiu si timp, restul va va fi usor de înteles dintr-o perspectiva exacta.

Discipolul: Chiar din aceasta optica am pus întrebarea referitoare la pozitia Inimii. Eu asi vrea sa înteleg experienta lui Bhagavan.

Maestrul: Pura Constiinta transcende mentalul. Ea este experimentata direct. Înteleptii cunosc existenta lor acorporala, care nu are sfârsit, exact la fel cum oamenii obisnuiti îsi cunosc existenta în corpul fizic. Totodata, experienta Constiintei poate s-o comporte pe cea a corpului, sau nu. În experimentarea acorporala a Constiintei pure un întelept se afla dincolo de spatiu si timp. Lui nu i se poate pune nici o întrebare referitoare la locul în care este plasata Inima. Corpul fizic nu poate ramâne în viata în afara Constiintei. Senzatia noastra ca traim într-un corp are deci ca baza Constiinta. Dar, aceasta

senzatie corporala, prin însasi natura ei, implica limitari si nu poate coincide cu constiinta eterna si fara sfârsit. Ea nu este decât un reflex punctual si minuscul al constiintei Pure cu care înteleptul a înteles ca este identic. Pentru el, prin urmare, aceasta constiinta corporala nu este decât un fel de reflexie în Constiinta infinita si radioasa care este el însusi. Este singurul mod în care înteleptul îsi resimte existenta fizica. În timpul experientei sale transcendente când percepe Inima în calitate de Pura Constiinta, înteleptul nu tine în nici un fel cont de corpul sau. El localizeaza atunci în interiorul limitelor sale corporale aceasta experienta a Absolutului, printr-un fel de amintire senzoriala care provine din momentele în care el este constient de corpul sau.

Discipolul: Pentru oameni ca mine, care nu au nici experienta directa a Inimii si nici amintirea care reprezinta o consecinta a acestei experiente, problema pare destul de dificila. Am putea sa încercam sa ghicim acest loc?

Maestrul: daca locul inimii ar fi trebuit sa depinda de un fel de ghicit, chiar si pentru omul obisnuit, aceasta ar fi fost o problema lipsita de importanta. Dar nu, în nici un caz, nu poate fi vorba de ghicit; trebuie sa existe o intuitie reala si infailibila.

Discipolul: Cine trebuie sa aiba aceasta intuitie?

Maestrul: Toata lumea.

Discipolul: Sri Bhagavan, îmi atribuiti o cunoastere intuitiva a Inimii?

Maestrul: Nu, nu a Inimii, ci a amplasarii sale în corpul fizic.

Discipolul: Sri Bhagavan, afirmati ca eu îmi cunosc prin intuitie pozitia Inimii în corpul fizic?

Maestrul: De ce nu?

Discipolul: (aratându-se cu degetul) Sri Bhagavan, va referiti la mine personal?

Maestrul: da, iata intuitia. Cum v-ati desemnat prin acest gest? Nu v-ati plasat degetul pe partea dreapta a pieptului? Chiar acolo este centrul Inimii.

Discipolul: Ne putând sa cunosc direct Inima trebuie, deci, sa ma sprijin pe

aceasta intuitie?

Maestrul: Ce este atât de socant? Atunci când un scolar afirma „Eu sunt cel care a facut aceasta adunare” sau atunci când va întreaba „Vreti ca eu sa va aduc sa cititi aceasta carte”?, va va desemna capul sau, care i-a permis sa faca adunarea, sau picioarele sale, care l-au purtat atât de rapid pentru a va face un serviciu? Nu. În ambele cazuri degetul aratator se va îndrepta catre partea dreapta a corpului în mod natural, exprimând cu inocenta acest adevar profund ca sursa Eu-lui sau se gaseste acolo. Aceasta este o intuitie infailibila care, în acest fel, îl face sa se refere la el însusi, la aceasta Inima care este Sinele. Este un act absolut involuntar si universal, identic la toti indivizii. Ce dovada mai convingatoare doriti în legatura cu pozitia Inimii în corpul fizic.

Discipolul: Totusi, eu am auzit un sfânt declarând ca îsi resimte experientele spirituale în locul situat între sprâncene.

Maestrul: Cum am mai spus deja, aici este vorba de realizarea ultima si Perfecta, care transcende relatia subiect – obiect. Atunci când este realizata, nu mai conteaza unde este plasata experienta spirituala.
Discipolul: Este vorba de a stii care dintre cele doua puncte de vedere este corect:
1. Centrul experientelor spirituale este situat între sprâncene.
2. El este situat în zona pieptului.

Maestrul: daca doriti sa va daruiti unei practici spirituale va veti concentra între sprâncene. Veti realiza atunci Bhavana (contemplarea imaginativa a mentalului). Starea suprema (Anubhava) sau realizarea cu care va identificati complet si în care vi se resoarbe întreaga individualitate, transcende mentalul. Atunci nu mai exista nici un centru care sa vi se para distinct si separat.

Discipolul: As vrea sa va pun o întrebare în termeni usor diferiti. Locul dintre sprâncene poate fi considerat sediu al sinelui?

Maestrul: Dumneavoastra acceptati Sinele ca sursa ultima a Constiintei, care subzista fara schimbare în cele trei stari ale mentalului. Admiteti acest lucru. Dar priviti ce se întâmpla cu o persoana în meditatie care se lasa stapânita de somn. Primul semn al acestei toropeli este urmatorul: capul începe sa cada spre piept. Acest fenomen nu ar putea sa se produca daca Sinele ar fi fost situat între sprâncene sau în orice alta parte a capului. În timpul somnului profund, experienta Sinelui nu este resimtita între sprâncene. Deci, nu am

putea considera acest centru ca fiind sediul Sinelui fara a accepta în acelasi timp faptul ca acesta din urma îsi abandoneaza din când în când locul sau, ceea ce este absurd. Sadhaka (aspirantul la spiritualitate) poate avea, cu siguranta, experiente la nivelul tuturor centrilor sau chakra asupra carora el îsi concentreaza atentia. Nu este nici un motiv sa concluzionam ca locul particular al acestor experiente ar fi, ipso facto, locul sinelui. Se povesteste o istorie interesanta despre Kamal, fiul sfântului Kabir. Ea arata faptul ca acest cap si locul dintre sprâncene nu poate fi considerat ca sediu al Sinelui. Kabir avea o intensa devotiune fata de Sri Rama. El nu ezita niciodata sa ofere de mâncare celor care aduceau din toata inima lor, slava lui Dumnezeu. Totusi, într-o zi el a constatat ca nu avea suficiente provizii cât ar fi fost nevoie pentru o reuniune a credinciosilor. Nimic nu a putut totusi sa îl opreasca sa pregateasca dinainte masa în dimineata urmatoare. Împreuna cu fiul sau au parasit casa în timpul noptii pentru a face rost de alimente. Se povesteste, ca tatal si fiul au luat toate proviziile unui vânzator printr-o gaura pe care au facut-o în peretele casei acestuia. Apoi, fiul s-a întors pentru a trezi familia vânzatorului si a le spune ca ei au fost pradati, deoarece a anunta acest lucru era pentru el o chestiune de principiu. Din nefericire, atunci când a vrut sa se salveze fugind prin spartura zidului, pentru a-si ajunge tatal care îl astepta la celalalt colt al casei, trupul sau s-a întepenit în acea spartura si i-a fost imposibil sa scape de acolo. Ne vrând sa fie descoperit de urmaritorii sai (deoarece în acest caz i-ar fi fost imposibil sa-i hraneasca pe credinciosi a doua zi), Kamal l-a strigat pe tatal sau cerându-i sa-i taie capul si sa i-l ia cu el, ceea ce acesta a si facut. Kabir a reusit sa fuga cu proviziile furate si cu capul fiului sau, pe care l-a ascuns pentru a nu fi descoperit hotul proviziilor. Dimineata urmatoare, Kabir i-a primit pe credinciosi asa cum fusese stabilit, fara sa se îngrijoreze de loc de evenimentele din noaptea precedenta. „Daca aceasta este vointa lui Rama, si-a zis el, ca fiul meu sa-si piarda viata, asa sa fie!” Seara, el a iesit în ora; în procesiune cu grupul prietenilor lui, pentru a realiza un Bhajana si toate celelalte ritualuri traditionale. În acest timp, vânzatorul caruia i se furasera alimentele, s-a dus sa se plânga regelui si a aratat corpul mutilat al lui Kamal. Dar ce indiciu putea sa-i aduca un corp fara cap? Pentru a descoperii identitatea cadavrului, regele a ordonat sa fie expus într-un loc foarte vizibil al strazii principale în speranta ca cineva va veni sa-l recunoasca sau sa îl ia. Într-adevar, nici un cadavru nu putea fi abandonat fara ca parintii si familia sa sa îl binecuvânteze. Regele spera sa obtina noi informatii de la omul care s-ar fi apropiat si ar fi luat trupul baiatului, si de aceea el pusese câtiva politisti sa supravegheze acel loc. Kabir si credinciosii, cântând Bhajana au ajuns sa treaca pa strada exact prin locul pe unde se afla corpul lui Kamal. Spre surprinderea tuturor a fost vazut atunci

cadavrul ridicându-se si începând sa-si miste mâinile ritmic, marcând masura Bhajanei pe care grupul o cânta. Aceasta istorie dovedeste ca nici capul, nici locul dintre sprâncene nu sunt sediul Sinelui. Totodata s-a remarcat faptul ca daca unui luptator pe câmpul de batalie i se taie capul printr-o lovitura viguroasa de sabie, corpul continua sa se deplaseze si sa-si miste mâinile ca si cum ar continua lupta, înainte de a cadea total lipsit de viata.

Discipolul: Dar corpul lui Kamal era totusi mort de mai multe ore.

Maestrul: Ceea ce numiti moarte nu era pentru Kamal o experienta extraordinara. Iata ce i s-a întâmplat când era înca si mai tânar. În copilaria sa, Kamal a avut un prieten de aceeasi vârsta cu care se juca adesea un joc cu bile. Ei doi au stabilit o regula conform careia cel care a pierdut una sau doua partide trebuie sa se recompenseze dând un gaj. Ei s-au despartit într-o seara rezultatul final fiind o partida în plus în favoarea lui Kamal. Ziua urmatoare, vazând ca prietenul sau nu soseste la întâlnire, Kamal s-a dus la el pentru a-i cere gajul. Acolo, o imagine teribila îl astepta. Prietenul sau era întins pe un pat iar familia plângea lânga el. „Ce s-a întâmplat?” Întreba Kamal. „El s-a jucat cu mine aseara si îmi datoreaza un gaj”. Parintii si-au amplificat plânsul spunând ca copilul a murit. „Nu!” A spus Kamal. „El nu este mort. El doar se preface ca sa nu-mi plateasca gajul pe care mi-l datoreaza.” Membrii familiei au protestat, cerându-i lui Kamal sa constate singur ca nefericitul copil era mort si avea corpul teapan si rece. „Pura comedie”, a spus Kamal. „Voi afirmati ca trupul lui este teapan si rece?” Ce dovedeste aceasta? Si eu pot face acest lucru. Spunând astfel, el s-a întins lânga prietenul sau si într-o clipa a devenit teapan si rece ca un mort. Saracii oameni, care pâna atunci plânsesera moartea propriului lor copil, au început, plini de uimire si suferinta, sa plânga de asemenea moartea lui Kamal. Dar dintr-o data Kamal se ridica si spune: „Vedeti! Am fost mort” asa cum spuneti voi. Totusi, iata-ma din nou viu, plin de forta si ardoare. În acelasi fel, încearca si el sa ma pacaleasca, dar eu nu-l voi lasa sa o faca, caci eu nu cred în comedia asta a lui.” În final, sfintenia inerenta a lui Kamal a readus viata copilului mort care i-a platit gajul pe care îl datora. Morala acestei povestiri este ca moartea nu înseamna distrugerea Sinelui. Relatiile sinelui cu corpul nu sunt limitate la nastere si moarte. Locul sau în corpul fizic nu are nici o legatura cu experientele resimtite într-un loc particular, ca de exemplu locul dintre sprâncene: aceste experiente sunt datorate, într-adevar, practicii lui Dhyana asupra acestui centru. Starea suprema a constiintei de Sine nu este niciodata absenta. Ea transcende cele trei stari ale mentalului, ea transcende viata si moartea.

Discipolul: Deoarece Sri Bhagavan a declarat ca Sinele poate sa fie resimtit în oricare din centri de forta, desi locul sau este în Inima, nu ar fi posibil, gratie practicii lui Dhyana asupra centrului dintre sprâncene, ca tocmai acest centru sa devina locul Sinelui?

Maestrul: Atâta vreme cât este vorba de o etapa în practica concentrarii, în care ne fixam atentia asupra unui loc determinat, orice consideratie despre locul sinelui nu poate fi decât o teorie. Voi va gânditi ca sunteti subiectul, cel care vede. Locul în care se concentreaza atentia voastra devine obiectul care este vazut. Este deci vorba despre ceea ce se numeste pur si simplu Bhavana(ideatie). Atunci, când din contra, deveniti Martorul, va absorbiti în Sine si nu sunteti decât una cu El. Aceasta este Inima.

Discipolul: Trebuie sa practicam neaparat concentrarea asupra locului dintre sprâncene?

Maestrul: Atunci când se practica Dhyana, oricare ar fi ea, obiectul asupra caruia sadhaka îsi fixeaza mintea, înceteaza sa mai existe si sa fie distinct de subiect. Subiectul si obiectul devine Sinele unic, Inima. Practica concentrarii asupra centrului dintre sprâncene este o Sadhana ca oricare alta. Pe durata concentrarii gândurile sunt disciplinate eficient. Si iata motivul: orice gând reprezinta o activitate extrovertita a mentalului. El constituie o consecinta directa a" vederii" fizice sau mentale. Totodata trebuie sa notam ca aceasta Sadhana speciala, care consta în fixarea atentiei între sprâncene, trebuie însotita de Japa; într-adevar, (în ordinea importantei organelor de simt), ceea ce vine imediat dupa ochiul fizic este urechea fizica, fie pentru a disciplina fie, din contra, pentru a dispersa mentalul. Tot astfel, dupa ochiul mentalului(cu alte cuvinte, vizualizarea mentala a obiectului) urmeaza urechea mentalului (cu alte cuvinte, articularea si ascultarea mentala a cuvântului) care este cea mai importanta pentru a disciplina si a reîntari mentalul, sau pentru a-l distrage si, prin urmare, pentru a-i disipa fortele. Atunci când va fixati ochiul mentalului asupra unui centru, de exemplu centrul dintre sprâncene, trebuie sa practicati totodata articularea mentala a unui Nama (nume) sau a unei Mantra. Daca nu, veti pierde cu rapiditate din vedere obiectul concentrarii. Sadhana, asa cum a fost descrisa, conduce la identificarea numelui, verbului, sinelui – oricare ar fi termenul folosit – cu centrul ales pentru a ne realiza Dhyana. Cât despre Realizarea Ultima, aceasta este Constiinta pura, Sinele, Inima.

Discipolul: De ce Sri Bhagavan nu ne da anumite indicatii privind practica

concentrarii asupra vreunui centru anume sau Chakra?

Maestrul: Yoga-Sutras desemneaza sahasrara în zona crestetului, ca fiind sediul Sinelui. Purusha Sukta declara ca este Inima. Pentru a-i permite unui sadhaka sa nu fie mereu supus îndoielilor mereu posibile, îl sfatuiesc sa simta „firul conducator” al lui „Eu” sau al lui ‚Eu sunt” si sa-l urmeze pâna ajunge la sursa sa. Eu îl sfatuiesc astfel deoarece, în primul rând este imposibil pentru oricine sa aiba cea mai mica îndoiala asupra notiunii de eu, în al doilea rând, oricare ar fi Sadhana adoptata, scopul final este realizarea sursei lui „Eu sunt”, care, formeaza chiar premizele experientei voastre. Daca, prin urmare, veti practica Atma Vichara veti ajunge la Inima care este Sinele.

CAUTAREA SINELUI

Discipolul: Cum putem realiza Sinele?

Maestrul: Sinele cui? Gaseste-l!

Discipolul: Al meu, dar cine sunt eu?

Maestrul: Gaseste-te pe tine însuti!

Discipolul: Nu stiu cum sa fac acest lucru.

Maestrul: Este suficient sa reflectezi la aceasta întrebare: Cine spune: "Eu nu stiu"? Cine este "Eu' în aceasta întrebare? Cine este cel care este necunoscut?

Discipolul: Cineva sau ceva din mine.

Maestrul: Cine este acel cineva? În interiorul cui?

Discipolul: Acesta este probabil un fel de putere.

Maestrul: Gaseste-o!

Discipolul: Pentru ce m-am nascut?

Maestrul: Cine este nascut? Raspunsul este acelasi pentru toate întrebarile.

Discipolul: Atunci, cine sunt eu?

Maestrul: (surâzând) Ai venit pentru a ma face sa trec un examen? Tu trebuie sa spui cine esti.

Discipolul: Chiar daca as încerca de mii de ori nu cred ca as putea ajunge sa percep acest "Eu". Nu-mi este perceptibil în mod clar.

Maestrul: Cine declara ca "Eu" nu este perceptibil? Exista doi "Eu" în tine în care unul nu îl discerne pe celalalt?

Discipolul: În loc sa caut "Cine sunt eu" as putea sa-mi pun întrebarea: "Cine sunteti dumneavoastra?". Mintea mea s-ar putea fixa atunci asupra dumneavoastra, caci eu va consider ca fiind Dumnezeu, sub forma Guru-lui. As putea fi astfel mai aproape de scopul meu focalizându-ma asupra acestei cautari decât sa ma întreb "Cine sunt eu?".

Maestrul: Oricare ar fi forma cautarii tale, vei fi în final obligat sa ajungi la un "Eu" unic, la Sine. Toate distinctiile care se stabilesc între "Eu" si "voi", între Maestru si discipol, etc., sunt simple semne ale ignorantei. "Eul' suprem este singurul care exista. A gândi altfel înseamna a ne crea iluzii. Exista în Purana povestea înteleptului Ribhu si a discipolului Nidagha. Ea este foarte instructiva.

Ribhu a transmis discipolului sau Adevarul Suprem al lui Brahman (Supremul Absolut) Unic, fara egal. Totusi, în pofida eruditiei si inteligentei sale, Nidagha nu a simtit în el convingerea ca el ar fi facut pentru a adopta si a urma calea Jnana (Cunoasterii). El s-a întors în satul sau natal pentru a-si dedica întreaga viata respectarii regulilor morale si religiei rituale.

Dar înteleptul îsi iubea discipolul tot atât de mult cât acesta din urma îsi venera maestrul. În ciuda vârstei sale înaintate, Ribhu se hotarî sa mearga în satul lui Nidagha pentru asi gasi discipolul si a vedea pâna la ce punct a reusit acesta, în urma învataturilor primite, sa transcenda ritualismul religios. Înteleptul s-a deghizat pentru a vedea cu proprii sai ochi felul în care Nidagha se comporta atunci când nu stia ca este observat de maestrul sau. Într-o zi, Ribhu, deghizat în taran, si-a întâlnit discipolul care tocmai privea cu atentie o procesiune regala. Fara a fi recunoscut de Nidagha, taranul a întrebat de ce este atâta agitatie. I s-a raspuns ca trecea regele.

- "O, este regele! Este în fata procesiunii!"

- "Dar unde este?" A întrebat taranul.
- "Acolo, pe elefant" i-a raspuns Nidagha.
- "Spuneti ca regele este pe elefant. Da, îi vad pe amândoi, a raspuns taranul. Dar care este regele si care elefantul?"
- "Ce!" A exclamat Nidagha. "Îi vedeti pe amândoi dar nu stiti ca omul care este deasupra este regele si animalul de dedesubt este elefantul? Înseamna ca îmi pierd timpul vorbind cu un asemenea om!"
- "Va rog nu va pierdeti rabdarea cu un ignorant ca mine, l-a rugat taranul. Ati spus deasupra si dedesubt. Ce vreti sa spuneti cu aceasta?"
Nidagha nu a mai putut suporta:
- "Vedeti regele si elefantul, unul deasupra si celalalt dedesubt si vreti totusi sa stiti ce semnifica "deasupra' si "dedesubt!" A exclamat el. daca lucrurile pe care le vedeti si cuvintele pe care le rostesc nu va ajuta deloc, doar actiunea va putea sa va învete câte ceva. Aplecati-va si veti vedea!"

taranul s-a supus. Nidagha s-a suit pe umerii sai si i-a spus: "'Acum veti întelege. Eu sunt deasupra, ca regele; tu esti dedesubt, ca elefantul. Acum este clar?"

- "Nu, nu înca" a raspuns taranul linistit. "Spuneti ca sunteti "deasupra" ca regele si ca eu sunt "dedesubt" ca elefantul. "Regele", "elefantul", "deasupra", "dedesubt" pâna aici este clar. Dar vreti sa îmi explicati ce întelegeti prin "Eu" si "Tu"?"

Atunci când Nidagha s-a gasit brusc confruntat cu o problema atât de importanta, care consta în a defini pe "tu" în raport cu "eu", în mintea sa s-a facut lumina. El s-a aruncat imediat la pamânt si a cazut la picioarele maestrului sau spunând: "Cine, daca nu Ribhu, venerabilul meu maestru, ar putea smulge astfel mintea mea de la aceasta existenta fizica dezvelita de profunzime, pentru a o aduce la Existenta adevarata a Sinelui? O, maestre binevoitor, îti implor binecuvântarea!"

Deoarece scopul vostru consta în a transcende fara întârziere, gratie lui Atma-Vichara, zadarnicia acestei existente fizice, cum puteti justifica aceste distinctii între "tu" si "eu", care apartin corpului? Atunci când va directionati mintea catre interior pentru a cauta aici sursa gândurilor, unde este "tu" si unde este "eu"? Trebuie mai întâi sa cautati pentru a deveni în final Sinele. El cuprinde în el însusi toate fenomenele.
Discipolul: Dar nu este ciudat faptul ca "Eu-l" trebuie sa caute" Eu-l"? Cautarea prin intermediul întrebarii "Cine sunt eu"? nu reprezinta la urma

urmelor o formula goala? Sau este necesar sa-mi pun aceasta întrebare la nesfârsit, repetând-o ca o Mantra?

Maestrul: Cautarea Sinelui cu siguranta nu implica o formula goala. Este mai mult decât repetarea oricarei Mantra. Daca cercetarea interioara bazata pe întrebarea Cine sunt eu? ar fi fost o simpla investigatie mentala, ea n-ar fi avut o valoare prea mare. Scopul cautarii Sinelui prin intermediul acestei întrebari consta în a focaliza întregul mental asupra Sursei sale. Deci nu este vorba despre un "Eu". În final, Cautarea Sinelui înseamna mult mai mult decât o formula goala, deoarece ea implica o activitate intensa a întregului mental pentru ca el sa ramâna fixat asupra purei Constiinte a Sinelui.

Cautarea Sinelui este singura metoda directa pentru a realiza Existenta neconditionata si absoluta care sunteti voi cu adevarat.

Discipolul: De ce cautarea Sinelui prin intermediul acestei întrebari este considerata singura metoda directa ce conduce la Jnana?

Maestrul: Deoarece toate felurile de Sadhana, cu exceptia celei a lui Atma-Vichara, presupun sa pastram mentalul ca suport al Sadhanei însasi. Fara mental, nici o Sadhana nu poate sa fie practicata în afara de cea despre care vorbeam.

Ego-ul poate lua forme diferite din ce în ce mai rafinate pe masura ce avansam în practica spirituala, dar el niciodata nu este distrus.

Atunci când Janaka (un stravechi rege întelept, ce reprezinta pentru Vede un ideal, acela al armonizarii dintre starea de eliberare si eficacitate sociala) a exclamat: "Acum am descoperit hotul care nu a încetat sa actioneze pentru a ma ruina! El va fi imediat executat!", el facea aluzie la ego, la mental.

Discipolul: Dar hotul poate fi perceput la fel de bine si prin alte Sadhana.

Maestrul: A încerca sa distrugi ego-ul sau mentalul prin
alte Sadhana decât Atma-Vichara, este ca si cum hotul s-ar deghiza în politist pentru a prinde hotul, adica pe el însusi. Doar Atma-Vichara poate revela adevarul ca nici ego-ul si nici mentalul nu exista. Doar aceasta permite sa realizam Existenta pura nediferentiata: Sinele, Absolutul.

Fiind realizat Sinele, nu mai ramâne nimic de cunoscut, deoarece acesta este fericirea perfecta, este Totul.
Discipolul: În aceasta viata plina de limitari, as putea realiza eu vreodata fericirea Sinelui?

Maestrul: Aceasta fericire a Sinelui este mereu cu tine si o vei gasi si tu singur daca o vei cauta cu ardoare. Cauza suferintei nu se gaseste în viata exterioara. Ea este în tine si se gaseste în ego. Tu îti creezi limite tie însuti si apoi începi o lupta fara speranta pentru a le transcende. Toate suferintele sunt datorate egou-lui. Durerile apar din cauza sa. La ce ar fi de folos sa atribui evenimentelor vietii cauza acestei suferinte care se afla în mod real în tine? Ce bucurie ati putea gasi în lucrurile exterioare voua? si chiar daca ati obtine-o, cât timp ar putea dura ea? Daca negati ego-ul si îl transformati în cenusa negându-i existenta, veti fi liberi. Daca îl acceptati va va impune limitari si va veti lansa într-o lupta inutila pentru a le transcende. În acest fel hotul a încercat sa-l "ruineze" pe regele Janaka. A fi Sinele, care este adevarata voastra natura, este singurul mijloc de a realiza beatitudinea, binele vostru etern.

Discipolul: Deoarece nu am realizat acest adevar, ca doar Sinele exista, n-ar fi mai bine sa adopt Bakti Marga (Marga- cale) si Yoga Marga, ca fiind mai potrivite scopurilorSadhanei decât Vichara Marga? Realizarea fiintei noastre absolute, adica a lui Brahma Jnana (cunoasterea lui Brahman, Supremul Absolut) nu ar fi imposibil de atins pentru un om obisnuit ca mine?

Maestrul: Brahma Jnana nu este o cunoastere pe care s-o dobândesti si care sa-ti dea bucuria atunci când ai dobândit-o. Acesta este un punct de vedere fals, care va trebui abandonat. Aceasta presupunere ignoranta va produce chinuri fara sfârsit ca în cazul celor zece prosti care se lamentau pentru "pierderea" celui de al zecelea tovaras care nu fusese niciodata pierdut. De unde apare în aceasta parabola cel de al zecelea om? S-a pierdut el vreodata? Întelegând ca el a fost întotdeauna acolo, exista ceva nou de cunoscut? Cauza tristetii lor nu se afla în pierderea unuia dintre ei ci în propria lor ignoranta, cu alte cuvinte în presupunerea lor ca unul dintre ei se înecase, desi le era imposibil sa stie care, deoarece ei nu numarasera decât noua persoane. Tot astfel este si cazul tau. Nu exista în realitate nici un motiv pentru care sa fi trist sau nenorocit. Tu însuti impui limitari propriei tale naturi de fiinta infinita si apoi tot tu te plângi pentru ca nu esti decât o creatura finita. În acel moment realizezi o Sadhana sau o alta pentru a elimina aceste limitari care de fapt nu exista. Dar daca Sadhana ta admite existenta lor, cum te va ajuta ea sa

transcenzi aceste limitari? De aceea eu îti spun ca trebuie sa cauti ceea ce esti cu adevarat - fiinta pura, infinita, Sinele Absolut. Esti mereu Sinele si numai el. Prin urmare, nu poti sa ignori în mod real niciodata Sinele; ignoranta ta este fara fundament, ca cea a celor zece nefericiti care îsi plângeau tovarasul. Ea este cea care îi facea sa sufere. Deci adevarata cunoastere nu va crea pentru tine o noua fiinta. Ea va aboli pur si simplu "ignoranta ta ignoranta". Fericirea nu este adaugata naturii tale. Ea nu face decât sa se reveleze ca fiind starea ta adevarata, naturala, eterna si de nesfârsit. Singurul mod de a te elibera de suferinta consta în a cunoaste si a fi Sinele. Cum ar putea fi aceasta în afara ta?

Invocatie

Daca Realitatea Ultima nu ar fi în noi, s-ar putea ajunge la cunoasterea fiintei Divine? Eliberata de orice gând, Realitatea Ultima salasluieste în Inima, fiind sursa tuturor gândurilor. O numim deci Inima. Cum am putea s-o contemplam? A ramâne mereu în Inima înseamna a O contempla.

Cei care manifesta o teama intensa fata de moarte, cauta refugiul la picioarele Divinului care este dincolo de moarte si nastere. Atunci, acesti oameni fiind morti fata de ei însisi (fata de aspectele inferioare ale egoului si fata de orice posesiune), cum ar putea sa mai fie afectati de gândul mortii? Ei sunt nemuritori, caci Sinele este etern.

Din perceptia reala a lumii decurge acceptarea unui principiu primordial unic, cu puteri nelimitate. Imagini având nume si forme, spectatorul si ecranul pe care acesta priveste imaginile, cât si lumina gratie careia el vede, toate acestea sunt doar El Însusi - Principiul Unic.

Toate religiile postuleaza trei principii de baza: lumea, individul si Dumnezeu. În toate acestea trei, doar Realitatea Suprema Unica se manifesta. Poti spune: "Acestea trei sunt în mod real trei principii distincte" doar atât timp cât egoul subzista. Dar, transcenzând egoul limitat iluzoriu si traind starea iluminatorie de întelegere a naturii noastre reale ultime, în care egoul dispare, realizam starea perfecta în care totul ne apare ca fiind Unicul, Realitatea Suprema.

Cât este de folositor pentru noi sa ne întrebam daca lumea este reala sau este doar o simpla aparenta iluzorie, daca lumea este constienta sau nu, daca este bucurie sau durere?

În starea în care abandonam punctul de vedere limitat, ridicându-ne deasupra lumii, recunoastem Divinul si abandonam orice notiune de unitate sau dualitate, de Sine sau de ego. Daca Sinele ar avea forma, în mod corespunzator, lumea si Dumnezeu ar parea, de asemenea, ca au forma; daca Sinele ar fi fara forma, cine ar mai putea sa vada forma lui Dumnezeu si a

lumii, si cum? Fara ochi poate fi vazut un obiect? Sinele atotvazator este Ochiu, iar acest Ochi este ochiul Infinitului.
Corpul este o forma compusa din cinci învelisuri, deci toate cele cinci învelisuri sunt implicate în notiunea de corp. Poate exista lumea separata de corp? Fara corp, a putut vedea cineva lumea?
Lumea nu este nimic altceva decât o manifestare obiectiva de conceptii conditionate de cele cinci organe de simt. Deoarece prin intermediul acestor cinci organe de simt un mental unic concepe existenta lumii, lumea nu este nimic altceva decât acest mental. În afara mentalului, ar putea exista lumea?
Desi lumea si cunoasterea sa ramân, rasar si dispar împreuna, totusi lumea nu poate fi perceputa decât prin intermediul cunoasterii mentalului. Doar perfectiunea în care lumea si cunoasterea se nasc si dispar, care straluceste fara sa rasara si sa apuna, este Realitatea Ultima.
Oricare ar fi numele si forma sub care este adorat Divinul, acestea nu sunt decât mijloace de a-L realiza dincolo de nume si forma. Adevarata Realizare este doar aceea prin care Sinele individual se recunoaste în Divin, atingând pecea si realizând identitatea cu El.
Dualitatea subiect-obiect si triada observator-observatie-observat nu pot exista decât fiind sustinute de Realitatea Unica. Daca ne întoarcem catre interior în cautarea acestei Realitati Ultime, toate celelalte aspecte dispar. Cei care vad aceasta, sunt cei ce cunosc întelepciunea. Niciodata ei nu sunt supusi dualitatii.
Cunoasterea obisnuita este mereu însotita de ignoranta, iar ignoranta este însotita de cunoasterea obisnuita limitata; singura adevarata Cunoastere este cea prin care este cunoscut Sinele. El poate fi realizat cautând sa întelegem ceea ce înglobeaza cunoasterea si ignoranta.
A cunoaste tot restul fara a-ti cunoaste Sinele esenta individua, deci fara a cunoaste Cunoscatorul însusi, nu este oare o dovada a ignorantei?
Atunci când este cunoscut Sinele, care este substratul cunoasterii obisnuite si al ignorantei, cunoasterea obisnuita si ignoranta dispar.
Adevarata Cunoastere este doar aceea în care nu este nici cunoastere obisnuita, nici ignoranta. Ceea ce este cunoscut în mod obisnuit nu este Cunoastere adevarata. Doar Sinele straluceste si nu exista nimic altceva de cunoscut decât Sinele. El singur este Cunoasterea. El nu este vid.
Sinele, care este Cunoastere adevarata, este Realitatea Unica; cunoasterea multiplicitatii este o falsa cunoastere. Nici chiar aceasta falsa cunoastere, care este de fapt ignoranta, nu poate exista ea însasi separata de Sine, care este Adevarata Cunoastere. Varietatea ornamentelor din aur este ireala deoarece nici unul dintre ele nu poate exista fara aurul din care toate sunt facute.

Daca vorbim la persoana întâi, se manifesta, de asemenea, si persoana a doua si a treia. Daca cautam natura reala a persoanei întâi si o recunoastem, atunci pierderea notiunii de "eu" antreneaza pierderea notiunii de "tu" si "el". Starea care rezulta, ce straluceste în Divin, este starea naturala a fiecaruia, este Sinele.
Trecutul si viitorul nu pot exista decât în raport cuprezentul. De altfel, atunci când ele însele se manifesta, nu sunt altceva decât prezent.
A dori sa determini natura trecutului si a viitorului ignorând prezentul în sine este echivalent cu a vrea sa numeri fara a cunoaste numarul unu care exprima începutul.
Ce ar deveni fara noi timpul si spatiul? Daca ne identificam cu corpul, vom fi supusi timpului si spatiului, dar suntem noi oare corpul? Noi suntem Unicul, neschimbat acum, atunci si pentru totdeauna, aici, acolo si pretutindeni. Prin urmare noi suntem Sinele pur, dincolo de timp si spatiu.
Pentru cei care nu au realizat Sinele, ca si pentru cei care L-au realizat, cuvântul "eu" se refera la corp. Însa pentru cei care nu au realizat Sinele, cuvântul "eu" se limiteaza la corp, în timp ce pentru cei care au realizat Sinele, care cuprinde si patrunde si corpul, cuvântul "eu" straluceste precum Sinele nelimitat.
Pentru cei care nu au realizat Sinele, ca si pentru cei care L-au realizat, Adevarul este limitat la forma acestei lumi, în timp ce pentru cei care L-au realizat, Adevarul straluceste în perfectiunea fara forma care este însusi substratul lumii. Acestea sunt toate diferentele între ei.
Numai cei care nu cunosc sursa ultima a destinului si a liberului arbitru discuta, dorind sa afle care dintre ele actioneaza asupra celuilalt. Cei care cunosc Sinele ca sursa unica a destinului si a liberului arbitru, sunt eliberati de acestea doua. Cum ar mai putea ei sa se lase prinsi într-o discutie privind aceste probleme?
Cel care Îl vede pe Dumnezeu fara a vedea Sinele, nu vede decât o imagine mentala. Cel care vede Sinele, Îl vede pe Dumnezeu. Cel care, anihilându-si complet simtul egoului, vede Sinele, L-a gasit pe Dumnezeu deoarece Sinele nu exista separat de Dumnezeu.
Care este semnificatia reala a scrierilor sacre ce afirma ca daca ai cunoscut Sinele, L-ai cunoscut pe Dumnezeu? Cum poate fi cunoscut propriul Sine? si, deoarece suntem o fiinta unica, daca nu ar putea fi cunoscut Sinele, cum ar putea fi cunoscut Dumnezeu? De aceea trebuie sa-I devenim ofranda daruita în sacrificiu.
Divinul ilumineaza mentalul si straluceste în interiorul acestuia. În afara de orientarea spre interior a mentalului si fixarea lui continua asupra Divinului, nu exista alt mijloc de a-L cunoaste pe Dumnezeu cu ajutorul mentalului.

Nu corpul este cel care se numeste "Eu". Nimeni nu poate sustine ca în starea de somn profund, "Eu" înceteaza sa mai existe. Acolo de unde acest "Eu" îsi are izvorul, tot restul îsi are izvorul. Cerceteti cu luciditate mentala locul din care acest "Eu" izvoraste.
Nu corpul fizic este cel care se autodenumeste "Eu", si nici Realitatea Suprema a Constiintei (care fiind absoluta nu se manifesta). Între cele doua, la limita corpului fizic, ceva izvoraste în calitate de "Eu". Acest ceva este cunoscut sub numele de CHIT-JADA-GRANTHI (nodul dintre Constiinta si materie inerta) fiind numit totodata si suflet, corp subtil, ego, SAMSARA, mental si asa mai departe.
El se manifesta fiind asociat unei forme si se mentine atâta timp cât mai exista o forma. Având forma, el se hraneste si creste. Dar daca îl cercetam cu atentie, acest fals spirit, care nu are forma proprie, îsi abandoneaza stapânirea sa asupra formei si se dizolva.
Daca egoul exista, tot restul exista de asemenea. Daca egoul nu exista, nimic altceva nu exista în experienta empirica. Cu siguranta, egoul este totul în experimentarea lumi. Deci a cauta ceea ce este acest ego reprezinta fundamentul renuntarii la tot.
Starea în care sentimentul egoului nu izvoraste este starea reala de existenta. Fara cautarea si atingerea acestei stari de neizvorâre a sentimentului de "eu", cum s-ar putea obtine starea de anihilare a individualitatii, de unde sentimentul de "eu" nu mai poate reveni? Fara aceasta realizare, cum poate fi atinsa adevarata stare a fiintei, în care este realizata identitatea cu Sinele?
Precum un om care se scufunda pentru a cauta o comoara ascunsa în apa, tot astfel trebuie sa ne scufundam în noi însine cu ajutorul unui mental focalizat si lucid, controlându-ne suflul si cuvântul, pentru a gasi loculde origine a sentimentului de "eu".
Singura cautare care conduce la Realizarea Sinelui consta în a întelege sursa setimentului de "eu", cu ajutorul unui mental interiorizat si fara a pronunta cuvântul "eu". Meditatia asupra ideii" eu nu sunt acesta, "eu sunt Acela" poate fi un ajutor în cautare, dar nu poate fi cautarea însasi.
Daca nu punem mental întrebarea "Cine sunt eu?", eul individual se va narui, confuz, în momentul în care este atinsa Inima spirituala si imediat Realitatea Ultima se manifesta spontan sub aspectul "Eu-Eu". Dar desi ea se reveleaza sub aspectul de "Eu", aceasta nu este egoul, ci Fiinta perfecta, Sinele Absolut.
Ce ar mai ramâne de realizat pentru cel care, dupa ce si-a dizolvat egoul, este cufundat în beatitudinea Sinelui? Constiinta sa este în Sine si în nimic altceva. Cine ar putea sa înteleaga aceasta stare?
Desi scrierile sacre afirma "Acela esti tu", a medita asupra ideii "Eu sunt Acela si nu acesta" nu este decât un semn de slabiciune mentala, deoarece noi

suntem etern Acela, Sinele. Tot ceea ce avem de facut este de a cauta Sinele care este ceea ce exista cu adevarat, Martorul.
Este, de asemenea, la fel de absurd a spune "Eu nu am realizat Sinele" ca si a spune "Eu am realizat Sinele". Ar putea exista doi "Sine", din care unul (Sinele) sa fie obiectul realizarii celuilalt (cel care afirma "Eu")? Adevarul accesibil experientei spirituale a fiecaruia este ca nu exista decât un singur Sine.
Din cauza iluziei nascute din ignoranta, oamenii, în loc sa recunoasca si sa realizeze plenar Sinele, care este întotdeauna si pentru toti Realitatea inerenta dominând prin propria sa natura în centrul Inimii, cauta sa afle daca el exista, daca el are o forma sau nu sau daca este dual sau nondual.
A cauta si a te stabili în Realitatea Ultima care este Realizarea eterna, este singura Realizare. Toate celelalte realizari (SIDDHIS) sunt asemanatoare cu cele care se deruleaza în vis. Ar putea ele sa apara reale celui care s-a trezit din somn? Ar putea ele sa îi însele pe cei care au atins Realitatea Ultima si s-au eliberat de MAYA (iluzie)?
Doar în cazul în care survine ideea "eu sunt corpul", meditatia asupra ideii " eu nu sunt acesta, eu sunt Acela" ne poate ajuta sa ramânem detasati de corp. De ce trebuie noi sa gândim mereu "eu sunt Acela"? Este necesar pentru un om sa întretina ideea "eu sunt un om"? De fapt, nu suntem noi întotdeauna Acela?
Afirmatiile: "dualitatea în curs de a fi cucerita, nondualitatea în afara Realitatii Ultime" sunt la fel de false. Atunci când se realizeaza o cercetare (în dualitate), ca si atunci când a fost gasit Sinele, cine altul realizeaza aceasta, daca nu "cel de-al zeceea om"?
Aceasta face aluzie la o povestire traditionala despre un grup de zece prosti care plecasera într-o calatorie. La un moment dat ei au trecut un râu si dupa ce au ajuns pe celalalt mal, au vrut sa se convinga ca trecusera toti cu bine. Fiecare a început sa numere membrii grupului, dar fiecare i-a numarat pe ceilalti noua si a uitat sa se numere pe sine însusi. Gândind ca cel de-al zecelea om s-a înecat, au început sa-l plânga. Tocmai în acel moment trecea pe acolo un calator care i-a întrebat ce se întâmplase. El si-a dat seama imediat de cauza greselii lor si pentru a-i convinge ca nu s-a petrecut nimic rau, i-a pus sa treaca prin fata lui si le-a dat, fiecaruia în parte, câte o lovitura în momentul în care treceau, cerându-le sa numere loviturile.
Atâta timp cât omul actioneaza atasat, el recolteaza de asemenea fructele actiunilor sale, dar atunci când el realizeaza Sinele, cautând sa înteleaga cine este cel care actioneaza cu adevarat, simtul sau de a fi cel care actioneaza dispare si tripla KARMA este terminata. Aceasta este starea de eterna eliberare.

Atâta timp cât omul se considera legat, gândurile de înlantuire si eliberare persista. Cautând ceea ce este legat se realizeaza Sinele etern, desavârsit si liber. Când ideea de înlantuire înceteaza, ar mai putea sa subziste ideea de eliberare?
Daca se spune ca eliberarea este de trei feluri, cu forma, fara forma, sau cu si fara forma, atunci lasati-ma sa va spun ca anularea acestor trei forme de eliberare este singura, adevarata Eliberare.

ANUBANDHAM

Invocatie
"Acela în care toate aceste lumi se odihnesc, Acela din care ele sunt facute, Acela care le proiecteaza, Acela pentru care ele exista, Acela din cauza caruia ele apar în existenta si Acela care este ceea ce ele sunt în mod real - Acela singur este cel Real, Adevarat. Acela este comoara din Inima."
Prezenta în preajma înteleptilor care au realizat adevarul ne elibereaza de atasamentele simturilor; aceste atasamente, odata disparute, sunt distruse la rândul lor atasamentele mentalului; cei la care atasamentele mentalului sunt de asemenea distruse devin unul cu Acela (Sinele) care este imuabil. Ei ating eliberarea în aceasta viata. Pretuiti tovarasia unor asemenea întelepti.
Aceasta Stare Suprema, obtinuta aici si acum prin prezenta în preajma înteleptilor si prin meditatie profunda proprie cautarii Sinelui în Inima, nu poate fi obtinuta cu ajutorul unui profesor obisnuit, sau prin cunoasterea scrierilor sfinte nici prin actiuni merituoase si nici prin orice alt mijloc.
Daca ne aflam în preajma înteleptilor si asimilam în mod direct învatatura lor, la ce ne-ar mai putea folosi diferitele discipline individuale? Spuneti-mi ce rost mai are un evantai atunci când sufla vântul dulce si proaspat din sud.
Agitatia mentala si excitatia corporala sunt calmate prin influenta lunii.
Mizeria si suferinta sunt eliminate cu ajutorul arborelui KALPAKA(1); pacatele sunt spalate prin îmbaierea în apele sacre ale Gangelui. Însa toate aceste nenorociri sunt eliminate dintr-o data prin simplul DARSHAN (învataturi orale) al unui Întelept fara egal.
(1) - KALPAKA = arbore celest care acorda toate favorurile solicitate spontan prin rugaciune.
Nici apa sfânta a locurilor de pelerinaj, nici icoanele si reprezentarile divine facute din pamânt sau piatra nu ar putea fi comparate cu privirea plina de gratie a înteleptului. Acestea nu purifica decât dupa un timp îndelungat, pe când simpla privire a unui întelept este suficienta pentru a realiza spontan purificarea.

Discipolul: Cine este Dumnezeu?
Maestrul: Cel care cunoaste mentalul.
Discipolul: Mentalul meu este cunoscut de Spiritul meu?
Maestrul: Deoarece SHRUTIS-urile (scrierile sacre) afirma: "Cunoscatorul e Unul", tu (în calitate de cunoscator al mentalului) esti cu adevarat Dumnezeu.
Maestrul: Cine este dupa parerea ta, cel ce aduce lumina?
Discipolul: Soarele este lumina zilei, lampa este lumina noptii.
Maestrul: Care este lumina care percepe aceasta lumina?
Discipolul: Ochiul.
Maestrul: Care este lumina care lumineaza ochiul?
Discipolul: Aceasta lumina este intelectul (BUDDHI).
Maestrul: Care este lumina care cunoaste intelectul?
Discipolul: Acesta este Eul Suprem (Sinele).
Maestrul: (Deci) tu esti Lumina suprema a (tuturor) luminilor.
Discipolul: Eu sunt Acela (Sinele) (TAT TVAM ASI).
În interiorul Inimii straluceste numai BRAHMAN Unicul, în calitate de "Eu - Eu", ATMAN, constient de El Însusi. Realizati aceasta stare de fuziune constanta în Sine, intrând în Inima fie printr-o absorbire profunda în interior, prin intermediul cautarii de Sine, fie printr-o cufundare în mental, realizata prin intermediul controlului respiratiei.(2)
(2)- Aceasta strofa a fost scrisa în urmatoarele circumstante deosebite: În tineretea sa, discipolul Sri Jagadvesa Shastri l-a vizitat pe Bhagavan Ramana Maharshi în pestera de la Virupal si a vrut sa rezume învataturile lui Sri Ramana în câteva versuri esentiale în limba sanskrita. El a început sa scrie primele trei cuvinte: "hridaya kuhata maage", dar nu a mai putut continua si lasând foaia de hârtie îndoita într-o carte pe locul lui Bhagavan Ramana, a plecat sa faca o baie. La antoarcere el a gasit întreaga strofa scrisa de Bhagavan.
Pura si inalterabila constiinta a Sinelui în Inima este Cunoasterea care, prin distrugerea Ego-ului, confera Eliberarea.
Corpul este inert precum un vas de argila. Deoarece el nu are constiinta lui "eu" si deoarce în starea de somn profund, fara corp (adica atunci când nu exista constiinta corpului fizic), noi traim experienta starii noastre turale, corpul nu poate fi "eu-l". Atunci cine determina simtul "eu-lui"? De unde provine el? Celor care cauta astfel si care, ajungând sa cunoasca, se cufunda în Sine, Stapânul Shiva Arunachala El însusi îi rasplateste sub forma constiintei Divine a lui "eu sunt Acela", stabilita în lacasul inimii.
Cine este nascut? Sa stiti ca este nascut cu adevarat doar acela care cautând prin intermediul întrebarii: "de unde sunt eu nascut?" se naste în sursa

propriei sale fiinte. Înteleptul Suprem se naste în el pentru eternitate, si atunci fiinta se naste în fiecare zi si-n fiecare clipa.
Eliminati ideea "eu sunt acest corp neînsemnat". Meditati si realizati Sinele care este beatitudine eterna. A încerca sa cunosti Sinele atasându-te totodata de corp, este ca si cum ai lua un crocodil drept pluta pentru a traversa un rîu.
Actele de caritate si penitenta, devotiunea, yoga, maretia Cunoasterii, esenta, aspiratia, pacea, adevarul, gratia, tacerea, Starea Suprema, "moartea fara moarte", cunoasterea, renuntarea, eliberarea si beatitudinea, sa stiti ca toate sunt sinonime desprinderii de constiinta ideii "eu sunt corpul".
Singura cale eficienta pentru KARMA, BHAKTI, YOGA si JNANA este aceea de a cauta cine este cel care are o KARMA (actiune), o VIBHAKTI (lipsa de devotiune), o VIYOGA (separare) si o AJNANA (ignoranta). Prin intermediul acestei investigatii, egoul dispare si starea de permanenta cufundare în Sine, în care nici una dintre aceste atribute negative nu a existat vreodata, subzista în calitate de Adevar.
Exista oameni ignoranti care neîntelegând ca ei însisi sunt sustinuti prin Puterea Divina, încearca sa obtina toate puterile supranaturale fara a se gândi la Divin. Ei sunt precum cei schiopi care spun: "Îmi voi putea învinge dusmanul daca o sa existe cineva care sa ma ajute sa stau în picioare."
Deoarece atunci când este realizata eliberarea, pacea mentala devine permanenta, cum ar putea cei care îsi ataseaza mentalul de puterile paranormale - care sunt atinse doar printr-o activitate mentala- cum ar putea acestia sa se topeasca în beatitudinea eliberarii, care face sa înceteze agitatia mentala?
Dumnezeu poarta povara lumii. Sa stiti ca egoul efemer care pretinde ca poarta aceasta povara este precum un personaj sculptat la intrarea unui templu care pare ca îi suporta greutatea. A cui poate fi greseala daca un calator, în loc sa-si puna bagajul în masinas care este facuta pentru a purta greutatea, îl plaseaza pe propriul sau corp, simtindu-i el singur greutatea?
Între cei doi sâni, sub zona pieptului, deasupra abdomenului, exista 6 puncte de culori diferite. Dintre acestea, unul seamana cu un boboc de crin si se gaseste la doua degete departare de zona centrala, spre dreapta. Aceasta este Inima.(3)
(3) - aceasta nu se refera la organul musculos situat în stânga, ci la centrul Inimii Spirituale, aflat în partea dreapta a pieptului.
Ea este rasturnata, iar în interior exista o gaura minuscula în care se afla în mod constant un întuneric fara fund, precum si tendintele latente, etc. Aici se gaseste suportul întregului sistem nervos. Acesta este locul fortelor vitale ale mentalului si al luminii constiintei.

Aceasta Divinitate ce straluceste în calitate de "Eu" în lacasul Inimii Lotus este adorata ca fiind Stapânul GUHESA. Atunci când, gratie unei practici intensive, BHAVANA (adica a fi în armonie cu Acela (cu Sinele), ideea "eu sunt El", adica "eu sunt acest GUHESA", este atât de ferm stabilita încât notiunea de eu este profund înradacinata în minte si atunci când se ramâne în permanenta în fuziune cu însasi aceasta divinitate, ea elimina în consecinta ignoranta, cu alte cuvinte ideea "eu sunt corpul trecator" este disipata precum întunericul în fata Soarelui ce rasare.
"Spune-mi despre ceea ce este descris ca Inima a tuturor oamenilor din aceasta lume, în care, ca într-o mare oglinda, acest întreg Univers este perceput prin reflexie", l-a întrebet într-o zi RAMA pe înteleptul VASISHTA. Acesta din urma i-a raspuns: "Dupa o adânca cercetare de Sine, cei întelepti au spus ca Inima la toate fiintele umane este dubla."
"Asculta si întelege caracteristicile celor doua Inimi, una trebuind sa fie retinuta si cealalta eliminata în practica spirituala. Organul numit "inima" care este situat într-un loc special în regiunea pieptului din corpul fizic trebuie eliminat. Inima care are forma Cunoasterii absolute trebuie sa fie retinuta. Existând atât în interior cât si în afra, Ea este dincolo de aspectele intern si extern."
"Singura aceea este Inima Suprema si în Ea exista toata aceasta lume. Ea este oglinda tuturor obiectelor si locul tuturor bogatiilor. De aici provine cunoasterea pentru toate fiintele vii si doar aceasta cunoastere este considerata a fi Inima. Aceasta nu este o parte a corpului trecator care este insensibil precum o piatra la aspectele ultime."
"Deci distrugerea tendintelor latente ale mentalului are loc spontan, ca efect al eforturilor realizate pentru a topi egoul în Inima Puritatii Perfecte si a Cunoasterii Absolute, eforturi conjugate la aspectele ultime."
"Ramânând continuu în Inima prin intermediul meditatiei asupra ideii "Eu sunt stapânul SHIVA care este Pura Cunoastere, libera de orice limitare calitativa", se elimina, O, Mare Erou RAGHAVA toate atasamentele egoului."
"Cercetând cu detasare cele trei stari (de vege, vis si somn profund) si stând neclintit în Inima ta în starea Suprema, care este deasupra lor, fiind eliberat de iluzie, joaca-ti rolul în lume, o erou RAGHAVA! Tu ai gasit în Inima ceea ce este substratul real care apare apoi în lume sub toate aparentele. Deci, fara a abandona vreodata acest punct de vedere, joaca-ti rolul în lume asa cum îti va place."
"Precum cel care mimeaza entuziasmul si fericirea, excitarea si ura, precum cel care se preface ca ia o initiativa si simuleaza efortul, tot astfel joaca-ti rolul în lume, o, erou RAGHAVA!"

Cel care si-a cucerit simturile prin starea de întelepciune este singurul adevarat JNANI, ferm stabilit în cunoasterea de sine. Numiti-l Foc al Cunoasterii, Stapân al Luminii Cunoasterii si Eroul care a învins Moartea.
Sa stiti ca stralucirea, inteligenta si forta se dezvolta prin ele însele la cei care au realizat Adevarul, la fel cum frumusetea si lumina împodobesc natura odata cu venirea primaverii.
Mentalul care este eliberat de tendintele latente nu este în mod real angajat în manifestare, chiar daca el realizeaza actiuni, la fel ca persoanele care asculta o poveste în timp ce mentalul le umbla aiurea. Mentalul care este subjugat de tendintele latente este în mod real angajat în manifestare, chiar daca el nu realizeaza actiuni, precum o persoana care în vis ascensioneaza un munte si cade într-o prapastie, desi corpul sau ramâne imobil în pat.
Pentru JNANI (eliberat) care este detasat de corpul grosier, starile de activitate, de somn si de SAMADHI nu semnifica altceva decât înaintarea, oprirea si deshamarea calului unei carute pentru calatorul care este adormit în ea.
A Patra Stare, care este dincolo de cele trei stari, este singura Realitate. Ea este cunoscuta ca fiind starea transcendenta de "somn constient". Cele trei stari aparente nu exista în mod real, dar sa stiti ca cea de-a patra, transcenzându-le, este Realul Absolut.
A spune ca SANCHITA (KARMA acumulata în trecut si care trebuie sa fie consumata în viitor) si AGAMI (KARMA acumulata în prezent si care trebuie sa fie consumata în existentele viitoare) nu pot fi acumulate de JNANI, dar ca PRARABDHA (KARMA care se acumuleaza în viata prezenta) se ataseaza totusi de el nu este decât o afirmatie pur formala, un raspuns la o întrebare pusa de cei ignoranti. Sa stiti ca tot astfel cum, dupa moartea sotului, nici una dintre sotiile sale nu se poate sa nu fie vaduva, tot astfel, dupa distrugerea agentului, nici una dintre cele trei KARMAS-uri nu poate subzista ca atare.
Pentru barbatii cu o slaba putere de întelegere, femeia, copiii si celelalte constituie familia. Sa stiti ca tot astfel pentru intelectuali exista o familie în mentalul lor formata din nenumaratele carti si cunostinte care reprezinta de fapt un obstacol în Yoga.
La ce-ar folosi stiinta celor care nu încearca sa descifreze (literele) destinului(4) prin întrebarea: "De unde provine nasterea noastra, a noastra - cei care nu ne cunoastem destinul?" Ei au decazut la nivelul unei masini vorbitoare. Ce altceva ar putea fi ei, O, ARUNACHALA?
(4)Aceasta afirmatie evoca conceptia conform careia literele destinului unui om sunt scrise pe fruntea sa. A sterge literele înseamna a transcende destinul sau KARMA proprie.

Cei care nu sunt instruiti ating Realizarea Ultima mai repede decât cei al caror ego nu a disparut, în pofida stiintei lor. Cei inculti sunt salvati de actiunea implacabila a demonului infatuarii; ei nu sunt prinsi în cursa spre îmbogatire. Aceasta înseamna pentru ei mai mult decât înlaturarea unei mari nenorociri.
Chiar daca ar renunta la lumea întreaga si ar dobândi întreaga cunoastere, i-ar fi foarte greu sa se elibereze celui care este cazut sub dominatia acestei josnice prostituate care este lingusirea.
Ce altceva poate exista în afara de Sine, fara a ne îndeparta de aceasta stare si fara (a ne individualiza) vreodata pentru a ne diferentia de altii? Ce importanta are daca ceilalti vorbesc despre noi? Ce conteaza daca esti laudat sau denigrat?
Pastreaza în inima simtul nondualitatii, dar nu-l exprima niciodata în actiune.
O, fiule, simtul nondualitatii poata sa se aplice celor trei lumi, dar sa stii ca în raport cu maestrul nu va trebui sa fie niciodata trait.
Într-adevar, eu afirm chintesenta concluziilor proclamate de filosofia VEDANTA, cu alte cuvinte: când egoul este distrus, el devine Acela si atunci ramâne doar Sinele, sub forma Constiintei Absolute.

RAMANA ARUNACHALA - de arthur osborne

Doar cu putin timp înainte de sfârsitul celui de-Al Doilea Razboi Mondial s-a întâmplat, ca niste prieteni mi-au trimis câteva fotografii cu Bhagavan Sri Ramana Maharshi si câteva din cartile sale. Sub influenta scriitorului francez Rene Guenon, care a reinterpretat lumii vestice traditiile spirituale uitate, întelesesem deja ca toate fiintele sunt manifestarea unuia si aceluiasi Sine sau Existenta Pura si ca eu, în esenta mea, sunt identic cu acest Sine. Aceasta înseamna ca este posibil de realizat si de devenit Una cu aceasta Suprema Identitate si ca de fapt scopul vietii este chiar aceasta realizare. Pâna ce acest scop nu va fi atins, iluzia unei vieti separate va continua într-o forma sau alta si va umbri stralucirea Existentei Pure cu toate suferintele si frustrarile ei. Am stiut ca aceasta sarcina este eroica, marea cautare, a Sfântului Graal si a Lânii de Aur si ca aceasta cere un efort constant pe o cale prescrisa si sub îndrumarea unui guru. Eu faceam eforturi sa descopar si sa urmez o asemenea cale, dar oameni pentru care nutream cel mai mare respect m-au asigurat ca Bhagavan nu era un guru si ca învataturile lui, oricât de sublime,

nu constituiau o îndrumare practica pe o cale pe care oamenii ar fi putut sa o urmeze.

Am fost enorm de impresionat de cartile si de fotografiile sale, de frumusetea si de puterea lor spirituala, dar le-am clasat, considerat, mai degraba ca pe o parere personala, decât ca pe o utilitate.

În orice caz, nu m-as fi putut duce la Tiruvannamalai, pentru ca la acea data lucram în Siam ca lector universitar. Curând însa a devenit posibil. În 1941 am avut un concediu de sase luni pe care l-am petrecut în India. Cu toate acestea nu m-am dus; acceptasem opinia ca efortul bazat pe o aspiratie mai modesta era mai practicabil si ca o îndrumare mai putin iluminata era mai efectiva.

În septembrie, când mi s-a terminat concediul, razboiul se apropiase de Siam, asa ca mi-am lasat sotia si cei trei copii în India si m-am întors singur. Un prieten le-a deschis cu multa amabilitate usa casei lui în Tiruvannamalai, unicul loc unde sotia mea îsi dorea sa locuiasca. Ea era mult mai practica decât mine, mai putin preocupata de teorie. M-am întors înapoi fara sa-l fi vazut pe Bhagavan.

În decembrie, când Japonezii au invadat Siamul, am fost arestat si închis. Chiar cu putin înainte am primit o scrisoare în care mi se spunea ca fiica mea mai mare, atunci în vârsta de cinci ani, si fiul meu cu trei ani mai mic, îl rugasera pe Bhagavan sa ma aibe în grija pe timpul razboiului, iar el zâmbise, dându-si acordul.

Au urmat trei ani si jumatate de închisoare pâna la capitularea Japoniei în 1945. A fost un timp îndelungat pentru sadhana. Bhagavan a devenit din ce în ce mai mult suportul stradaniilor mele, desi înca nu ma întorsesem spre el ca spre un Guru.
De îndata ce evacuarea a fost posibila, am plecat spre Tiruvannamalai ajungând acolo la începutul lui Octombrie; si totusi m-am dus mai degraba pentru a ma realatura familiei mele, decât pentru a-l vedea pe Bhagavan. Poate mai aproape de adevar ar fi sa spun ca am simtit ca trebuie sa merg acolo.

Am intrat în holul Ashramului chiar în dimineata sosirii mele, chiar înainte ca Bhagavan sa se fi întors din plimbarea lui zilnica pe colina. Am fost putin uimit sa descopar cât era de scund si cât de aproape de el urma sa ma asez;

ma asteptasem la ceva mai grandios si mai putin intim.

Iar apoi el a intrat si, spre surpriza mea, nu am simtit nimic deosebit. Cu siguranta era cu mult mai putin impresionant decât în fotografiile lui. Doar un om foarte gratios, cu par carunt, cu mersul putin îngreunat de reumatism si usor gârbovit. De îndata ce s-a asezat comfortabil pe canapea, mi-a zâmbit, dupa care s-a întors spre cei din jur si spre fiul meu cel mic, zicând: "Deci rugaciunea lui Adam s-a împlinit; tatal lui s-a întors sanatos acasa." Am simtit cât poate fi de amabil, însa nimic mai mult. Am apreciat ca vorbise în Engleza doar pentru mine, dat fiind ca Adam stia Tamil.

În cursul saptamânilor care au urmat a fost deosebit de atent cu mine si încet încet încordarea nervilor si mintii mele a facut loc relaxarii, însa înca nu s-a realizat nici un contact dinamic. Am fost dezamagit, deoarece acest fapt indica o lipsa de receptivitate în mine, si totusi, în acelasi timp, mi-a reconfirmat opinia pe care mi-o facusem referitor la faptul ca nu era un guru si ca nu dadea nici un fel de îndrumare practica pe o cale spirituala. Iar Bhagavan nu a zis nimic care sa îmi schimbe punctul de vedere.

Asta pâna în seara de Khartikai când, ca în fiecare an, o flacara este aprinsa pe vârful colinei Arunachala (sau poate ca era Deepavali, nu sunt foarte sigur), si când mari mase de oameni se aduna pentru festival. Noi stateam afara în curtea în care dadea holul. Bhagavan era rezemat pe canapea iar eu sedeam în primul rând din fata sa. S-a ridicat, cu fata spre mine, si, cu ochi scrutatori, a sfredelit în mine, patrunzându-ma, adânc, cu o intensitate pe care nu o pot descrie. Era ca si cum ochii lui ar fi spus: "ti s-a spus deja; de ce nu ai realizat asta pâna acum?" si apoi liniste, o pace adânca, o usurare si o fericire indescriptibila.

De atunci, iubirea pentru Bhagavan a început sa creasca în inima mea, si am început sa îi simt puterea si frumusetea. În dimineata urmatoare, pentru prima oara de când obisnuiam sa stau în fata lui în hol, am încercat sa-i urmez învataturile prin a practica vichara, "Cine sunt eu?". Am crezut ca eu eram cel ce decisesem. Nu am realizat de la început ca ceea ce m-a vitalizat si mi-a determinat schimbarea de atitudine a fost initierea prin privire. Auzisem într-adevar numai vag de aceasta initiere, si nu dadusem mare atentie celor auzite. Doar mai târziu am auzit ca si alti discipoli au avut experiente similare, si ca si lor aceste experiente le-au marcat începutul adevaratei lor sadhana sub îndrumarea lui Bhagavan.

În timp, iubirea si devotiunea mea pentru Bhagavan s-au adâncit. Am început sa traiesc cu un ritm de fericire în inima, simtind binecuvântarea si misterul celui care era gurul meu, repetându-mi ca pe un cântec de iubire ca el era gurul meu, legatura între cer si pamânt, între Dumnezeu si mine, între Existenta fara forma si inima mea.

Am devenit constient de uriasa gratie a prezentei sale. Pâna si în aspectele exterioare se purta gratios cu mine, zâmbindu-mi când intram în hol, facându-mi semn sa ma asez în locuri în care ma putea privi în meditatie.

Într-o zi, o amintire brusca s-a trezit în mine: "Legatura cu Existenta fara forma? Dar el este Existenta fara forma!" si am început sa percep semnificatia Jnanei sale si sa înteleg de ce discipolii i se adresau simplu cu "Bhagavan", cuvânt care înseamna Dumnezeu. În acest fel a început sa dovedeasca în mine ceea ce a declarat în învataturile sale: ca gurul exterior serveste la a-l trezi pe cel din inima, din interior. Vichara, continua interogare "Cine sunt eu?", a început sa trezeasca în mine o anume constiinta a Sinelui ce se manifesta drept Baghavan în afara, precum si drept Sine interior în acelasi timp.

Neîntemeiata teorie cum ca Bhagavan nu era un Guru s-a evaporat pur si simplu în stralucirea Gratiei sale. Ba mai mult decât atât, în ceea ce privea ideea ca învataturile lui nu constituiau o îndrumare practica, am înteles ca, de fapt, cu adevarat si în mod exclusiv erau exact o cale practica. Am observat ca evita explicatiile teoretice si ca obisnuia sa-i orienteze pe cei care-l chestionau spre consideratii practice legate desadhana, de calea care era de urmat. Aceasta si numai aceasta era ceea ce avea sa ne învete aici. Le-am scris si le-am explicat acest lucru celor care ma dezinformasera si, înainte sa le trimit scrisoarea, i-am aratat-o lui pentru confirmare. A aprobat-o si mi-a înapoiat-o, cerându-mi sa o trimit.

Zilnic obisnuiam sa sed în hol în fata lui. Nu aveam de pus nici o întrebare, deoarece teoria era un lucru înteles de mult. Vorbeam cu el numai ocazional despre anumite probleme personale. Dar îndrumarea lui fara cuvinte era continua, puternica si subtila. Poate ca suna ciudat pentru o minte vestica, însa gurul învata prin tacere. Asta nu înseamna ca nu intentiona sa raspunda cu toata seriozitatea întrebarilor sincere; ci acest lucru înseamna ca adevaratele învataturi nu constau în explicatii, ci în influenta prin tacere; alchimia lucra direct în inima. M-am straduit sa practic în mod constant vichara, conform instructiunilor sale. Având un simt puternic al

datoriei si obligatiei, am continuat, în paralel cu aceasta, sa urmez si alte forme de sadhana pe care începusem sa le practic înainte de a veni la Bhagavan, chiar daca acum le gaseam a fi inutile si greoaie.

Într-un final i-am explicat lui Baghavan în ce încurcatura ma zbateam si l-am întrebat daca le puteam abandona. A consimtit, explicându-mi ca toate practicile duc la vichara.
Din momentul sosirii mele la Tiruvannamalai nu mi-am mai pus problema daca voi mai pleca vreodata. Sosisem acasa, înca de la început, când parerile mele despre Bhagavan erau atât de eronate, când perspectivele mele materiale pareau atât de neclare. Poate tocmai pentru aceasta Bhagavan, în bunavointa sa, a acordat initiere unuia care o cauta, dar care nu avusese încrederea în sine sa o poata cere.

Aceasta perioada de apropiere fizica constanta a durat pâna la începutul anului 1948. Nu am fost niciodata într-o pozitie materiala care sa-mi fi permis sa presupun ca as fi putut sa-mi permit sa petrec trei ani la ashram, dar împrejurarile se aranjeaza conform cu vointa lui Bhagavan. Nu numai ca Gratia sa m-a tinut acolo, dar mi-a permis de asemenea si sa fac fata unei lungi perioade lipsita de venituri, plus alte încercari si greutati, iar aceasta fara framântari excesive. Desi nu vorbea niciodata de dificultatile si necazurile mele, îmi inunda inima de pace.

La începutul anului 1948 vecinatatea fizica permanenta a încetat sa fie necesara si munca profesionala a devenit o urgenta. Am gasit de lucru în Madras.

Am luat cu mine un tablou pictat în ulei în marime naturala - un cadou de la Dr. T.N. Krishnaswamy, un discipol care era fotograf. I l-am aratat lui Bhagavan înainte sa plec, iar el l-a luat în mâinile sale, înapoindu-mi-l dupa aceea si spunându-mi: "Îl ia pe Swami cu el." De atunci acest portret îmi vorbea mai profund decât oricare altul si ma privea cu dragostea si grija cu care gurul ma privea atunci când eram în prezenta sa fizica.

Dupa aceea obisnuiam sa merg la Tiruvannamalai numai în week-enduri si vacante, si fiecare vizita era revitalizanta. Am fost acolo în timpul unei operatii pe care Baghavan a trebuit sa o suporte si am primit darshan imediat dupa aceasta, iar gratia cu care m-a primit mi-a înmuiat inima si m-a facut sa simt remuscari, dându-mi seama ce recompensa mare primeam pentru un efort asa de mic. Am fost acolo în acea noapte de aprilie însemnata de soarta

mortii corpului si am simtit un calm în spatele durerii, minunându-ma de taria pe care Bhagavan ne-a insuflat-o ca sa putem suporta pierderea. Treptat, treptat, unul dupa altul am început sa descoperim ca Bhagavan nu a plecat nicaieri si ca, asa cum a promis, e înca aici.

Din acea zi prezenta lui în inima mea a devenit mai vitala, revarsarea Gratiei sale mult mai abundenta, suportul sau mult mai puternic.

De atunci am mai fost la Tiruvannamalai si, de asemenea, Gratia care emana din mormântul sau este Gratia lui Ramana cel Viu.

În decursul anilor care au trecut nu am simtit nici o chemare de a scrie despre Bhagavan. Dupa moartea corpului si reasigurarea "Eu nu plec nicaieri; Eu sunt aici; unde as putea sa plec?", am avut un vis în care m-a chemat la el, si în care îngenunchiam înaintea sofalei sale. si-a pus mâinile pe capul meu în semn de binecuvântare. Dupa aceasta am simtit un impuls de a scrie despre Bhagavan, si în special sa explic accesibilitatea caii de Investigare a Sinelui pe care el a predat-o.

ADVAITA VEDANTA -*PRINCIPII*

Brahman – Principiul Absolut

Conform Advaitei există doar o singură Realitate Absolută (sau Adevăr Absolut). Aceasta este denumita Brahman, Nirguna Brahman (Brahman fără atribute), sau Sinele Absolut, şi este lipsită de atribute, caracteristici şi calităţi. Brahman este descris în scrierile Upanishad ca fiind “Unul, fără un al doilea” şi din acest motiv este considerat singurul principiu ontologic acceptat de Advaita Vedanta.

Adi Shankara îl identifică pe Brahman cu conştiinţa sau existenţa pura, care nu poate fi concepută sau imaginată şi care nu este supusă spaţiului, timpului şi cauzalităţii.

Un alt lucru important legat de Brahman este acela că lui nu i se pot adresa rugăciuni şi nici nu se poate dialoga cu el în vreun fel datorită naturii sale absolute şi impersonale.

Maya – Principiul ireal

În viziunea Advaitei, Maya (puterea generatoare de iluzie) este acel principiu ce face ca Brahman, Realitatea unică şi indivizibilă, să pară divizat şi transformat în nenumărate fiinţe şi obiecte. În sens

principal Maya este acea putere generatoare de iluzie (numită Maya cauza) care creează universul, iar în sens secundar ea este universul însuşi (numită Maya efectul). Când acest principiu operează la nivel cosmic se numeşte Maya iar atunci când operează la nivelul individului se numeşte Avidya (ignoranţă).

Deşi acest principiu numit Maya sau Avidya este acceptat de Advaita Vedanta el nu este unul real ci unul iluzoriu. Mai bine spus el nu este un principiu ontologic ci doar unul epistemologic.

Ishvara – Principiul personal sau Dumnezeu

Advaita îl defineşte pe Ishvara ca fiind Saguna Brahman (Brahman cu atribute) sau principiul personal suprem. Ishvara nu este altceva decât Brahman, Absolutul, limitat de către Maya. Astfel Ishvara devine creatorul (zeul Brahma), susţinătorul (zeul Vishnu) şi distrugătorul (Shiva) întregului univers. Ishvara, numit şi Dumnezeu, este etern, omniprezent, omniscient, cel ce controlează principiul Maya şi principiul Karmei.

Ishvara fiind un principiu personal (posesor de calităţi şi atribute) diferă de Brahman şi prin faptul că lui i se pot adresa rugăciuni.

Paramarthika, Pratibhashika, Vyavaharika – Trei nivele ale Realităţii

Deşi realitatea este una singura şi non-duală, Advaita admite temporar, de dragul şi în scopul instruirii aspirantului, trei nivele ale Adevărului sau ale Realităţii.

Realitatea Absolută (Paramarthika-Satya) este realitatea ultimă, adică Brahman, Absolutul non-dual, considerat singura realitate existentă.

Realitatea Iluzorie (Pratibhashika-Satya) este realitatea aparentă, aceea care este de natura visului, iluziei, imaginaţiei sau mirajului.

Realitatea Empirică (Pratibhashika-Satya) este realitatea lumii fenomenale, aceea care este palpabilă, grosieră şi experimentată în starea de veghe.

ADVAITA VEDANTA -*SCOP ŞI METODĂ*

Scopul Advaitei

Cunoaşterea (jnana) de sine este cea mai reală şi mai elevată realizare pe care un căutător spiritual o poate atinge. Cunoaşterea identităţii sale cu Brahman conduce individul automat la eliberarea

(moksha) de ciclul naşterii, morţii şi renaşterii. Acest lucru este posibil datorita îndepărtării definitive a ignoranţei (avidya) şi a identificării finale cu Brahman sau Absolutul. În filosofia Advaita, cunoaşterea de sine, cunoaşterea lui Brahman, identificarea cu Brahman, realizarea de sine şi eliberarea sunt termeni sinonimi ce indica acelaşi lucru.

Marile Afirmaţii

Cele mai directe şi valoroase învăţături ale Advaitei se găsesc în textele Upanishad şi sunt încapsulate sub forma a patru mari afirmaţii (mahavakya). Acestea sunt formulări pur non-dualiste ce identifică sufletul individual (jiva) sau conştiinţa limitată cu Brahman, Absolutul sau Conştiinţa Absoluta.

Cele patru mari afirmaţii (mahavakya) sunt:

(1) Aham Brahmasmi ~ „Eu sunt Brahman"

Aceasta se află în Yajur Veda, Brihadaranyaka Upanishad, I.4.10 şi declară identitatea absolută dintre sufletul individual (jiva) şi Brahman în modul cel mai direct.

(2) Ayam Atma Brahma ~ „Acest Atman (Sine) este Brahman"

Aceasta se află în Atharva Veda, Mandukya Upanishad, 2 şi declară tot identitatea dintre Atman (Sinele) şi Brahman (Absolutul) dar într-un mod mai obiectiv.

(3) Tat Tvam Asi ~ „Acela eşti tu"

Aceasta se află în Sama Veda, Chandogya Upanishad, VI.8.7 şi declară că Brahman – numit în acest caz Acela (tat) – este absolut identic cu tine (tvam).

(4) Prajnanam Brahma ~ „Conştiinţa este Brahman".

Aceasta se află în Rig Veda, Aitareya Upanishad, V.3 şi declară identitatea dintre conştiinţa (prajnanam) individuală şi universală cu Brahman.

Metoda Advaitei

Pentru a urma metoda Advaitei aspirantului i se cere să se apropie de un învăţător spiritual (guru) care este ferm stabilit în Brahman şi bun cunoscător al textelor sacre ale Vedantei. Căutătorul spiritual învaţă de la acesta adevărul non-dual exprimat de cele patru mari mantre sau mari afirmaţii (mahavakya), trecând prin următoarele trei etape:

(1) Shravana (aflarea adevărului)

(2) Manana (reflecţia asupra adevărului)

(3) Nididhyasana (meditaţia profunda asupra adevărului sau contemplaţia).
După ce trece cu succes prin cele trei etape aspirantul şcolii Advaita atinge realizarea finală, cunoscută ca identificarea ultimă a sufletului individual cu Brahman (*Jiva-Brahma Aikya*) sau topirea totală în Brahman (*Brahma Nirvana*).

Idealismul metafizic vedantin consideră că lumea există ca experienţă fenomenală care ia naştere în conştiinţă. Aşadar, cauza existenţei lumii fenomenale se găseşte undeva, la nivelul conştiinţei. Cauza ce a făcut ca iluzia să treacă de la non-existenţă la existenţă este inaccesibilă minţii stabilite în fenomenal. O eventuală explicaţie a naşterii lumii fenomenale ar trebui formulată în termeni cu conotaţie fenomenală (termenii cu care operează mintea) şi astfel explicaţia ar fi circulară. Cauza existenţei lumii fenomenale nu poate fi tot un fenomen şi astfel mintea este neputincioasă în a surprinde această cauză. Brahman singur a preexistat Universului fenomenal şi astfel doar înţelegerea lui Brahman poate conduce la comprehensiunea genezei fenomenalului.
Răspunsul la întrebarea ,,De ce există Universul?” nu poate fi găsit pe calea raţiunii, elucidarea existenţei fiind principial imposibilă pentru cel situat în cadrele lumii fenomenale.
Ă□ntreaga manifestare fenomenală nu este decât o transformare iluzorie a naturii lui Brahman. Principiul Brahman aeste descris deseori prin anumite aspecte superficiale: ,,existenţă(sat)”, ,,conştiinţă(cit)”, ,,beatitudine (ananda)”.
Brahman constituie principiul universal, punctul final al oricărei reducţii ontologice. Astfel se explică faptul că Brahman, în ciuda unicităţii şi non-diferenţierii sale absolute este descris ca fiind ori existenţa ori conştiinţa ori beatitudinea. Toate acestea constituie deopotrivă natura unică şi indivizibiă a lui Brahman, cel spre care converg toate

reducţiile, atâta doar că Brahman este considerat ca fiind ori conştiinţă, ori existenţă în funcţie de tipul de entităţi prin a căror reducţie Brahman este descoperit.
Atunci când conţinuturile cognitive constituie obiectul reducţiei, Brahman este revelat minţii umane drept conştiinţă (cit), întrucât toate ideaţiile au drept fundament, drept punct de convergenţă, conştiinţa. A afirma că Brahman este conştiinţă nseamnă a susţine că Brahman este ceea ce se află în spatele oricărei manifestări ideatice, că Brahman este fundamentul ultim al oricărei discriminări conceptuale. Brahman, în calitatea sa de conştiinţă absolută, este cel în care sunt stabilite, fundamentate toate ideaţiile, este substratul şi subiectul experimentator al tuturor reprezentărilor.
Definirea lui Brahman ca ,,existenţă (sat)” sugerează faptul că substratul fiinţial, ceea ce există în mod autonom în orişice entitate este Brahman. Tot ce este obiectiv, autonom într-un fenomen este Brahman şi prin asta Brahman se identifică cu totalitatea existenţei.
Prin urmare definirea lui Brahman ca existenţă şi conştiinţă semnifică identitatea cu Brahman, atât a subiectului cunoaşterii (deoarece Brahman este existenţa) cât şi a obiectului cunoaşterii (deoarece Brahman este conştiinţa). Brahman ca existenţă şi conştiinţă acoperă întregul registru al subiectului şi al obiectului experienţei, altfel spus, prin atribuirea acestor două predicate lui Brahman, se realizează identificarea lui Brahman cu tot ceea ce există, atât sub formă principială, cât şi sub formă manifestată.
Aşadar privit din perspectiva metafizicii, Brahman este existenţa şi conştiinţa şi prin aceasta reprezintă totalitatea. Din perspectivă existenţială, axiologică, Brahman apare ca fiind beatitudine (ananda), adică punctul înspre care converg toate acţiunile, întreaga activitate a unei fiinţe umane. Starea alterată, ocultată de ignoranţă, a fiinţei umane se relevă acesteia prin intermediul suferinţei, suferinţa fiind cea care propulsează demersurile de reîntoarcere la Brahman. A-l identifica pe Brahman cu beatitudinea înseamnă a-i afirma perfecţiunea, suficienţa de sine inalterabilă. Brahman, ca

beatitudine, reprezintă punctul de convergenţă al tuturor activităţilor, sensul dinamicii universale. Ă□ntreaga dinamică a Universului vizează reîntoarcerea la Brahman (la beatitudine). Ă□n calitatea sa de creator, Brahman constituie originea Universului ce generează suferinţă, iar în calitate de beatitudine, Brahman reprezintă sfârşitul acestuia, locul în care are loc disoluţia finală a fenomenelor. Ă□ntregul univers ia naştere din Brahman şi tot Brahman este cel spre care se îndreaptă totul. Ă□n calitate de existenţă şi conştiinţă, Brahman îşi justifică identitatea sa cu întregul Univers; în calitate de beatitudine, Brahman constituie nu doar totalitatea Universului ci, deopotrivă, direcţia, sensul transformării acestui întreg. Cele trei moduri diferite de definire a lui Brahman (existenţă, conştiinţă, beatitudine) nu alterează cu nimic monismul absolut al Vedantei. Totul este Brahman, totul se transformă înspre Brahman – astfel poate fi rezumată descrierea lui Brahman ca existenţă, conştiinţă şi beatitudine.

Modalitatea primară, iniţială de manifestare a iluzoriului fenomenal o constituie corpul cauzal (sau corespondentele sale, învelişul ce constă din beatitudine şi experienţa stării de somn profund). La acest nivel al ontogenezei este vorba mai degrabă despre premisa existenţei fenomenale decât despre fenomenalul însuşi. Iluzia primară există ca necunoaştere a lui Brahman; experienţa acestei iluzii constă în faptul că Brahman nu are conştiinţă de sine fără ca această lipsă a conştiinţei auto-reflexive să fie însoţită de perceperea unei realităţi pozitive.

La acest nivel fenomenalul axistă în mod potenţial, lipsit de orice determinaţie concretă. Iluzia originară nu poate fi descrisă tocmai datorită acestei non-determinaţii care face ca ea să nu poată fi circumscrisă vreunui concept.

Modul de manifestare a iluziei se referă la două capacităţi pe care le posedă ignoranţa: capacitatea de învăluire şi

capacitatea de proiecţie sau de dispersie. Capacitatea de învăluire face ca cel ce experimentează ignoranţa iluzorie să-şi piardă conştiinţa de sine şi, cum Brahman reprezintă subiectul experimentator, datorită capacităţii de învăluire pe care o posedă ignoranţa, Brahman îşi pierde auto-reflexivitatea (cunoaşterea absolută).
Capacitatea de proiecţie face ca, în locul cunoaşterii absolute pierdute prin puterea învăluirii, să se substituie Universul iluzoriu. Aşadar, geneza Universului manifestat poate fi redusă la acţiunea acestor două capacităţi ale ignoranţei. La nivelul ignoranţei primare doar prima capacitate, cea de învăluire, este activă, ignoranţa primară constituind doar pierderea auto-reflexivităţii lui Brahman. Iluzia primară constituie astfel punctul de contact dintre Brahman şi multiplicitatea fenomenală, constituie totodată conştiinţa lui Brahman într-o formă ocultată cât şi germenii multiplicităţii manifestate.
Conform Vedantei această formă a iluziei este eternă, spre deosebire de manifestările ei determinate. Disoluţia finală a unui ciclu al existenţei nu constituie distrugerea iluziei ci doar reducerea ei de la o formă de manifestare multiplă la forma ei primară, non-diferenţiată. Eternitatea iluziei face ca fiecărei disoluţii universale să îi succeadă manifestarea unui noi Univers, naşterea unui nou ciclu cosmic. Dar deşi iluzia este eternă ea nu este principială. Atât Brahman cât şi iluzia sunt eterne însă aceasta nu înseamnă că amândouă sunt deopotrivă independente, autonome din punct de vedere ontologic. Doar Brahman există prin sine, iluzia fiind o manifestare stabilită în Brahman, sub raportul existenţei sale. Obiectiv este doar Brahman, Universul iluzoriu constituind doar o experienţă avându-l pe Brahman drept subiect şi, prin asta, el devine o existenţă subiectivă, relativă la altceva decât la el însuşi. Eternitatea lui Brahman şi a Universului iluzoriu nu semnifică altceva decât coextensivitatea lor temporală fără ca aceasta să implice şi coparticiparea la funcţia de principiu. Relaţia este între iluzie şi timp şi nu între iluzie şi principiu, iluzia fiind o manifestare

a principiului.

Ă□n Vedanta omul este descris ca fiind Brahman ocultat în mod succesiv de un anumit număr de învelişuri fenomenale. Primul dintre acestea este ignoranţa pură, constituind învelişul ce constă din beatitudine al Sinelui. La acest nivel Brahman ncă nu ajunge să se individualizeze într-o multitudine de fiinţe, aici Brahman, învăluit de forma primară a ignoranţei există într-o ipostază unică. Experimentarea acestui înveliş are loc în timpul stării de somn profund (fără vise), atunci când toate fiinţele au parte de experienţa unică şi nediferenţiată a beatitudinii. Abia odată cu asumarea unui corp subtil Brahman dobândeşte individualitate şi implicit multiplicitate. Corpul subtil reprezintă primul nivel al individualizării principiului, primul nivel la care Brahman ia forma iluzorie a unor entităţi individuale. Corpul subtil este constituit din ideaţie pură, din reprezentări fenomenale ce iau naştere în conştiinţa care experimentează. Visul constituie experimentare, în mod exclusiv, a corpurilor subtile, reproduce experienţa stării de veghe (experienţa corpurilor grosiere).
Ă□ndepărtarea de principiu şi apariţia individualităţii umane iluzorii se produce astfel: experienţa corpului cauzal, experienţa corpului subtil şi experienţa corpului grosier.

Corpul cauzal reprezintă forma primară a Universului fenomenal. Ă□n acest stadiu ontologic Universul nemanifestat există într-un mod virtual, potenţial, determinaţiile sale concrete nefăcându-şi încă apariţie. Aceasta deoarece corpul cauzal reprezintă ignoranţa în forma sa primordială, lipsită de determinaţii. La nivelul corpului cauzal ignoranţa constituie doar necunoaşterea de către Brahman a propriei sale naturi dar nu şi suprapunerea unei anumite iluzii deterinate, a unui anumit fenomen determinat peste conştiinţa afectată de pierderea auto-reflexivităţii. Este vorba despre o ignoranţă în forma sa originară, care, la acest nivel, are doar sensul de necunoaştere a lui Brahman nu şi

pe acela de percepţie a iluziei fenomenelor. De aceea se spune despre corpul cauzal că e lipsit de determinaţii şi de nedescris.

Corpul subtil este constituit din 3 învelişuri:
- învelişul ce constă din cunoaştere
- învelişul ce constă din minte
- învelişul ce constă din suflu

La nivelul învelişului ce constă din cunoaştere iau naştere ideaţiile, ca reprezentări obiective, cărora nu li se atribuie conotaţii valorice. Ă□nvelişul ce constă din minte are funcţie decizională, adică efectuează dicriminări valorice între conţinuturile ideatice ce au luat naştere la nivelul învelişului precedent. Voinţa şi direcţionările ei concrete ţin de structurile acestui înveliş, la nivelul acestuia luând naştere decizia practică. Ă□nvelişul ce constă din suflu este ultima componentă a corpului subtil şi face legătura dintre acesta şi cel grosier. Ă□nvelişul ce constă din suflu este constituit din 5 sufluri vitale şi din 5 facultăţi ale acţiunii, funcţia acestui înveliş este aceea de exteriorizare a voliţiilor apărute la nivelul corpului subtil, de manifestare a acestora la nivelul corpului grosier.

Corpul grosier datorită caracterului inconştient este caracterizat de componenta Tamas (inerţie) a fenomenalului. Ă□ntre corpurile subtile experimentate de conştiinţă şi corpurile grosiere există o legătură de condiţionare: experienţa grosieră determină conţinutul experienţei subtile. Adică materialul senzorial determină şi precede totalitatea reprezentărilor psihice. Reprezentările născute în conştiinţa umană limitată provin de undeva din exteriorul ei (,,obiecte”), abia după ce conştiinţa şi le-a însuşit prin intermediul facultăţilor senzoriale, aceste reprezentări devin corpuri subtile stabilite în conştiinţă. Deşi experienţa subtilă, din punct de vedere principial, este mai apropiată de Brahman şi astfel este supraordonată ontologic experienţei grosiere, totuşi la nivelul fiinţei umane, conţinuturile experienţei subtile sunt determinate de cele ale experienţei grosiere.

Corpul subtil are 17 părţi:
- intelectul (buddhi)
- mintea (manas)
- 5 facultăţi ale cunoaşterii (jnanendriya)
- 5 facultăţi ale acţiunii (karmendriya)
- 5 sufluri (prana)

Intelectul şi mintea (buddhi + manas) laolaltă saunt desemnate drept ,,organul intern” (antahkarana).
Componentele organului intern sunt desemnate în sanskrită prin: ,,manas”, ,,buddhi”, ,,ahamkara” şi ,,citta”.
,,Manas” derivă din ,,man” – a gândi, a delibera
,,buddhi” derivă derivă din ,,budh” - ,,a cunoaşte”, ,,a şti”.
Pentru rigurozitate ,,manas” are sens aici de ,,facultatea de deliberare” şi nu de minte dar se va folosi în continuare ,,minte" cu sensul de ,,facultatea de deliberare”, la fel şi pentru ,,buddhi" - intelect cu sens de ,,facultatea de decizie cognitivă”
,,Buddhi” traducerea exactă este ,,facultatea de decizie cognitivă” şi nu intelect.
,,Ahamkara” înseamnă ,,simţul egoului” (mai exact: ceea ce creează egoul/senzaţia de eu”).
,,Citta” e foarte greu de tradus din sanskrită – aici se adoptă sensul de ,,memorie” – pentru că instanţa psihică numită în sanskrită ,,citta” areroluri apropiate de ceea ce se înţelege de obicei prin memorie.
Intelectul (buddhi) are rolul de a unifica cele 5 tipuri ale experienţei fenomenale dobândite prin fiecare dintre cee 5 facultăţi ale cunoaşterii într-un singur tablou unitar al experienţei. Cele 5 facultăţi cognitive laolaltă cu intelectul constituie învelişul ce constă din cunoaştere. La nivelul acestui înveliş se constituie cunoaşterea fenomenală. Funcţia specifică a intelectului este decizia adică subsumarea impresiilor senzoriale unor concepte specifice. Facultăţile senzoriale sunt responsabile de producerea reprezentărilor fenomenale, intelectul fiind cel ce decide identitatea conceptuală a unui anumit dat senzorial. Decizia intelectului este cea care face ca un anumit material senzorial să capete

o anumită identitate, o anumită denumire. Intelectul nu e responsabil doar de geneza cunoaşterii fenomenale ci, deopotrivă de păstrarea ei. Aceasta se realizează prin intermediul facultăţii memoriei (citta), care reprezintă o parte constitutivă a intelectului.
A doua componentă a corpului subtil este mintea (manas) iar rolul ei, conform Vedantei este acela de a prelucra, de a manevra datele senzoriale. Rolul activ al minţii poate fi rezumat prin expunerea celor 2 componente majore ale domeniului său de activitate: presupunerile şi dubiile. Mintea se înfăţişează materialului senzorial într-un mod activ, încercând determinarea încadrării conceptuale a datelor senzoriale. Mintea include simţul egoului (ahamkara) adică acea instanţă a organului intern care este responsabilă de apariţia iluzorie a egoului discriminatoriu. Simţul egoului face ca întregii activităţi a organului intern să-i fie asociată ideea de ego ca subiect particular al acţiunii. Ideea de eu dă naştere discriminării dintre eu şi non-eu, dă naştere astfel unui eu limitat care va face posibilă apariţia suferinţei. Mintea împreună cu facultăţile senzoriale constituie învelişul ce constă din minte.
Ultima componentă a corpului subtil ,,învelişul ce constă din suflu” este constituită din facultăţile de acţiune cărora li se alătură suflurile. Conform Vedantei suflurile vitale constituie deopotrivă actualizări ale unor dorinţe, mai exact, actualizări ale dorinţei inconştiente de a trăi. Funcţia vegetativă a suflurilor vitale este subordonată acestei dorinţe primare către conservarea vieţii.

ADVAITA VEDANTA
ADVAITA - A+DVAITA=nu+doi
VEDANTA - sfârşitul Vedelor: Ved+Anta=Veda+Sfârşit
Cu alte cuvinte Advaita Vedanta constituie o sistematizare a concepţiilor metafizice monist-idealiste prefigurate în Vede şi consacrate odată cu Upanişadele. Ideea fundamentală a doctrinei este cea a monismului absolut, a identităţii a tot ceea ce există: fiinţa umană este identică cu întregul Univers, multiplicitatea fiind doar o manifestare iluzorie a principiului

Brahman.
Este vorba deci despre NON-DUALITATE sau MONISM..
Reprezentant de marcă al gândirii ADVAITA VEDANTA este Sankara Acarya un titan al gândirii (şi nu numai) al tuturor timpurilor care a trăit doar vreo 32 de ani.. alţi reprezentanţi de marcă: Gaudapada, Sadananda.

Cele 5 facultăţi ale cunoaşterii (jnanendriya) sunt: Auzul, tactul, vederea, gustul şi mirosul.
Aici cuvântul jnanendriya nu desemnează un anumit segment al trupului uman care are rol în producerea unui anumit tip de senzaţii (de ex. Ochiul) ci o capacitate a conştiinţei umane de a primi un anumit tip de senzaţii (de ex. Văzul).
Facultăţile de cunoaştere ţin de corpul subtil deci sunt instanţe psihice pe când organele aferente acestor facultăţi sunt componente ale corpului grosier.

Cele 5 facultăţi de acţiune (karmendriya) sunt: Vocea, mâinile, picioarele, anusul şi organul genital.
Facultăţile de acţiune nu sunt totuna cu organele de acţiune, organe prin intermediul cărora ele îşi exercită activitatea.
Facultăţile de acţiune sunt capacităţi psihice şi reprezintă capacitatea psihicului unui individ de a provoca un tip de acţiune şi astfel ele constituie componente ale corpului subtil.
Aici s-a preferat traducerea ,,voce” în loc de ,,vorbire”, ,,mâini” în loc de ,,manipulare”, ,,picioare” în loc de ,,locomoţie”, ,,anus” în loc de ,,excreţie” şi ,,organ genital” în loc de ,,excreţie” adică s-a optat pentru denumirile organelor de acţiune ca nume pentru facultăţile de acţiune din cauza caracterului oarecum universal al redării în diferite limbi moderne a denumirii facultăţilor de acţiune prin intermediul numelor organelor de acţiune corespunzătoare.

Suflurile
Suflurile sunt acele forţe care operează în corpul uman în vederea menţinerii vieţii şi anume: respiraţia, digestia, asimilarea, etc.

Cele 5 sufluri sunt: **Prana, Apana, Vyana, Udana, Samana.**
Prana este caracterizat de mişcarea ascendentă şi este stabilit în locul din vârful nasului.
Apana este caracterizat de mişcarea descendentă şi este stabilit în anus şi în celelalte locuri.
Vyana este cel ce se mişcă peste tot şi este stabilit în întregul corp.
Udana este stabilit în gât, este caracterizat de mişcarea ascendentă şi este cel care face suflurile să părăsească corpul.
Samana este aşezat în mijlocul corpului şi este cel ce efectuează asimilarea hranei mâncate sau băute şi a celorlalte.
Unii afirmă că există şi alte 5 sufluri: Naga, Kurma, Krkala, Devadatta, Dhananjaya.
Naga produce vomitatul.
Kurma produce deschiderea ochilor.
Krkala produce strănutul.
Devadatta produce căscatul.
Dhananjaya produce hrănirea.
Deoarece aceste ultime 5 sufluri ar exista cuprinse în Prana şi în celelalte, unii spun că Prana şi celelalte sufluri ar fi doar 5.
Acestea 5, începând cu Prana iau naştere din amestecul produs din componenta carcaterizată de Rajas a eterului (akasa) şi a celorlalte.
Rajas este tendinţa către acţiune, către transformarea determinată de voinţă. Suflurile constituie forme ale ignoranţei caracterizate de Rajas, ele nefiind altceva decât moduri sub care se manifestă voinţa. Este vorba despre voinaţ de a trăi, manifestată inconştient sub forma funcţiilor vegetative deţinute de sufluri în plan somatic. Aşadar suflurile vitale constituie o actualizare inconştientă a dorinţei de a trăi – dorinţă considerată drept forma originară a perturbaţiilor (klesa) ce afectează calmul conştiinţei.

Cele 3 tendinţe (guna)
Iluzoriul fenomenal se înfăţişează conştiinţei umane sub 3

aspecte principale:
- acela de ideaţie – sattva
- de voliţie – rajas
- de materialitate inertă – tamas
Exceptând învelişul primar al existenţei fenomenale (învelişul ce constă din beatitudine – corpul cauzal) care în virtutea non-determinaţiei şi unicităţii sale absolute nu este supus nici unei diviziuni, toate celelalte forme ale manifestării fenomenale există sub unul dintre aceste aspecte. Astfel cele 3 guna (calităţi, tendinţe ale fenomenalului) acoperă integral domeniul manifestării fenomenale.

Sattva constituie fenomenalul ce se înfăţişează ca ideaţie, ca reprezentare născută în conştiinţă. Fenomenalul manifestat sub aspect Sattva constituie forma cea mai puţin evoluată a Universului (considerându-l pe Brahman drept punct de origine al evoluţiei ontologice) şi astfel reprezintă forma cea mai benefică sub care se manifestă Universul, înţeles ca nefiind altceva decât ideaţie. Ă□n cadrul demersului de reducţie ontologică care vizează reducerea fenomenalului la Brahman, înţelegerea Universului ca ideaţie constituie penultima etapă, cea care precede disoluţia manifestării fenomenale în Brahman. Deci din perspectiva fenomenală comprehensiunea Universului ca fiind de natură Sattvică constituie cea mai înaltă treaptă a înţelegerii ontologice. De aceea percepţia Universului trebuie realizată cu preponderenţă sub aspect sattvic.
Beatitudinea este sentimentul ce însoţeşte experienţa Sattvică a Universului. Contemplarea pasivă şi non-implicarea, sub aspect existenţial, în manifestare sunt procesele ce caracterizează experienţa de tip Sattva, iar aceste procese nu pot genera suferinţă deoarece nu presupun conflict, activitate, effort ci constituie doar o implicare pasivă, receptivă, indiferentă în Universul fenomenal.

Rajas constituie aspectul volitiv, energetic, activ al experienţei fenomenale. Sub aspect Rajas, experienţa se

arată ca activitate, ca efort direcţionat în vederea actualizării dorinţelor. Rajas reprezintă componenta pasională, volitivă a experienţei. Experimentarea Universului sub aspectele sale de tip Rajas încetează a mai constitui o contemplare pasivă ci devine un act de implicare existenţială. Ă□n domeniul Universului sunt trasate discriminări valorice şi pe baza acestora se încearcă transformarea experienţei. Rajas constiuie astfel latura activă a experienţei, latura caracterizată de pasiune, dorinţă, discriminare valorică. Sentimentul ce însoţeşte experienţa de tip Rajas este durerea, insatisfacţia, frustrarea. De fapt, tocmai sentimentul de insatisfacţie constituie determinantul acţiunii care, în cazul împăcării desăvârşite de sine, nu s-ar mai produce. Universul ca descoperire, ca reprezentare ţine de Sattva pe când lumea ca domeniu de exercitare a propriei voinţe este caracterizată de Rajas.

Tamas caracterizează experienţa inertă, incontrolabilă, ceea ce, se numeşte în limbaj comun ,,materie”, ceea ce este lipsit de conştiinţă. Fenomenalul caracterizat de Tamas este ceea ce, în experienţa comună, apare drept obiect exterior conştiinţei, drept o entitate diferită de conştiinţă sub aspectul naturii sale. Aceste obiecte exterioare ae experienţei comune au drept principale caracteristici independenţa şi distincţia lor în raport cu conştiinţa.
Ă□n rezumat Sattva constituie experimentarea unor efecte ale conştiinţei, efecte asupra cărora conştiinţa este suverană prin faptul că ea este cea care le dă naştere. Rajas constituie lupta conştiinţei cu o experienţă care se lasă doar în parte transformată de conştiinţă, constituie conştiinţa care depune eforturi pentru a deveni suverană în raport cu experienţa. Tamas constituie acel tip de experienţă ce nu se lasă transformată sau influenţată în vreun fel de conştiinţă. Experienţa caracterizată de Tamas nu poate fi stăpânită de conştiinţă, ea există în afara sferei de influenţă a acelei conştiinţe umane limitate care constituie subiectul ce o experimentează.

Combinaţiile unice dintre cele 3 gune (tendinţe) şi cele 5 elemente în diferiţi gradienţi dau naştere tuturor tipologiilor manifestării fenomenalului..

1. fiinţa şi non-fiinţa sunt 2 concepte ce nu se pot aplica principiului Brahman.
,,Numenul nu are nimic de-a face cu prezenţa şi absenţa; el există, prin sine însuşi, ca pură subiectivitate."
2.
,,De vreme ce zici ca iluzia ce determina corpul cauzal este eterna, inseamna ca Brahman nu poate fi niciodata experimentat ca si constiinta autoreflexiva ci doar ca beatitudine?"
----
vezi exemplul cu pădurea pe care l-am dat mai sus.. Brahman este dincolo de Conştiinţă, nu există experimentare şi cineva să experimenteze ,,tărâmul" lui Brahman.. totalitatea corpurilor cauzale ale fenomenalităţii constituie Isvara sau oarecum echivalentul lui Dzeu din religiile teiste.. Brahman este dincolo de corpul cauzal.. nu se poate vorbi de o experimentare în sensul cunoscut de noi.. odată ajuns pe ,,tărâmul" lui Brahman nu mai există conştiinţă de sine.. el este sursa Conştiinţei.. deşi am spus că Brahman este fără atribute şi calităţi asta trebuie înţeles că în Brahman Sat-Cit-Ananda se reunesc, nu sunt separate.. dpdv dualist la Brahman se poate face referire ori prin Sat ori prin Cit ori prin Ananda dar dpdv absolut nu se poate spune nimic de acest gen..

Sat (Fiinţă), Cit(Conştiinţă) şi Ananda(Beatitudine) sunt cele 3 atribute (ale Absolutului), dar ele nu trebuie privite ca fiind separate, **chiar şi în ansamblul lor ele nu îl afectează pe Brahman..**
Sensul real al celor 3 atribute nu este altul decât BEATITUDINE dar nu ,,beatitudinea" similară ,,bucuriei" sau ,,fericirii" ci abolirea absolută a suferinţei atât în aspect pozitiv cât şi negativ.

Dacă vorbim dpdv relativ expresia ,,sat-cit-ananda" poate fi conceptualizată astfel: Sat este nirguna-Brahman (fără-de-formă) şi Cit este Maya, iar combinaţia în manifestare rezultată este Ananda. Ă□n Sat (conştiinţa-în-repaus) apare spontan Cit, mişcarea (eu sunt) şi conştiinţa devenind astfel manifestate, iar din întâlnirea celor două (nemanifestatul Sat şi manifestatul Cit nefiind în realitate separate), în realizarea unităţii dintre dualitatea aparentă şi non-dualitatea esenţială, rezultă Ananda sau ,,beatitudinea".

Prin afirmaţia Sat-Cit-Ananda nu se încearcă descrierea exactă şi precisă a Absolutului (care este mai presus de orice concepere şi percepţie), ci doar se indică absenţa a ceea ce este asociat cu încătuşarea din viaţa lumească: Asat (neadevărul), respectiv subiectul supus suferinţei, nepercepţiei şi distrugerii.

Conceptul Sat-Cit-Ananda nu a fost creat pentru a descrie natura noastră reală ci doar pentru a indica spre Acela care este subiect pur - **el fiind complet neatins de conceptualitate sau afectivitate**. Termenii sat-cit-ananda îndeplinindu-şi menirea de a-i arăta fiinţei conştiente natura ei, se retrag şi se anihilează reciproc..
Absolutul fiind subiectul tuturor obiectelor nu poate fi considerat obiect, nu poate fi perceput, fiind observatorul a toate, nu are cum să se observe pe sine. Absolutul este ceea ce rămâne după evaporarea condiţionării impuse de obiectivare..

Am mai spus numenul este şi imanent şi transcendent fenomenalului..
Reţine că sunt 2 moduri de a vorbi din perspectivă absolută şi din perspectivă relativă..
Iată-te vorbind despre NIMIC.. poţi vorbi despre nimic doar din perspectivă relativă.. Minţii îi apare ca neant, vid dar de fapt este potenţialitate totală.. în ea triada cunoscător-cunoaştere-obiect a cunoaşterii sunt una..
,,Nu ştiu nimic. ştiu că nu ştiu nimic." - deşi par diferite

amândouă afirmaţiile implică un cunoscător.. care ia naştere în mintea divizată.. mintea nu poate funcţiona fără dihotomizare..
Bonobo trebuie să înţelegi că non-dualismul este substratul comun la budism, daoism, zen, sufism şi altele dar nu e nimic din toate astea.. dacă vrei să vorbim despre buddhism mai trebuie un thread separat..

Revenind:
Numenul atemporal este potenţialitatea, actualitatea din care şi în care se manifestă universul temporal. Atemporalitatea este subiectivitatea a cărei obiectivare este temporală. Subiectivitatea atemporală este incomprehensibilă, comprehensiunea fiind limitată la universul obiectiv manifestat temporal, nu este posibilă decât în dualitatea subiect-obiect. Când dualitatea conceptuală este dizolvată în universul non-conceptual care suntem cu toţii, ca ,,Eu" (nu ca ,,eu" - ego), acolo nu mai există nici cunoaştere şi nici cuoscător ci numai PLINĂ☐TATEA PLENITUDINII POTENĂ☐IALE.

Cum ar putea ceva sau cineva să cunoască acel numen, care transcende chiar ideea de a se cunoaşte pe sine?

Conştiinţa pură necondiţionată este transcendentă. Conştiinţa-în-repaus nu se poate conceptualiza pe sine. Doar în mişcare când întregul se divide în dualitatea conceptuală, pot apărea cunoaşterea ,,eu sunt" şi manifestarea fenomenală care operează prin intermediul variatelor contrarii interdependente.
Ceea-ce-suntem este Atemporalul; ceea ce credem că suntem este temporalul.
Noţiunea de numen ca ,,nici existent şi nici non-existent" există doar în contextul conceptualităţii. Dar, din punctul de vedere al minţii nescindate în dualism, care a ABSORBIT atât prezenţa cât şi absenţa, absenţa fenomenală totală rezultată este prezenţa numenală totală. Când este transcens mecanismul obiectivării,

tot ce există este plenitudinea potenţială.
Absenţa fenomenală totală şi prezenţa numenală totală sunt una şi aceeaşi când presupusa entitate (,,eul"), care obiectivează opuşii interdependenţi, este ABSORBITĂ□ în mintea-întreagă.
Ceea ce trebuie înţeles prin afirmaţia ,,Acela" nu este nici existent şi nici non-existent este faptul că singura sa realitate este aceea a plenitudinii totale, a potenţialului absolut în care s-au negat, s-au anihilat reciproc pozitivul şi negativul, subiectul şi obiectul şi toate perechile de contrarii lăsând în urma lor un VID FENOMENAL - care nu este altceva decât ABSOLUTUL..
shapeshifter

Fenomenal, ceea-ce-suntem este conştiinţă, simţul de a fi prezenţi, energia animatoare care permite simţurilor să funcţioneze. Altfel spus, realitatea noastră fenomenală este PREZENĂ□A (conştiinţa animatoare) – prezenţă, când suntem conştienţi şi absenţă, când suntem inconştienţi (în somnul profund). Cum ar putea această PREZENĂ□Ă□ să fie încătuşată sau eliberată? Neînţelegerea, necunoaşterea naturii noastre adevărate apare deoarece gândim mereu în termeni de cunoscători şi obiecte cunoascute, în timp ce toate acestea sunt simple aparenţe, iar ceea-ce-suntem cu adevărat este însăşi funcţionarea cunoaşterii. Mulţi căutători continuă să muncească din greu asupra practicilor disciplinare adoptate, în speranţa unei ,,eliberări personale" – termeni total contradictorii, deoarece libertatea reală presupune absenţa absolută a entităţii individuale.

Relaţia subiect-obiect apare doar în dualitatea minţii-scindate, însă când mintea fiinţează în totalitatea ei dinainte de apariţia conştiinţei (,,eu sunt"), acolo nu există nici un văzător şi nimic de văzut, nici cunoascătorul şi nici obiectul cunoscut. Ă□n acea stare de repaus total, conştiinţa este transcendentă, aşadar cine ar putea exista şi ce ar putea vedea?

Din punct de vedere fenomenal, ceea-ce-suntem – ca ,,Eu” pur şi imuabil – este absenţa atât a subiectului cât şi a obiectului. De aceea, prezenţa ,,mea” fenomenală nu poate fi altceva decât TOTALITATEA fenomenelor obiective. Pe de altă parte, din punct de vedere numenal, ceea-ce-sunt nu poate fi conceptual prezent sau absent – deoarece este un ,,ceva” sau un ,,cineva” aflat dincolo de capacitatea de înţelegere duală.

Manifestarea fenomenală nu este creată de numen pentru încântarea sa, ci ia naştere prin propria ei potenţialitate. Numenul, fiind plenitudinea potenţială (şi nu vidul stagnant), este imanent în totalitatea manifestării. şi nici nu se poate pune problema existenţei dualităţii în numen. Unicitatea numenului continuă netulburată, în timp ce dualitatea aparentă are loc doar în reflexia oglindită a manifestării fenomenale.
Dualitatea prezenţei şi absenţei fenomenalităţii apare din totalitatea prezenţei absolute a numenalităţii şi astfel prezenţa şi absenţa fenomenală se îmbrăţişează una pe cealaltă. (Absenţa numenală este prezenţa fenomenală – din absenţa numenală luând naştere prezenţa fenomenală).

Singura dovadă a existenţei universului exterior este apariţia sa în conştiinţa fiinţelor conştiente care îl pot recunoaşte. Altfel spus, în absenţa conştiinţei fiinţelor simţitoare nu există o lume exterioară adică noi suntem universul exterior. Dar gluma de-abia acum începe pentru că şi noi (ca fiinţe conştiente) ne aflăm exact în aceeaşi situaţie: nu avem nici o evidenţă în favoarea existenţei noastre, nici ca obiecte şi nici ca pseudo-subiecte (ambele fiind simple obiecte) – singura noastră existenţă reală fiind conştiinţa în care ne recunoaştem. Iar conştiinţa, care este baza, fundamentul atât a lumii materiale cât şi a fiinţelor conştiente, nu poate fi, în absenţa unei existenţe definitorii, decât o presupunere conceptuală. Ceea ce trebuie dedus de aici este faptul că această conştiinţă trebuie privită ca fiind aspectul relativ

manifestat al absolutului nemanifestat, care este incomprehensibil şi incognoscibil.

Manifestarea fenomenală apare în conştiinţă şi este percepută şi cunoscută tot de conştiinţă (chiar dacă fiecare obiect îşi asumă subiectivitate faţă de celelalte obiecte), de aceea, observatorul şi observatul se contopesc amândoi în conştiinţă. Astfel are loc funcţionarea distinctă dintre văzător şi văzut, dar ea nu afectează în nici un fel unicitatea numenului – aşa cu imaginea reflectată în oglindă nu influenţează deloc chipul real.
Unicitatea numenală şi dualitatea conceptuală în fenomenalitate sunt văzute ca fiind identice, când relaţia dintre ele este privită ca o relaţie non-obiectivă. Obiectul însă este perceput doar când pseudo-subiectul se uită la el. Iar când este înţeleasă clar realitatea acestei relaţii adică atunci când pseudo-subiectul se observă privind obiectul, falsa entitate devine obiectul perceput. Ă□n această observare pură, când subiectul se priveşte pe sine, nu mai este nimic de văzut, deoarece acolo nu există nici un obiect. Ă□n momentul în care obiectul se vede pe sine, aceea este ,,oglinda-vidă” – o oglindă care reflectă universul fenomenal, revelând toate lucrurile şi fără să reţină absolut nimic – o subiectivitate absolută unde nu există nimic de văzut şi nimeni care să vadă, transcendenţa dualităţii subiect-obiect: unicitatea, prezenţa numenală absolută, absenţa fenomenală totală.
Când atenţia se exteriorizează, tot ce va vedea nu vor fi decât obiecte. Când ea priveşte în interior, nu va vedea acolo nici un subiect (pentru că fiecare subiect este un obiect), ci va fi exact acela care vede, cunoscut din punct de vedere fenomenal ca fiind vacuitate, iar ca numen plenitudine potenţială.

Experienţa Sinelui (atman) şi cea a Absolutului (brahman): Experienţa Absolutului nu poate avea loc din moment ce el transcende orice experienţă,. Pe de altă parte, Sinele este factorul sensibil din orice experienţă, şi astfel el validează

multiplicitatea experienţelor. Lumea poate să fie plină de lucruri de mare valoare, dar dacă nu este nimeni care să le cumpere, ele nu mai au nici un preţ. Absolutul conţine toate lucrurile experimentabile, dar fără un experimentator el nu-i decât neant. Ceea ce face experienţa posibilă este Absolutul. Ceea ce o face actuală este Sinele.. puteţi să-i spuneţi Dzeu la Sine..

,,Eu sunt pentru că lumea este"..
,,Lumea este pentru că eu sunt."
Care dintre aceste 2 afirmaţii este adevărată? Nici una. Ambele reprezintă una şi aceeaşi stare spaţială şi temporală. Atemporalul se află dincolo.
Care este legătura dintre temporal şi atemporal? Atemporalul cunoaşte timpul, timpul nu cunoaşte atemporalul. Întreaga conştiinţă este în timp şi atemporalul îi pare inconştient. Cu toate acestea, el este cel care face conştiinţa posibilă. Lumina străluceşte în întuneric, în lumină întunericul nu este vizibil..

de ce eşti aşa nervos? lasă-ţi mintea.. adevărata ta natură e dincolo de mânie şi bucurie.. spune-mi sincer: înainte de ,,EU SUNT" poţi tu măcar să-şi rosteşti numele? dar să rosteşti cuvântul ,,Dzeu"? de ce te identifici cu un concept? De un singur lucru eşti sigur: ,,EU SUNT".. restul sunt deducţii, simple concepte.. ,,EU SUNT aceea sau acela" sunt simple presupuneri.. realizează asta! Te-ai identificat cu un concept acela de ,,eu" şi apoi ai proiectat un Dzeu exterior de la care aştepţi iubire, salvare.. eu îţi spun doar atât: fii liber de orice conceptualizare.. atunci vei fi liber de concepte precum Dzeu, ,,eu", ,,tu", etc.. acolo este SUBIECTIVITATE PURĂ..
Dacă te năşteai in junglă cum îţi puneai problema existenţei lui Dzeu? poţi tu să-ţi pui problema existenţei lui Dzeu în somnul adânc?

Tu crezi că iubirea vine de la Dzeu, eu îţi spun doar că iubirea este ceva normal şi se manifestă spontan atunci când toate perechile de contrarii se anihilează reciproc.. uită-te în

natură.. totul are loc spontan, aceea este creativitatea, aceea este iubirea.. noi credem că iubirea vine de undeva către cineva.. când de fapt este acolo tot timpul.. fiind doar umbrită de conceptualizare.. sincer nu ştiu de ce eşti aşa mânios când în definitiv, în esenţă vorbim despre acelaşi lucru..

Constiinta (consciousness) si Constienta (awareness)

Majoritatea oamenilor nu fac o diferenta clara intre constienta (awareness) si constiinta (consciousness). Nisargadatta foloseste termenul de constiinta (consciousness) pt. ,,Eu sunt" si cind vorbeste despre constienta (awareness) el se refera la ceva complet dincolo de constiinta (,,Eu sunt"), care este absolutul. Nisargadatta spune despre constiinta ca este tot ceea ce cunoastem, sensul fundamental al prezentei pe care-l simtim, si ca exista un simtamint universal al fiintarii.
Constiinta=simtamint de prezenta=fiintare=,,Eu sunt".
El spune sa staruim asupra lui ,,Eu sunt" pentru a ne da seama ce sintem cu adevarat: constiinta insasi, nu corpul, mintea sau gindurile si identificarile ei. Atunci cind ne-am dat seama ce sintem: constiinta insasi (adica numai constiinta universala, identica in om ca si in oricare creatura: caine, albina, etc.) cind ne-am dat seama ca fiecare sintem ,,Eu sunt", atunci apare urmatoarea realizare atunci cind realizam ca Eu sint NU inseamna ,,Eu sunt", ca sintem dincolo de asta, pura constienţă! Sensul notiunii de constiinta este legat intodeauna de dualitate. Daca sint constient asta este in relatie cu a fi inconstient. Daca ,,Eu sunt" este intodeauna in relatie cu ,,nu-eu", daca sint constient asta inseamna intodeauna a fi constient DE ceva. Constiinta are intotdeauna un obiect de care eu sint constient. Desi realizarea faptului ca identitatea mea drept ,,Eu sunt" este mult mai aproape de realitate decit ideea ca ,,sint asa si pe dincolo, una sau alta", asta este inca departe de realizarea finala a absolutului, a faptului ca sint constienţa non-duala care permite constiintei

sa fie conştientă. Conştienţa este cea care straluceste prin constiinta dar este dincolo de constiinta insasi.
Constienta pura este absolutul, fara de care nu poate exista constiinta. Conştienţa este cea ,,prin care eu stiu ca eu sint, ca exist”. De aceea conştienţa ,,apare” inainte de ,,Eu sunt” (sau conştiinţă) si este acolo si dupa ce constiinta dispare spre inconstient sau moarte). Constienta este chiar dincolo de constiinta universala. Constienta nu este constienta de ea insasi, o constienta in care nu exista nici o distinctie sau dualitate. Asta este dincolo de ideea de Dumnezeu, Nisargadatta nu o numeste Dumnezeu ci simplu ,,Absolutul” sau realitatea suprema, dincolo de timp, ceva ce a existat si va exista intotdeauna. Deci constiinta este intodeauna constienta DE ceva (dual) iar constienta nu este nici macar constienta DE ea insasi, de aceea este absolut singulara.
In limba engleza diferenta intre consciousness si awareness este greu de facut (being conscious or being aware par sa insemne acelasi lucru). Iata trucul in a face distictia clara: Nisargadatta spune mai intai sa realizam ca sintem ,,simtamintul prezentei, al fiintarii” si apoi sa realizam ,,opusul”: ,,NU, voi nu sinteti nici macar ,,Eu sunt”! Sinteti dincolo de fiintare, dincolo de constiinta, dincolo de simtamintul prezentei, voi sinteti constienta pura prin care constientul a venit in fiintare, sinteti absolutul, doar pura constienta”. Aceasta a doua realizare poate fi atinsa numai dupa ce ti-ai dat seama ca nu esti nici macar ,,Eu sunt”.
Prima data trebuie realizat faptul ca eu sunt ,,Eu sunt” - constiinta universala, apoi faptul ca de fapt NU sint ,,Eu sunt”, ci de fapt sint numai absolutul si ca nimic altceva nu exista IN REALITATE! Orice altceva nu este decit un vis.
Numai Nisargadatta a spus lucrurile asa de clar, de evident, elegant si subtil deopotriva. El spune ca trebuie dezvoltat un intens TREBUIE SA CUNOSC, nu te poti juca cu expresia asta si sa astepti sa ajungi undeva. Nisargadatta era OBSEDAT sa afle ce este el cu adevarat. Jocul obisnuit cu cuvintele nu a avut nici o importanta la nivelul acestei meditatii constante.
Constiinta vine si pleaca, se trezeste si adoarme, se naste si moare dar constienta este intotdeauna acolo.

Cuvintele lui Nisargadatta: ,,Cind ai aparut pentru prima data? Care a fost momonetul exact cind ai stiut ca ESTI?" Iata un raspuns simplu: Ai aparut pt. prima data ACUM. Intelegeti? Ceea ce pare viata ta, corpul tau si toata lumea manifestata se creaza pentru totdeauna ACUM. Asta este momentul in care apari pentru prima data. Existenta poate fi vazuta ca un singur eveniment indivizibil. Acest eveniment singular, absolut, inseamna toate posibilitatile existentei, ACUM - o explozie singulara catre infinit.

Exista ACUM dar nu exista nici un NU ACUM. Unde este NU ACUM? Poti sa te ,,gindesti" la viitor, dar acel gind este o parte a acestui ACUM. Poti masura trecutul, dar nu exista trecut altul decit o traiectorie istorica care apare ACUM ca parte a acestui ACUM. Deci daca elimini timpul din minte, ce ramine? Nu pot sa-mi amintesc cind am stiut pentru prima data ca exist. Sensul acestei fraze duce la realizarea finala: nu sint ,,EU SUNT", adica la faptul ca acest ,,EU SUNT" a avut un inceput si va avea un sfirsit. Nu sint de fapt ,,EU SUNT" ci ACELA care e constient de ,,EU SUNT".

1. Prima data realizezi ca nu esti nimic din ceea ce ceilalti iti atribuie, nu esti o persoana (memorie, cunoastere, obiceiuri si alte false identificari). Aceste false identificari le face mintea.

2. Apoi realizezi ca nu esti corpul (foarte greu de realizat), nu esti mintea sau gindurile ei.

3. Apoi realizezi ca daca te sustragi tuturor celor de mai sus ce mai ramine? Doar simtamantul de a exista, constiinta. Realizezi ca nu esti numai acea constiinta, simtamintul de fiintare. Trebuie sa fiu ACELA. Ce ESTE acela? E ceva foarte subtil. Acum vine fraza mistica: ,,EU SUNT CEEA CE SUNT". Aici apare universalitatea, aceasta realizare a lui ,,EU SUNT" aduce cu ea exploziva intelegere a faptului ca ,,EU SUNT" nu exista ca ceva individual, ca ,,EU SUNT" e universal, orice creatura si lucru il simte la fel. Nu noi cream senzatia lui ,,EU SUNT", ci mai degraba o mostenim de la anteriorul simtamint al fiintarii, al fiintarii originare care a aparut pe fundalul ,,vidului" sau al constientei pure lipsite de orice obiect.

4. Odata realizat simtamintul identitatii cu acest simtamint

universal al fiintarii sau ,,EU SUNT”, apare portita catre ultima realizare. Realizarea lui ,,EU SUNT” este deja o foarte inalta realizare si unii se opresc aici pentru a fiinta in aceasta fiintare universala impersonala. Aceasta este cunoasterea lui Dumnezeu si a faptului ca esti una cu Dumnezeu. Dar unii (foarte rari) merg mai adinc in ei insisi si ajung la realizarea faptului ca INTREAGA fiintare, chiar si cea a fiintarii in Dumnezeu este inca o forma a iluziei si a dualitatii si realizeaza faptul de a fi doar pura constienta, renuntind pina si la identificarea cu ,,EU SUNT”.

*Tot acest parcurs nu inseamna a cistiga ceva ci o descotorosire fata de ceea ce nu esti cu adevarat, pina straluceste acel ceva care a fost intodeauna acolo, **dincolo de toti dumnezeii: REALITATEA ULTIMA**.*

Pacea reală nu este găsită în monismul expus de Shankara şi nici în dualism, ci în experienţa spirituală care le transcende şi include pe ambele..

ADEVĂRUL SUPREM

În starea Sa de perfecţiune, de Conştiinţă Absolută,
ACELA nu este conştient de manifestarea Sa;
Apoi, instantaneu, conştiinţa se unduieşte în Aum
Şi creaţia-onirică îşi începe desfăşurarea.
Acum, ACELA este conştient că există
Şi exultă în fiinţarea ca atare.
Cufundat în iubirea eu-exist,
ACELA Se exprimă în dualitate.
În spaţio-temporalitatea onirică,
ACELA se manifestă ca fenomene,
Creând miriade de forme,
Insuflând în ele forţa-vitală
Şi conştiinţa atotpătrunzătoare imanentă
Prin acest forme, în beatifică iubire-de-sine,
Funcţionează conştiinţa ca Prajna.

Fiinţele conştiente, simple imagini,
Odată concepute – minunea minunilor!
Încep să se perceapă ca obiecte,
Asumându-şi subiectivitate şi,
Fiecare dintre ele, în această magnifică iluzie,
Se priveşte ca entitate separată,
Cu deplină autonomie volitivă şi raţională.
Fiecare formă uită complet de potenţialu-i nelimitat,
Ca numen Absolut şi Imuabil,
Şi-şi acceptă identitatea limitată,
Ca fenomen efemer, simplă aparenţă;
Şi, însuşindu-şi funcţionarea Prajnei,
Ca fiind acţiunile ei personale,
Se încătuşează într-o robie fictivă
Şi ,,trăieşte” numai prin plăceri şi dureri.
Atunci apare preamilostivul Guru,
Plin de Graţie şi Lumină divină,
Şi îi arată ce este forma în realitate:
Nimic altceva decât un embrion dezvoltat în pântec,
Celulă în care-i latentă strălucirea conştientizării Eu-exist
Conştiinţa Pură.
Nume i se dau cu miile:
Rama, Krishna, Ishwara, Brahman –
Dar este acelaşi eu-exist;
Lumina Conştiinţei, Mahamaya,
În a Sa magnifică iluzie
Îşi păcăleşte propria natură şi începe să rătăcească.
Asta până când Gurul spune: Opreşte-te!
Priveşte-te aşa cum eşti, în gloria şi minunăţia ta.
Asupra stării tale originare imuabile
De numenalitate absolută,
s-a ivit, asemeni unei boli temporare, corpul-plus-conştiinţa,
spontan, fără o cauză sau un scop anume,
ci doar ca parte integrantă a funcţionării Prajna-ice.
Această formă îşi trăieşte perioada de viaţă,
Până când dispare, la fel de spontan cum a şi apărut,
Iar conştiinţa – nemaifiind conştientă de prezenţa ei
se resoarbe în Absolut.

Nimeni nu se naşte şi nimeni nu moare.
Ce eram înainte să achiziţionez acest trup?
Întorcându-mă la sursă, pe deplin tăcut,
Căutătorul dispare şi se contopeşte în căutare.
Complet ne-conştient de conştiinţă,
În Unicitate şi Întreg, lipsit de dualitate eu exist.
Prin reflecţie lăuntrică şi intuiţie,
Cu deplină convingere, extrem de simplu de înţeles,
Acest ceea-ce-este există dincolo de limitele intelectului.
Intelectul poate înţelege doar ceea ce-I fenomenal –
Absenţa şi prezenţa –
Dar ceea-ce-sunt-eu nu este nici prezent şi nici absent;
Absenţa prezenţei prezenţei
Şi absenţa prezenţei absenţei
Este unica mea Realitate.

Nisargadatta Maharaj

Pacea reala e cea care implica cunoasterea naturii tale reale. Cunoasterea a ceea ce esti. A fi e verbul, iar a fi nu inseamna experienta. Experienta e ceva care e constientizat de mintea ta. Sinele nu se reveleaza mintii si simturilor. Sinele este A FI. Nimic in plus. Precum spune si Nisargadatta.
Orice metoda e doar un ghid, un ajutor pentru purificarea sau inspirarea intelectului tau. Orice metoda raspunde unor necesitati mentale si este fara doar si poate o iluzie.
Realizarea Sinelui e scopul acestor invataturi, invatatura in sine e doar un instrument care te ajuta. Noi nu trebuie sa ne facem partizanii unei metode sau alta, adevarul e in noi, suntem noi, invatatura ne slujeste ca noi sa constientizam acest lucru. Sa ne aflam adevarata natura.
O invatatura nu trebuie sa devina o carja si nici o trambulina pentru exaltarea egoului nostru. Deci eu daca prezint o metoda, doar prezint o metoda, care poate sa ajute pe unii sau alti, asa cum m-a ajutat si pe mine. Eu, doar, stiu mai bine metoda aia, nu am pasiune pt ea, nu identific calea cu adevarul. E adevarat ca se spune, Ramana chiar spunea, ca

nu toate caile conduc spre adevar. Si asta e un mare adevar, dar toate caile mai bune sau mai rele conduc undeva. Unele indruma inspre adevar altele te duc in confuzie. DOAR CONDUC, INDRUMA, ele nu sunt adevarul. Noi aici vorbim, incercam sa ne inspiram reciproc. Simtim cum mintea sau intelectul nostru s-a virusat de absolut si fie mai cautam, fie impartasim, fie din iubire pt ceilalti ne povestim invataturile si experientele.

Deci sunt de acord cu tine, diferenta consta in faptul ca eu nu critic nici o metoda si nici nu insist asupra unei metode. Spun si eu ce stiu, uneori poate fi folositor, alte ori nu.

OM Shanti,

Satya

Brahman este realitatea, lumea este iluzorie, aparent existenta. Suntem Unul. Forma fizica nu exista si nici nu a existat vreodata. Aparitia ei e rodul uitarii a ceea ce esti, a Sinelui. E data de capacitatea de invaluire si proiectie a mayei.

Deci ce sa transcezi. Gandeste-te la analogia cu aurul si bijuteriile din aur.

Spiritul nu e pivotul self organizarii universului manifest ci ignoranta--- ca urmare a ignorantei, atunci cand nu iti vezi natura reala, aceea de a fi Sinele,Unul, atunci apare din unul doi si restul universului.

Unele filozofii vad doi pe care apoi se chinue sa ii faca Unul : transcendere , includere, simultanetate,etc. Ceva se misca din si inspre ceva, Brahman e etern stabil, nu e supus transformarii.Ideea nu e sa te uiti din manifest inspre adevar; sa transcezi, etc. Adevarul nu se gaseste la un capat

de drum, undeva la sfarsitul unei spirale evolutive. Experienta tine de minte/intelect si vei experimenta infinit in cadrul acestei lumi iluzorii, rotindu-te in cerc vesnic. Maya e eterna, nu are capat. Sinele nu este cuprins in maya asa precum adevarul nu e cuprins in minciuna. Sinele e dincolo de perceptie, de starea de pace, de experienta, nu se experimenteaza. Deci nu il cauta in maya si nici nu incerca sa o excaladezi, e imposibil, ignor-o, spune-i adevarul in fata acela ca nu exista. Macar ca exercitiu si vezi apoi cum reactioneaza mintea ta.

Sinele este. Intreaba-te cine esti.

Cunoasterea e cea care te ajuta, ea este cea care lucreaza asupra mentalului pana cand egoul este absorbit si nu mai apare nici o diferentiere intre tine si lume. Nici o discriminare. Totul e Brahman. In momentul in care iti cunosti natura reala in acelasi "spatiu" in loc sa vezi un corp, un individ sau o lume intreaga vei vedea doar Unul.

OM Shanti,

Satya

,,Ce este Sinele? Acesta este indescriptibil. Nu este intelectual, nici macar transcendental. Gandeste-te la unul, fara conceptul de doi. Apoi renunta si la conceptul de unu. Adesea vorbesti despre daruire, despre abandon. Daruire catre ce? Catre acea Sursa prin care vorbesti, prin care vezi, prin care respiri, prin care gusti si atingi, prin care acest Pamant se invarteste si soarele straluceste, prin care ai pus chiar aceasta intrebare.
Totul se intampla prin acea constiinta in care este inclus si vidul. Acelei Puteri Supreme care transcende transcendentul – propriul tau Sine – trebuie sa i te abandonezi. Constiinta despre care vorbesti este eterna – nenascuta si nemuritoare?

Constiinta este mai presus de conceptul nasterii si al mortii, mai presus de orice concept cu privire la eternitate, vacuitate sau spatiu. Cea in care exista spatiul, vacuitatea sau eternitatea, in care exista totul, este denumita constiinta. Totusi exista viata si moarte. Creatia si distrugerea se produc neincetat. Toate aceste manifestari sunt precum bulele si valurile oceanului. Lasa-le sa se produca. Oceanul nu le considera separate. Valurile, mareele, vartejurile – se pot considera separate, dar oceanul nu se simte diferit de ele. Lasa-le sa se manifeste si sa imbrace tot felul de forme si nume. Acest corp fizic, intr-o buna zi, va deveni hrana viermilor si a furnicilor. Din pamant a venit, in pamant se va reintoarce. Tu esti Acela care straluceste prin el. Constiinta nu este atinsa de nimic.
Un invatator adevarat nu are nici un fel de invatatura, nici un fel de tehnici, metode sau precepte. Pentru a-ti cunoaste Sinele nu ai nevoie de nimic. Ceea ce esti cu adevarat, este intotdeauna. Nimeni nu te poate invata nimic. Va trebui sa realizezi cine esti, aici si acum, chiar in aceasta clipa. " - POONJA (,,Doar rămâi tăcut")

Manifestarea poate adopta miriade de forme, dar substratul imanent tuturor acestor forme este conştiinţa. Dualitatea este doar un concept necesar pentru ca manifestarea să fie percepută şi cunoscută prin relaţia subiect-obiect. Tot ce este perceput nu are o existenţă independentă de conştiinţa numenală. Atât observatorul cât şi observatul sunt ireali, deoarece nici unul nu are o existenţă independentă de cea a conştiinţei în care apar. Numai prin imanenţa numenului pot avea loc aparenţele fenomenale. Fără acesta nu poate exista nimic.
,,Acela" poate fi numit şi ,,Conştiinţă Pură" dar acest termen este şi el adoptat DOAR pentru a putea exista o comunicare verbală, de fapt nici un cuvânt nu este suficient de adecvat pentru a-l descrie pe ,,Acela".
Ca şi conştiinţă, numenul poate fi imaginat ,,spunând": ,,Eu nu mă pot vedea pe mine însumi, pentru că aceasta ar presupune existenţa unui obiect diferit, în vreme ce eu sunt

subiectul pur.” Nu există nici o entitate şi nici un lucru care să fie perceput de conştiinţă. Ca fiinţe conştiente noi nu putem percepe conştiinţa, deoarece o minte divizată – care cunoaşte obiectul prin subiectul cunoscător – nu îşi poate percepe integralitatea (unitatea, totalitatea) ca pe un obiect al ei.
Numai când mintea-scindată (duală) – conceptualizarea – este total absentă se poate strecura intuirea conştiinţei, iar ,,acolo” nu ar mai fi nimeni care să realizeze asta.
Nefiind nici ceva şi nici nimic, ,,Eul” nu are cum să fie nici cunoscut şi nici experimentat, ,,Eul” nu poate trece printr-o experienţă deoarece el nu este un obiect. Orice experienţă, senzorial interpretată ca plăcut/neplăcută, este rezultatul reacţiei minţii-scindate faţă de ceva anume, reacţie care este doar un concept, nu o realitate.
Nu ,,Eul” trece printr-o experienţă, ci ,,eul”, conceptul fenomenal. De aceea ,,Eul” nu este niciodată afectat de vreo experienţă - fie ea plăcută sau neplăcută, pozitivă sau negativă, acceptabilă sau neacceptabilă. Experienţa – fiind o interpretare a reacţiei senzoriale la un stimul – este funcţionarea obiectivă a ceea-ce-suntem. Dar ceea-ce-suntem nu poate fi perceput fenomenal, deoarece atunci am fi tot o experienţă spaţio-temporală trăită de un ,,eu”.
Aşadar, ,,Eu” este ,,fiinţa” tuturor fiinţelor, dar complet neafectat[de fiinţare. ,,Eu” nici nu gândesc, nici nu acţionez, nici nu simt, însă gândirea celorlalţi, acţiunea şi simţirea sunt ,,ale mele”, pentru că ,,celălalt” e doar un concept, o iluzie. ,,Eu” sunt absent fenomenal deoarece nu pot fi o aparenţă (sau o apariţie), ci sunt ,,Acela” imanent în toate aparenţele, iar fiecare fiinţă conştientă şi simţitoare poate fi, de fapt chiar este - ,,Eul” în absenţa ,,eului”.
Ceea-ce-suntem este Acela care priveşte, întotdeauna conştiniţa privind în conştiinţă, prin obiectele fenomenale care se percep unele pe altele ca obiecte şi care sunt toate non-existente. Ceea-ce-suntem (ca ,,Eu” pur) este absent fenomenal şi acolo nu există un ,,celălalt”, privirea conştiinţei în conştiinţă nu este o vedere duală, subiect-obiect. Acolo nu există decât ATENŢIE INTEGRALĂ – fără un văzător, fără un

văzut.
Pentru ca să cunoaştem ceva despre Acela, trebuie să fim Acela. Numenul, ca subiectivitate pură, nu poate fi decât absent pentru ca fenomenalitatea să fie prezentă, adică el este imanent în fenomenalitate rămânând veşnic transcendent. Numenul este ceea-ce-suntem, însă ceea ce vedem nu este ceea-ce-suntem ci ceea-ce-părem a fi. Numenul deşi este transcendent fenomenelor, este şi imanent lor.
Conştiinţa nu poate fi cunoscută în absenţa obiectelor iar fără conştiinţă, obiectele nu pot apărea. Manifestarea fenomenală apare spontan în conştiinţă, fără să fie cauzată de nimic – orice cauză sau raţiune fiind complet irelevante în cazul numenului. Numenul, ca subiect pur, rămâne transcendent, indiferent dacă manifestarea fenomenală are loc sau nu. În clipa apariţiei manifestări fenomenale în conştiinţă, numenul se ,,bucură" de aceasta prin modul său de funcţionare, care e un aspect numenal în care nu există dualitatea subiect-obiect.
Conştiinţa este cea care ,,luminează" fenomenele manifeste prin obiectivarea numenului, iar această conştiinţă care obiectivează numenul este cunoaştere pură, în sensul că acolo nu există un cunoscător şi un obiect de cunoscut. Lumina nu poate descoperi întunericul, ci doar propria sa absenţă, absenţa a ceea ce căuta. Căutătorul spiritual începe prin a se întreba ,,Cine sunt <<Eu>>?". Prin această întrebare, lumina caută întunericul unui ,,eu" şi descoperă că nu există un ,,cineva" sau nici un alt obiect, ci doar ABSENŢA a ceea ce căuta, ABSENŢA PREZENŢEI ,,celui" care căuta şi întreba. Astfel, căutătorul, ca sine individual, caută un obiect care să-i dezvăluie realitatea – ceea ce este imposibil. Într-o asemenea căutare non-descoperirea ESTE descoperirea. De fapt totţi căutătorii – tot ce există – sunt doar nişte OBIECTE ÎN OBIECTIVAREA FENOMENALĂ A SUBIECTULUI NUMENAL, iar dinstincţia dintre subiect şi obiect în dualitatea manifestării e pur conceptuală.
Rezultatul la care se ajunge, într-un final, al acestei căutări, este că obiectele ca atare sunt inexistente, ele nefiind altceva

decât aparenţe fenomenale în conştiinţa în care imanent este subiectul numenal, şi ceea ce căuta căutătorul se dovedeşte a fi ABSENŢA celui care căuta – iar în PREZENŢA aceste ABSENŢE ABSOLUTE a conceptualizării este ,,descoperită” pacea perfectă a PREZENŢEI ABSOLUTE.

Satya

Mi-a mers la suflet ultima postare. Asa vad si eu. Nu exista subiect si obiect, Constiinta absoluta nu se poate experimenta pe sine, daca ar face asta ar aparea al doilea. Constiinta absoluta doar este.

Exemplul clasic dat este cel al paianjenului care este sursa panzei sale. El este in acelasi timp in identitate cu panza si in separare de panza. Panza este produsa de el si devine separata insa panza ramane in constiinta sa si in "picioarele" sale, iar in fiecare moment el are cunostiinta asupra a ceea ce se intampla pe panza.

Panza este atat in paianjen cat si in afara lui insa paianjenul nu este nici un moment continut in panza. Cu alte cuvinte impresonalul nu poate niciodata sa preceada sau sa contina personalul.

În NeFiinţă nu poate fi vorba de o multiplicitate de stări, deoarece acesta este esenţialmente domeniul INDIFERENŢIERII şi chiar al NECONDIŢIONATULUI: necondiţionatul nu poate fi supus determinărilor unului şi multiplului, iar indiferenţierea nu poate exista în mod distinctiv.

În NeFiinţă NU EXISTĂ MULTIPLICITATE ŞI NICI UNITATE, deoarece NeFiinţa este **Zero-ul metafizic**, căruia suntem obligaţi să-i dăm un nume pentru a putea vorbi despre el, şi care, în mod logic, **E ANTERIOR UNITĂŢII, DE ACEEA, DOCTRINA HINDUSĂ VORBEŞTE DOAR ÎN ACEASTĂ PRIVINŢĂ DESPRE ,,NON-DUALITATE” (ADVAITA).**

Unitatea primordială nu este altceva decât Zero-ul afirmat,

sau, altfel spus, Fiinţa Universală, care este această unitate, nu este decât NeFiinţa afirmată, în măsura în care este posibilă o asemenea afirmare, care e deja o primă determinare, deoarece ea nu este decât cea mai universală dintre toate afirmaţiile definite, deci condiţionate, iar această primă determinare, prealabilă oricărei manifestări şi oricărei particularizări (inclusiv a polarizării în ,,esenţă" – Purusha şi ,,substanţă" – Prakriti care este prima dualitate şi, ca atare, punctul de plecare al multiplicităţii), conţine în principiu toate celelalte determinaţii sau afirmaţii destinctive (corepsunzând tuturor posibilităţilor de manifestare), ceea ce revine la a spune că **UNITATEA, DIN MOMENTUL ÎN CARE ESTE AFIRMATĂ, CONŢINE ÎN PRINCPIU MULTIPLICITATEA**, sau că ea este chiar principiul imediat al acestei multiplicităţi.

Mulţi îşi pun întrebarea inutilă: **ÎN CE FEL AR FI PUTUT IEŞI MULTIPLICITATEA DIN UNITATE?**
Dar cei care îşi pun o asemenea întrebare nu înţeleg că problema astfel pusă nu comportă NICIO SOLUŢIE, deoarece e rău pusă, şi sub această formă, nu corespunde nici unei realităţi deoarece **MULTIPLICITATEA NU IESE DIN UNITATE, CUM NICI UNITATEA NU IESE DIN ZERO-UL METAFIZIC**, sau orice altceva din TOTUL UNIVERSAL, la fel cum nicio posibilitate nu poate exista în afara Infinitului sau a Posibilităţii Totale.
Multiplicitatea este cuprinsă în UNITATEA PRIMORDIALĂ, neîncetând să fie cuprinsă în ea prin faptul desfăşurării ei în mod manifestat; ea nu poate fi concepută altfel decât ca atare, deoarece manifestarea e cea care implică existenţa distinctivă; şi pe de altă parte, deoarece este vorba de posibilităţi, e necesar ca ele să existe în modul implicat de natura lor.
Astfel, principiul manifestării universale, deşi este unul, fiind chiar unitatea în sine, conţine în mod necesar multiplicitatea, iar aceasta, în toate desfăşurările sale indefinite şi realizându-se indefinit conform unei indefinităţi de direcţii (aici ,,direcţii" e luat cu sens simbolic), provine în întregime din unitatea primordială, în care rămâne cuprinsă

întotdeauna şi care nu poate fi în nici un fel afectată sau modificată de existenţa în ea a acestei multiplicităţi, deoarece n-ar putea evident înceta să fie ea însăţi printr-un efect al propriei sale naturi, şi tocmai ca unitate ea implică în mod esenţial posibilităţile multiple de care e vorba.
Deci, **MULTIPLICITATEA EXISTĂ ÎN UNITATEA ÎNSĂŞI, şi neavând decît O EXISTENŢĂ CU TOTUL CONTINGENTĂ ÎN RAPORT CU ACEASTA, NU POATE AFECTA UNITATEA**. Această existenţă, dacă nu o raportăm la unitate, este pur iluzorie; DOAR UNITATEA, FIINDU-I PRINCIPIU, îi dă întreaga realitate de care e susceptibilă; şi unitatea însăşi, la rândul său NU ESTE UN PRINCIPIU ABSOLUT ŞI SIEŞI SUFICIENT, CI ÎŞI TRAGE PROPRIA-I REALITATE DIN ZERO-UL METAFIZIC.
FIINŢA, nefiind decât prima afirmaţie, determinaţia cea mai primordială, **NU ESTE PRINCIPIUL SUPREM AL TUTUROR LUCRURILOR, EA NU ESTE DECÂT PRINCIPIUL MANIFESTĂRII.**
Fiinţa este una în sine, şi, prin urmare, Existenţa Universală, care este manifestarea integrală a posibilităţilor sale, este UNICĂ ÎN ESENŢA şi în natura sa intimă, ÎNSĂ NICI UNITATEA Fiinţei nici ,,unicitatea” Existenţei nu exclud MULTIPLICITATEA MODURILOR DE MANIFESTARE, de unde indefinitatea treptelor Existenţei, în ordinul general şi cosmic, şi cea a stărilor fiinţei, în ordinul existenţelor particulare.

Salutare tuturor!

In primul rand, voi incepe printr-o definitie: "existent prin sine insusi" = ceva care exista fara o cauza, care nu are nevoie de un ajutor extern pentru a exista sau pentru a-si continua existenta.

Ce este Brahman, dovedirea existentei Lui

Brahman este fiinta existenta prin sine insasi. Dar cum demonstram pe cale logica existenta unui astfel de principiu?

Simplu. Stim ca totul in univers are o cauza. Care este insa cauza universului? Cum a luat el nastere? Trebuie sa admitem ca ceva a existat din eternitate, acea cauza primordiala, care la randul ei nu are nici o alta cauza, acel ceva existent prin sine insusi, care a creat universul. Asta cred ca este clar pentru oricine, nu numai pentru persoanele religioase, dar si pentru atei. Toti admit o cauza primordiala. Stiinta clasica vorbeste despre Big Bang si sustine ca totul a luat nastere din materie. Adica materia este eterna si, fiind la inceput sub o forma extrem de condensata, la un moment dat s-a produs o explozie care a dat nastere acestui univers. Putem accepta asta? Materia este inerta, este lipsita de inteligenta si de constiinta. Cand vedem o statuie intuim imediat o cauza inteligenta care a creat statuia respectiva. Dar cand vedem acest univers atat de bine organizat si de minunat, cum de putem sustine macar pentru o clipa ca el nu are o cauza inteligenta? Orice om dotat cu inteligenta si bun simt, va realiza ca acest lucru nu este posibil si ca in mod sigur Universul are o cauza inteligenta, existenta prin sine insasi. Acea cauza o vom numi **Brahman**.

Perfectiunea lui Brahman

Brahman este dincolo de spatiu si timp. De ce? Pentru ca este etern, iar spatiu si timpul iau nastere odata cu crearea universului. Aceste doua concepte tin de univers. Brahman este cauza universului, deci nu este afectat de spatiu sau timp. Mai mult, El trebuie sa fie net superior creatiei Sale. Acest lucru este iarasi de bun simt. Creatia cuiva este intotdeauna inferioara creatorului. Prin urmare, intuim ca Brahman trebuie sa fie nelimitat (limite exista doar in cadrul spatiului, Brahman fiind dincolo de spatiu si timp, este nelimitat si infinit). Rezulta ca El este si omniprezent, atotstiutor (El este cauza primara a tot ceea ce exista, prin urmare cunoaste totul) si atotputernic (El a creat totul, deci la fel de bine poate sa distruga totul).

Pana acum, am demonstrat existenta lui Brahman, cauza

existenta prin sine insasi a tot ceea ce exista, omniprezent, omnipotent, omniscient, nelimitat, pur, dincolo de spatiu si timp.

Este universul separat de Brahman?

Acum vine partea interesanta... Daca acceptam ca universul este separat de Brahman sau daca exista orice altceva separat de El, atunci admitem o limitare. Brahman devine limitat, datorita ideii de separatie. Prin urmare, nu poate fi admis ca universul sa fie separat de Brahman. Mai pe scurt, universul este Brahman, dar Brahman nu este universul (precum o oglinda si imaginile reflectate in ea, Brahman fiind oglinda, iar imaginile din oglinda fiind universul).

Maya sau "iluzia diversitatii"

Maya este puterea creatoare a lui Brahman. Termenul se traduce prin "iluzie, miraj". Toata diversitatea lumii fenomenale este doar un miraj, un truc al Magicianului Brahman. Brahman nu este afectat de Maya, asa cum un iluzionist nu este afectat de trucurile pe care le face, in sensul ca nu este prins in ignoranta (avidya). El cunoaste falsitatea trucului, in timp ce spectatorii ignoranti sunt uimiti. Este ca si cum un om ametit de bautura ar confunda o funie cu un sarpe. Aceasta este avidya (ignoranta). Totul este de fapt plasmuirea lui Brahman, doar un vis cosmic. In definitiv, exista doar un singur principiu.

Cam asta ar fi teoria de baza. Intr-un alt articol voi discuta putin despre partea practica, a invesigatiei sinelui, prin care putem demonstra ca fiecare dintre noi este Brahman, ca Brahman inseamna constiinta si ca totul este Brahman.

PS: Sper ca nu am facut greseli, e 2 noaptea si sunt cam obosit 😄

paramatman

25th February 2009, 14:25

Atma vicara - Investigatia Sinelui

Contributia importanta a filosofiei advaitine este ca ne indeamna sa ne descoperim adevarata noastra esenta, Sinele nostru, cine suntem noi cu adevarat, inainte sa cautam celelalte lucruri. Intr-adevar, pare absurd sa ne intrebam despre orice altceva, atata timp cat nu ne cunoastem pe noi insine.

Poate fi Sinele cunoscut?

In primul rand, ne putem noi cunoaste intr-adevar pe noi insine? Haideti sa incepem prin doua definitii simple:

"Subiect" / "Observator" = cel care observa/analizeaza un fenomen/un obiect.
"Obiect" = Ceea ce este supus observatiei de catre un subiect.

Intotdeauna, subiectul este separat de obiect. Prin urmare, subiectul nu se poate cunoaste pe sine, pentru ca nu poate fi obiectul observatiei sale. Subiectul doar ESTE. Asa ca problema nu este a cunoasterii sinelui, ci a experimentarii sinelui, mai precis, trebuie sa ajungem la starea noastra naturala, la esenta noastra, la sinele nostru, prin negatie, adica prin indepartarea a tot ceea ce nu este sine, tot ceea ce se "suprapune" peste sine. Si aici intervine **atma vicara** sau investigatia sinelui.

Cum indepartam ceea ce este non-sine?

In mod obisnuit, sinele este identificat in mod gresit cu corpul. Poate fi corpul sinele? In primul rand, el este in sfera perceptiei, il putem observa si analiza. El este un obiect, nu un subiect. In al doilea rand, sa ne gandim ce se intampla in timpul somnului. Tot universul starii de veghe dispare, inclusiv corpul. Daca avem un somn cu vise, de multe ori avem si un "corp" in vis, numit "corp subtil" (corpul starii de

veghe este "grosier"). Cu acel corp subtil actionam in vis si ne identificam cu el. Insa si acela este un obiect. Dar ce este comun starii de veghe si starii de somn cu vise? Mintea. Este mintea sinele nostru? NU. Si aici intervine somnul profund. In starea de somn profund (fara vise), dispare si universul starii de somn cu vise, acel univers subtil, in care gandurile iau forma. Tot ce ne amintim dupa trezire este un intuneric adanc.

Ceva este insa comun celor trei stari: starea de veghe (jagrat), starea de somn cu vise (svapna) si starea de somn profund (sushupti). Acest ceva comun este **constiinta**, simpla stare de a fi, viata insasi. Nu se poate spune ca in timpul somnului profund suntem inconstienti. Pentru ca altfel n-am putea spune "nu am visat nimic". Ceva a fost acolo contempland nimicul. Acel ceva este constiinta.

Atat in fizica relativista, cat si in filosofia advaitina, un singur lucru este absolut, toate celelalte fiind relative: CONSTIINTA (Subiectul). Toate sunt relative la observator (subiect/constiinta). In afara constiintei, nimic nu exista. Totul se face vazut prin constiinta. Pentru a demonstra existenta universului, este nevoie de o constiinta care sa il faca vazut. In timp ce constiinta este evidenta si existenta prin sine insasi. Ea nu poate fi dovedita si nici dobandita. Ea este.

Putem experimenta constiinta (adica sa ramanem in starea noastra pura, doar SA FIM, fara impuritati, fara sa ne identificam in mod gresit cu non-sinele) printr-un procedeu simplu. In primul rand, trebuie sa ne linistim si sa ne calmam mintea. Pentru ca datorita mintii ne identificam in mod gresit cu corpul si cu lumea exterioara. Putem sa ne intindem in pat, sa ne calmam respiratia, si sa incercam sa eliminam orice gand. Unii pot face acest lucru usor, altii mai greu. Pentru cei care nu reusesc asa usor, este folositoare tehnica*japa*, adica repetarea unui anumit cuvant/fraza. De exemplu, putem repeta silaba sacra AUM, linistindu-ne,

golindu-ne mintea. Tot repetand aceasta silaba, mintea se va concentra doar asupra ei, deci intr-un singur punct, disparand agitatia ei caracteristica. Dupa un timp, mintea va uita si aceasta silaba, ne vom opri din pronuntia ei, iar mintea va fi curatata de orice gand. Atunci vom fi intr-o stare de beatitudine, de pace. Cand ajungem in starea in care pana si sentimentul de "eu" dispare, iar mintea este complet linistita, in starea in care nu mai exista "eu" pentru ca tu esti totul si nu mai este perceputa nici o separatie, atunci ne experimentam adevaratul sine. Atunci, cu adevarat, SUNTEM si atat. Atunci nu ne mai identificam in mod gresit cu obiectele exterioare. Acela esti TU.

Cum se explica starea de beatitudine/fericire in experimentarea sinelui?

Sinele este el insusi beatitudine. Noi, prin natura noastra, SUNTEM fericire. Noi SUNTEM iubire pura. Si am sa incerc sa demonstrez asta.

In primul rand, trebuie sa definim fericirea si suferinta. Cauza suferintei este dorinta. Tot timpul ne dorim ceva. Credem ca ceva ne lipseste, asa ca apare dorinta. Pana cand dorinta respectiva nu este implinita, suferim. In intervalul dintre momentul implinirii dorintei si momentul in care o noua dorinta ii ia locul, suntem fericiti. Adica... exact atunci cand nu mai exista nici o dorinta in mintea noastra. Prin urmare, suferinta este doar in mintea noastra, dar mintea fiind un instrument, un obiect, non-sine, atunci suferinta nu ne este caracteristica. Adevaratul nostru sine, esenta noastra, nu este atinsa de suferinta. Natura noastra este fericirea. In sine nu exista dorinta, nici lipsuri (nu exista "eu" si "tu", "aceasta" si "aceea", totul este constiinta).

Va voi raspunde la intrebari in caz ca mai posteaza cineva aici, am observat ca topicul e cam mort, din pacate... Insa poate cineva va mai arunca un ochi si aici...

Pana atunci, va recomand o carte extraordinara, care va va deschide cu siguranta ochii: Tripura Rahasya - http://www.edituraherald.ro/bookdetail.asp...itei%20Supreme)

PS: Va amintiti ce i-a spus Dumnezeu lui Moise, atunci cand acesta L-a intrebat cine este (ca sa spuna poporului cine l-a trimis)? "Eu sunt Cel ce sunt"... Aceasta este constiinta, ceea ce este, existenta pura.

Vin si eu cu niste ciudatenii mai practice.
De ce mai multe ori aceste texte, care apar si aici la dumneavoastra, sunt aproape imposibil de inteles fara o cit de mica practica din urma.
Aici gasiti linkul de unde l-am luat. www.m-t.ro

Cele 7 stari de constiinta
cu referinta la textul:
"O teorie a literaturii bazata pe campul unificat:"
Rhoda F. Orme Johnson de la Maharishi International Univesity, Fairfield Iowa

"O întelegere a evolutiei constiintei prin cele sapte stari, asa cum a fost descrisa de Stiinta Vedica a lui Maharishi si coroborate cu cercetarile psihofiziologice si teoriile campului unificat din fizica moderna, procura o baza pentru dezvoltarea unei teorii a literaturii bazata pe campul unificat. Calitatile cognitive si perceptuale care diferentiaza cele sapte stari de constiinta procura un mijloc prin care experientele descrise în literatura pot fi întelese si evaluate.
Starile de constiinta sunt definite ca moduri stabile de perceptie, cunoastere care se pot diferentia unele de altele atat subiectiv cat si prin parametrii lor fiziologici unici. Astfel veghea visul, somnul dar si starile suprerioare de constiinta constiinta transcendentala, constiinsa cosmica, constiinta cosmica rafinata si constiinta unitatii, au paternuri diferite

pentru undele EEG, ritmul respiratiei, schimbarile biochimice."

Rhoda F. Orme Johnson de la Maharishi International Univesity, Fairfield Iowa, - "O teorie a literaturii bazata pe campul unificat:":

"Maharishi spune ca "Toti poetii de succes au urmat calea transcenderii". Ei au pornit de la ceea ce ochii vad, sau mainile simt, sau urechile aud , si au calatorit în spatiu si timp si au directionat atentia lor pe transcendent". "Maharishi ades spune ca forta esentiala a unei lucrari de literatura sta în puritatea constiintei scriitorului."

Stiina Vedica a lui Maharishi descrie sapte stari de constiinta:
1. Starea de veghe (Jagrat Avastha or Jagrat Chetana),
2. Starea de vis (Swapn Avastha or Swapn Chetana),
3. Starea de somn profund (Sushupti Avastha or Sushupti Chetana),
4. Constiinta Transcendentala (Turiya Avastha or Turiya Chetana),
5. Constiinta Cosmica (Turiyatit Avastha or Turiyatit Chetana),
6. Constiinta Divina, God Consciousness (Bhagavad Chetana),
7. Constiinta Unitatii (Brahmi Sthiti or Brahmi Chetana).

CELE SAPTE STARI DE CONSTIINTA

Astazi sunt disponibile citeva modele ale psihicului (vezi anexa 1, nivelul 2 - mintea) si mai multe clasificari ale constiintei (nivelul 4) - modul in care suntem constienti.[44] Toate reflecta cunostintele, experientele, intentiile autorilor, categoriile luate in considerare etc. si nu in ultimul rind starea de constiinta a autorilor lor. Avind in
vedere faptul ca stiinta secolului 20 este stiinta bazata pe constiinta in starea de veghe, multi cercetatori - cu exceptia

celor care s-au ocupat de elementele starilor mentale mai putin obisnuite incluzind si fenomenele PSI - avind cunostinte si experiente numai in domeniul celor trei stari relative ale vietii, cred astfel ca intreaga gama de stari de constiinta cuprinde numai starea de veghe, vis si
somn, iar pe toate celelalte numite hiperactive, alternative, expandate sau mai inalte etc. incearca sa le inteleaga ca pe forme alterate ale starii de veghe sau poate, ale starii de vis sau somn. Pe de alta parte, nu numai datorita lipsei de intelegere ci si
absentei unei definitii clare pentru normalitate, oamenii amesteca cu usurinta starile de constiinta cu gradul alertetei, cele normale cu cele patologice, starile relative cu cea absoluta, sau o stare de
constiinta mai inalta cu una alterata sau hiperactiva. Un alt punct de vedere, de asemenea gresit, este acela ca "meditatia" implica doar activitate in emisfera "dreapta", pe cind in cea "stinga" se desfasoara experientele obisnuite de veghe.[44] Alti cercetatori
reinnoiesc de fiecare data chiar si modelul psihicului, ca sa poata explica anumite fenomene. In legatura cu acest subiect, putem mentiona din literatura: W.James (1910), A.H.Maslow (62), H.Ey
(63), A.M.Ludwig (66), A.Chassaing (77), R.Fisher (77), C.Martindale (81), H.J.Eysenck. (83), W.B.Weeb (83), D.Goleman (84), C.Tart (84), N.R.Walsh (84), K.Wilber (84), D.E.Papalia (85), P.Carrington (85), A.B.Wolman (86), R.W.Sperry (86), L.E.Unestahl (87),
D.C.Dennett (92) etc.[57] Dintre multiplele clasificari am ales-o pe cea a lui Nils O. Jacobson,[15] psihiatru si cercetator suedez
in parapsihologie (vezi anexa 2), deoarece autorul s-a referit si la experientele posibile de perceptie extra-senzoriala. Cercetatorul nu a incercat sa faca doar o distinctie clara intre misticism si psihoza,
ci, a analizat, de asemenea, cele doua experiente posibile ale realitatii conform conceptului fizicianului LeShan[20], cel care a introdus termenii de "realitate senzoriala individuala" si

“realitate
clarvazatoare individuala”. Aceasta din urma se refera la pozitia cunoscatorului care nu se mai identifica cu procesul sau obiectul cunoasterii si ia informatiile din alta sursa decit cea oferita de procesul cunoasterii exterioare.
Daca facem o scurta analiza pornind de la starea de veghe, vedem ca sistemul nostru nervos, datorita activitatii zilnice devine atit de obosit, incit nu mai poate mentine alertetea si starea sa. El trece in
alta stare de constiinta. Citva timp experimentam aceasta schimbare a alertetei, impreuna cu schimbarea starii constiintei, ca torpoarea sau somnolenta si, in final, adormim. Cind o stare de constiinta se schimba in alta, intre ele experimentam gradat scaderea
calitatilor starii anterioare pina la zero, si cresterea calitatilor starii urmatoare de la zero pina la un anumit nivel. In afara “punctului de jonctiune” (vezi anexa 5), intre aceste doua stari pot fi localizate mai multe grade sau variatii ale starilor relative, dar aceste experiente nu sunt atit de contrastante sau diferite intre ele incit sa le putem defini ca noi stari (majore) de constiinta. De aceea,
nu le numim stari principale ci stari alterate. O calitate, ca de exemplu alertetea sau auto-referirea, poate fi gasita in mai multe stari principale, avind diferite grade de variatie, iar o stare de constiinta poate fi diferentiata de o alta, prin ansamblul
calitatilor sale si modul sau de functionare. In clasificarea sa, Maharishi defineste sapte stari principale de constiinta (vezi in anexa 3/a definirea lor si in anexa 3/b descrierea[2] lor), iar acolo unde
Jacobson a utilizat termenul de constiinta expandata, aici, conform acestei clasificari, gasim cele 3 stari mai inalte de constiinta.
Pentru ca fiecare stare de constiinta este asociata cu parametrii fiziologici corespunzatori, cercetarile stiintifice efectuate asupra parametrilor fizici, somatici, comportamentali si psihici, clarifica si
demonstreaza existenta lor.[1,2,90] Mai departe, cautind

unicitatea caracteristicilor lor si indicind diferentele dintre ele, cercetarile stiintifice nu numai ca definesc starile mai inalte de constiinta ca
atare, dar ofera si o introspectie mai profunda in natura lor (vezi cele peste 500 de cercetari stiintifice asupra meditatiei transcendentale si programului MT-Sidhi din “Collected Papers” vol. 1-6).

CONSTIINTA PURA SI MEDITATIA TRANSCENDENTALA

Sus sunt reprezentate cele trei stari de constiinta obisnuite sau relative, in care activitatea creste si scade (oscileaza) intre starile de somn si veghe, intrerupte din cind in cind de starea de vis. Aceste stari sunt numite “relative” pentru ca, neatingind o baza stabila - constiinta de calitate “absoluta” (pura), transcendentala - observatorul se pierde in ceea ce face. Reprezentarea mentala a obiectelor sau a mediului inconjurator mentine intotdeauna ascunsa “constiinta pura”. Astfel, observatorul nu cunoaste natura sa reala (Sinele absolut) deoarece dupa identificarea sa completa cu aceasta reprezentare el devine ceea ce vede sau ceea ce face.

Constiinta (pura) transcendentala, explica Maharishi,[25] poate fi experimentata la “punctul de jonctiune” dintre starile relative (veghe, vis si somn), pentru ca fiecare dintre ele incepe si se termina acolo (vezi anexa 5). Acest punct ramine mereu acelasi, indiferent de coordonatele spatio-temporale, putind fi considerat starea “absoluta” si baza lor.

Dar persoanele obisnuite nu experimenteaza acest punct de jonctiune, pur si simplu pentru ca fiziologia corespunzatoare acestei experiente nu a fost cultivata. Chiar inainte de a adormi, starea noastra devine obtuza, nivelul de perceptie scade si se pierde inainte de a ajunge la punctul de jonctiune. Doar daca alertetea va deveni mai ascutita va fi obtinuta experienta acestei stari.

Pentru a avea experienta sinelui ca “constiinta pura” -

aceasta cea mai simpla stare, auto-referitoare a mintii - observatorul trebuie sa devina mai alert iar in acelasi timp sa transceanda chiar si cea mai rafinata activitate a gindirii sau simtirii. Aceasta stare pura de constiinta poate fi inteleasa ca adincul linistit al oceanului, in comparatie cu nivelul activitatii dinamice, de suprafata - strabatut de valuri si depinzind de vint.

Meditatia transcendentala (MT) este un proces care permite gindului, sau prin analogie, valurilor[22] sa se aseze, sa se linisteasca. Oceanul nu se goleste, ci doar se linisteste. Cind s-a linistit complet, experienta nu este cea a unor valuri localizate (ginduri) ci este cea a nemarginitului in linistea adincului oceanului.
Aceasta stare de liniste a constientei nemarginite este constiinta pura sau transcendentala. In mijloc, (in anexa 3/a sub nr.4) este reprezentata aceasta stare transcendentala - sursa si baza stabila, absoluta a tuturor activitatilor - denumita in limba
sanscrita samadhi.

Cind reducem toate activitatile mintii pina la zero sau pur si simplu le transcendem, mentinindu-ne in acelasi timp treji, nu vom experimenta doar o noua stare de constiinta, ci vom fi pur si simplu ceea ce suntem, "prima unitate" - Samhita -, fara nici o diferenta intre cunoscator, obiectul cunoasterii si procesul cunoasterii. Am obtinut nu numai starea de constiinta cea mai profund subiectiva, auto-referitoare, auto-interactiva, dar in acelasi timp am luat cunostinta de natura noastra proprie si aceasta este descoperirea si calea spre "realizarea Sinelui".[21]

Conform autoarei Rhoda F. Orme Johnson Maharishi descrie cea de a patra stare de constiinta ca o starea de constiinta transcendentala , stare care este experimentata cand mintea se se linisteste atingînd starea minimei excitatii a constiintei. Aceasdta este o constiinta pura deoarece nu este amestecata cu modalitatile active ale mintii cum ar fi gandul, perceptia,

sentimentele , memoria si altele. "Experienta subiectiva a constiintei transcendentale este una a nemarginirii, fericirii, linistii interioare si completei impliniri."
Experienta celui mai linisti, nelimitar nivle al sinelui interior ca "matricea de la nivelul careia toate legile naturii emerg", este experiensa campului unificat al legilor naturii, baza nemanifestata a întregii creatii.
Autoarea il citeaza pe John Hagelin, specilist în fizica cuantelor de la MIU, care spune ca acest camp unificat este originea dinamica a tuturor fenomenelor, inclusiv a fenomenelor constiintei si ca exista o "identitate între campul unificat 'obiectiv' din toriile fizicii moderne si campul unificat de constiinta care este 'subiectiv'.

Eugen Ionescu, cunoscutul scriitor de origine romana, descrie, de asemenea, experienta unei stari lipsite de continut, existenta pura, ce sugereaza constiinta transcendentala:
“Cu mult timp in urma, eram citeodata coplesit de un fel de gratie, euforie. Era ca si cand, mai intii de toate, fiecare miscare, fiecare realitate era golita de continut. Dupa aceasta, era ca si cum ma regaseam pe mine insumi, deodata, in centrul existentei pure, inefabile. Deveneam unul si acelasi cu o realitate esentiala cind, impreuna cu o bucurie serena, eram coplesit de ceea ce as putea denumi stupefactia „fiintei”, certitudinea „fiirii”.”[14]

Dupa o astfel de experienta subiectiva, transcendentala, atunci cand atentia noastra se intoarce inapoi pentru a culege calitatile obiectelor din mediul inconjurator, dar, in acelasi timp, nu pierde experienta anterioara, constiinta pura sau Sinele va fi mentinuta pentru citva timp impreuna cu experienta lumii exterioare. Astfel de experiente, in care calitatile stabile ale experientei anterioare sunt in contrast cu experienta mediului inconjurator, sau in care observatorul nu se identifica ci ramine “martor” al propriei activitati, sunt adesea intitulate de catre laici experiente “mistice”.
Maharishi denumeste astfel de experiente ca “prime sclipiri

de constiinta cosmica”. Si unii oameni de stiinta sunt de acord cu aceasta: “Se poate ca ceea ce este privit din perspectiva starii de veghe ca „experienta mistica” si „mit” sa fie, realmente, o descriere a experientelor starilor mai inalte de constiinta.”[4,47,48]

Si analiza lui Jacobson[15] dezvaluie ca experientele de perceptie extrasenzoriala (ESP) apar cel mai des cind o stare de constiinta, cu exceptia uneia patologice, se afla in tranzitie (anexa 2. nr. 3-6, 8, 9, 17) sau aproape de punctul de jonctiune, unde atentia poate capta o experienta mai neobisnuita, sau in starea de constiinta expandata (i.d. nr. 19-21).

CONSTIINTA COSMICA

Daca un individ are in mod repetat experienta starii de constiinta pura in alternanta cu una din starile relative (veghe, vis sau somn), atunci, treptat, sistemul nervos se obisnuieste sa mentina constiinta pura impreuna cu una din celelalte stari, pina cind mentinerea ambelor devine o caracteristica obisnuita a sistemului nervos. Cind sistemul nervos uman devine complet lipsit de stress, el are capacitatea de a integra si a mentine constiinta pura, auto-referitoare, ca un cadru intern de referinta care nu se pierde niciodata in timpul ciclului veghe-vis-somn.[2] Astfel, se obtine o noua stare principala a constiintei, denumita “constiinta cosmica” (anexa 3/a nr.5). Adjectivul “cosmic” arata dezvaluirea unei capacitati mai largi a sistemului nervos, deoarece, constiinta cosmica nu este o sugestie si nici rezultatul intelegerii unui concept, ci este o experienta individuala care are drept corespondent o stare fiziologica masurabila stiintific.

Meditatia transcendentala este o tehnica naturala care permite mintii sa alterneze starea constiintei de veghe cu cea transcendentala si sa anihileze factorul inhibitor care anterior impiedica diferitele nivele ale mintii (anexa 1, nivelul 2) sa

functioneze impreuna, perfect, in acelasi timp.

Demna de amintit in acest sens este ideea lui LeShan[20] despre capacitatea multipla de functionare a naturii si a sistemului nervos. Un exemplu similar, luat din fizica, este cel al unui fascicul de lumina, pe care uneori il putem privi ca pe un flux de particule, sau alteori ca pe un manunchi de unde.
Aceste doua abordari nu le putem separa, de aceea le consideram totdeauna impreuna, intrucit realitatea este unitatea ambelor.

Dar, in plus, ca si multi altii, el a crezut ca daca astfel de experiente “mistice” sau “extreme”[39] continua o perioada lunga de timp, ele pot fi atat de socante sau puternice incat mai degraba pot dauna si/sau deveni patologice decat sa fie ceva considerat ca trasatura permanenta, naturala a sistemului nervos uman in stadiile sale mai inalte de dezvoltare.
Constiinta cosmica, de asemenea, o putem denumi prima stare de iluminare stabila[26] pentru ca individul devine iluminat despre identitatea sa esentiala ca constiinta pura. In contrast cu aceasta, in experientele starilor relative sau de veghe, mintea ramine tot timpul ignoranta la natura sa esentiala.
Necunoscind natura sa universala, nemarginita, individul se identifica cu experienta tributelor sale relative si aceasta da nastere unui simt al lui “al meu” si “mie” si de aici frica de a nu pierde ce este “al meu” sau ceea ce mi se cuvine “mie”. Ignoranta propriei universalitati este in cele din urma sursa ingustimii mintii si a suferintei.[6,22]

Cum descrie autoarea Rhoda F. Orme Johnson cea de a cincea stare fundamentala de constiinta:

"Cand un individ a avut experienta repetata a constiintei trnascendentale pentru un timp alternand cu starile de

veghe, vis si somn profund, prin practica regulata a meditatiei transcendentale, de exemplu, sistemul nervos devine obisnuit cu mentinerea constiintei transcendentale împreuna cu aceste stari, si starea de constiinta cosmica începe sa se dezvolte.

Si cum descrie Maharishi aceasta a cincea stare de constiinta ?

"În starea de constiinta cosmica, doua nivele diferite de organizare în sistemului nervos functioneaza simultan in timp ce isi mentin identitatea separata. În virtutea acestei separari anatomice a functiilor, este posibil pentru constiinta transcendentala sa coexiste cu starea de veghe a constiintei si cu starile de visu si somn. In stadiul de început al practicii Meditatiei Transcendentale aceste doua nivele de functionare în sistemul nervos) vegea si constiinta transcendentala) nu sunt capabile sa apara în acelasi timp: funtionarea uneia inhiba functionarea celeilalte... Practica mintii trecand de la una la alta învinge gradat inhibitia fiziologica si cele doua nivele încep sa functioneze perfect în acelasi timp, fara sa se inhibe unul pe altul si mentinand înca identitatea lor separata. Functionarea fiecaruia este independenta de cealalta, si iata de ce aceasta stare a sistemului nervos corespunde constiintei cosmice, in care constiinta de Sine exista ca sepatata de activitate. Linistea este experimentata împreuna cu activitatea si totusi separata de aceasta. (Maharishi Mahesh Yogi, 1969, p314)

Maharishi defineste starea de constiinta cosmica - spune autoarea - prin abilitatea de a mentine natura nelimitata, fericita a constiintei pure împreuna cu gandurile, activitatea, si chiar cu somnul profund, astfel încat cel care experimenteaza opereaza pe un fundal de plenitudine si fericire interioara, de "bucurie eterna". Aceasta stare nu este un concept ci o stare fiziologica cu o baza experimentala. Deoarece natura esentiala a Sinelui este transcendentala sau dincolo de activitate , acesta este"martorul linistit al oricarui

lucru" (P 98). Individul care este stabilit în constiinta cosmica este martorul linistit si inocent a tot ce se întampla prin el: el este un mijloc prin care natura implineste telul evolutiei sale. Actiunile sale sunt un raspuns la nevoile timpului. Foarte natural el executa actiunile care care rezulta în orice fel de bine. (p 291)

Experiente care se aseamana cu definitia pe care Maharishi o da constiintei cosmice sunt mai putin comune în literatura decat experientele de constiinta transcendentala însa ele totusi apar.

CONSTIINTA DIVINA

In constiinta cosmica, sistemul nervos are capacitatea de a mentine starea invariabila (absoluta) cu cea variabila (relativa). Este experimentat, in mod natural, un spatiu dintre fericirea interioara absoluta, infinita, neschimbatoare a Sinelui, psihicul cosmic si campul de-a pururea schimbator, finit al vietii individuale.[22] Progresul dincolo de constiinta cosmica implica rafinarea treptata a experientelor valorilor exterioare ale vietii si imbogatirea experientelor noastre prin perceptia ce are loc intre aceste stari opuse este doar o chestiune de timp.

Daca perceptia este cultivata pas cu pas, astfel incat sa poata percepe zona dintre relativul grosier si relativul cel mai rafinat, pina la punctul de jonctiune cu absolutul, aceasta da nastere celei de-a sasea stari de constiinta (anexa 3/a nr.6). Ea este denumita “constiinta divina”[36] pentru ca atunci cand perceptia creatiei devine foarte rafinata, aprecierea Creatorului devine bazata pe perceptia directa. La acest nivel, individul devine capabil sa perceapa si astfel sa aprecieze intreaga gama a creatiei, ca si mecanismele creatiei vazute la punctul de jonctiune dintre creatie si sursa sa nemanifesta, psihicul cosmic. Ca rezultat, valurile iubirii si devotiunii se inalta pentru armonia, diversitatea, grandoarea

si ordinea perfecta a naturii.[2]

Maharishi a explicat[26] ca modificarea perceptiei care apare in cea de-a sasea stare de constiinta este datorata substantelor noi produse de sistemul digestiv - soma - din momentul in care a fost obtinut un sistem nervos lipsit de stressuri in constiinta cosmica (vezi Wallace,[54,87] si cercetarile neurochimice de la sfirsitul articolului).

“Aceasta stare a vietii intr-un non-atasament perfect este bazata pe constiinta fericirii absolute, prin virtutea careia calitatile inimii au obtinut dezvoltarea completa. Deci iubirea universala domina inima ... oceanul linistit al fericirii incepe sa se inalte in valuri de devotiune. Inima, in starea sa de eterna bucurie, incepe sa se reverse si aceasta incepe sa adune toate lucrurile impreuna si sa elimine golful separarii dintre Sine si activitate. Incepe sa se dezvolte in Sine unirea intregii diversitati.”
(Maharishi, 1969, p. 307).[22]

Daca individul aflat in constiinta cosmica efectueaza activitatile care angajeaza cele mai rafinate simtaminte de servitudine, reverenta si iubire, aceasta ajuta ca perceptia sa devina atat de rafinata incat sa poata aprecia valorile cele mai rafinate ale fiecarui obiect al perceptiei, impreuna cu constienta nemarginita. Astfel de experiente ajuta la intarirea sistemului nervos pentru a functiona mult mai integrat la cele doua nivele. Ca rezultat, separarea dintre Sine si existenta obiectiva este dizolvata aproape complet.[26]

CONSTIINTA UNITATII

Ultimul pas al dezvoltarii consta in constientizarea disparitiei separarii dintre cunoscator (Sine) si obiectul cunoasterii (realitatea exterioara). Provenind din aceeasi sursa, ambele au aceeasi natura si la acest nivel al creatiei ele sunt identice. Cu timpul, explica Maharishi, functionarea fiziologica devine atat de rafinata incat valoarea cea mai rafinata a

perceptiei se ridica la nivelul valorii infinite a perceptiei.[26] Spatiul dintre aspectul relativ si absolut al vietii, care este aproape trecut in constiinta divina, este eliminat complet si intreaga viata cosmica este realizata a nu fi nimic altceva decat Sinele ce functioneaza in el Insusi.[22]
Astfel, Maharishi consemneaza ca cea de-a saptea stare de constiinta (vezi anexa 3/a nr.7) poate fi numita pe drept cuvant “constiinta unitatii”.[26]

Aceasta este descrisa minunat in versurile din Chandogya-Upanishad: “I am That, Thou art That, all this is That”, /”Eu sunt Asta, Tu esti Asta, totul este Asta”/. Sau cu cuvintele lui Maharishi: “In constiinta unitatii ambele realitati, interioara si exterioara sunt observate in termenii Sinelui universal - psihicul cosmic”.[36] Maharishi descrie,[27] de asemenea, fazele dezvoltarii in insasi constiinta unitatii. In faza initiala a constiintei unitatii, doar obiectul primar al perceptiei este experimentat in termenii Sinelui. Gradat, obiectele secundare si tertiare ale perceptiei devin, de asemenea, experimentate in termenii Sinelui, pana cand toate valorile perceptiei sunt experimentate ca fiind nimic altceva decat Sinele, psihicul cosmic.
Aceasta stare coapta a constiintei este denumita “constiinta Brahman”, care reprezinta intregimea fundamentala sau unitatea vietii.

"La acest nivel al psihismului lumina cunoasterii se intensifica subit, izbucnind si decantîndu-se în sentimentul coplesitor, unic si indestructibil al prezentei de sine : al prezentei de sine în lumea si prin lumea care 'prinde deodata chipul' înspaimantator de clar al sinelui. Tot ceea ce este "'se preschimba în sine': sinele î?i descopera fiinta aici si pretutindeni ...(p104) Mircea Corneliu – Intercomunicare.

Conform lui Hegel, aceasta unificare reprezinta scopul fundamental al cunoasterii umane, pentru ca permite individului sa: “... inlature din lumea obiectiva, care sta in

fata noastra, ciudatenia sa si asa cum se spune, sa ne regasim in ea ca acasa: ceea ce nu inseamna altceva decat sa aducem lumea obiectiva inapoi ... la sinele nostru cel mai interior.”[13]

În plus Stiinta Vedica a lui Maharishi distinge diferite nivele ale mintii si atributele lor, conducand la o reevaluare a naturii limbajului si a relatiei sale cu vorbitorul, cu lumea experientei si cu componentele esentiale ale experientei: a) scriitorul si procesul creator. mecanica lecturii. si c) interpretarea întelesului de catre cititor.
Conform Teoriei literaturii bazata pe campul unificat prezentata aici, nivelul constiintei scriitorului determina calitatea operei, si la fel de bine universalitatea si domeniul ei de influenta. Aceasta teorie procura de asemenea o cale de întelegere modul în care diferite tehnici literare care sunt activate în procesul lecturii afecteaza constiinta si fiziologia cititorului. Si în cele din urma, gradul în care cititorul poate descoperi întelesul în opera s-a descoperit a fi direct legat de starea de constiinta a cititoruluii."